Beth

HARBISON

POLIROM

Secretele unei dependente de pantofi

CHIC

Colecția

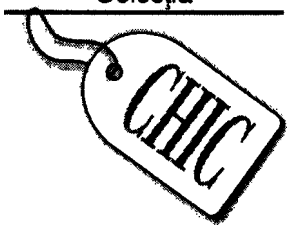

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Beth Harbison, *Secrets of a Shoe Addict*

Copyright © 2008 by Beth Harbison. All rights reserved.
© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

HARBISON, BETH

Secretele unei dependente de pantofi/
Beth Harbison; trad. şi note de Maria Zirra. –
Iaşi : Polirom, 2009
ISBN 978-973-46-1275-8

I. Zirra, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Beth

HARBISON

Secretele unei dependente de pantofi

Traducere din limba engleză și note
de Maria Zirra

POLIROM
2009

Beth Harbison s-a născut în Potomac, Maryland. A început să scrie literatură încă din şcoala primară, când a mai adăugat vreo şaizeci de pagini cărţii ei preferate, *Black Beauty*. A publicat câteva cărţi de bucate care s-au bucurat de mare apreciere şi este autoarea mai multor romane de dragoste. *Clubul dependentelor de pantofi* (2007; Polirom, 2008) este primul ei *chick-lit*, care a avut un succes formidabil încă de la apariţie, succes confirmat de publicarea, un an mai târziu, a romanului *Secretele unei dependente de pantofi*. În prezent, Beth locuieşte împreună cu soţul şi cei doi copii ai lor în apropiere de Washington, are la dispoziţie o colecţie enormă de pantofi, absolut impracticabili, şi nici în cazul poşetelor nu se lasă mai prejos, din câte mărturiseşte autoarea, însă este înconjurată de un grup de prieteni care din când în când o salvează de la a lua decizii cu adevărat nefaste. *Secretele unei dependente de pantofi* dezvoltă un subiect sensibil. Ştim că orice femeie are secretele ei. Dar întrebarea de pe buzele tuturor este: oare cum să se asigure că secretul rămâne cu adevărat secret? După o călătorie la Las Vegas, trei mame năzdrăvane se trezesc cu datorii de mii de dolari. Cum a fost posibil aşa ceva? Simplu: proaspăt divorţata Loreen Murphy n-avea de gând să angajeze un gigolo în viaţa vieţilor ei, dar ce te faci când gigoloul te agaţă pe tine? Şi-ţi mai agaţă şi portofelul? Colac peste pupăză, de supărare mai pierzi şi patru mii de dolari la masa de ruletă. Tiffany Dreyer, o femeie cumpătată şi cu capul pe umeri, se trezeşte nitel ameţită în raiul hainelor *haute-couture*. Ce poate să facă altceva decât să cumpere? Să cumpere cu gândul de a le duce înapoi, desigur. Dar ce te faci când afli că n-ai cum să le mai returnezi? Şi, pentru că nici una nu poate mărturisi ce dandana a făcut, nu le rămâne decât să găsească o soluţie de a face rost de bani. Repede.

Bărbatului care, cu toată sinceritatea, este iubirea vieții mele și totodată cel mai bun prieten și soț pe care l-ar putea avea o fată, John Harbison.

Și copiilor mei, Paige și Jack Harbison, de care sunt foarte mândră.

Mulţumiri

Am norocul să fiu înconjurată de atât de mulţi prieteni, care îmi umplu viaţa de bucurie şi datorită cărora am scris această carte cu o şi mai mare plăcere: Steffi şi Harry Alexander, Connie Atkins, Janie Aylor, Jim Aylor, Sherry Bindeman, Dana Carmel, Andy şi Sue Conversano, Mimi Elias, Connie şi Rusty Gernhofer, Scott Hicks, Elaine McShulskis, Amy Sears, Jacquelyn Taylor şi Steve Troha.

Mulţumiri speciale i se cuvin lui Donnie Sears, ale cărei povestiri mă amuză întotdeauna... de vreme ce nu mi s-au întâmplat mie.

Şi lui Greg Cunliffe, care este mereu prezent, chiar dacă nu mai este printre noi. Greg, mi-ar plăcea să mai spui, încă o dată măcar, povestea doamnei Gelsinon.

Mii de mulţumiri lui Jennifer Rae Heffernan, de la Bowling Green Book Club, din Ohio, pentru că mi-a citit manuscrisul şi, astfel, am putut corecta greşelile înainte să le mai vadă şi restul lumii.

În cele din urmă, mulţumesc creierelor acestei operaţiuni: Jen Enderlin, Annelise Robey şi Meg Ruley.

Capitolul 1

Loreen Murphy chiar nu avusese intenţia să angajeze un gigolo în Las Vegas. Toată treaba asta era doar o harababură uriaşă, idioată şi *scumpă*. Seara începuse destul de normal. Pe cer nu se vedeau alinieri ciudate de planete, prin aer nu plutea electricitate statică, nimic care să te avertizeze că lucrurile aveau să ia o întorsătură atât de stranie.

Ea, împreună cu alţi părinţi – majoritatea mame – ai membrilor trupei de la Şcoala primară Tuckerman din Travilah, Maryland, era în Las Vegas, unde copiii participau la Întrecerea Naţională a Trupelor Şcolare. Loreen, trezoriera Comitetului de Părinţi şi Profesori (CPP), jucase un rol vital în toată povestea, când făcuse o înţelegere cu o companie de zbor şi câteva hoteluri din Las Vegas pentru ca părinţii şi copiii lor să poată participa la concurs.

Şi toate merseseră ca pe roate până când îi duseseră la culcare pe micii lor muzicieni câştigători ai locului al treilea şi îşi puseseră încrederea într-o dădacă de la hotel – o femeie care semăna un pic cu Joan Crawford, dar care le prezentase totuşi nişte acte ce dovedeau că era o angajată a hotelului.

Aşa că, asigurându-se că odraslele lor sunt pe mâini bune, Loreen şi colegele ei din CPP – Abbey Walsh (vicepreşedinta CPP şi soţia pastorului metodist din localitate) şi Tiffany Dreyer (preşedinta CPP) – au coborât la cazinou şi au petrecut o vreme jucând la automatele de cinci cenţi şi bând tacticos margarita pe gratis de la barul hotelului.

Viaţa lui Loreen începu s-o ia razna când îi veni ideea să facă o pauză după ora petrecută în faţa automatului şi după băuturile din partea casei, ca să-şi mai dezmorţească oasele şi să se mai plimbe puţin, până nu făcea cotită sau cum i-o zice suferinţei pe care o capeţi în urma trasului excesiv de maneta pierzaniei.

Oricum, calculase că avea să cheltuie 25 de dolari la jocurile de noroc şi, după cum zicea bonul pe care tocmai i-l scuipase maşina high-tech, mai avea doar 10 dolari. Şi când aveau să se ducă pe copcă şi aceştia, se hotărâse să pună punct serii.

— Eşti sigură că nu vrei să vii să caşti gura cu mine? o întrebă ea pe Tiffany.

Tiffany devenise prietena lui Loreen de când copiii lor, în clasa întâi, mâncaseră împreună un tub de pastă de dinţi la ora doamnei Kelpy şi îl vomitaseră când stăteau la coadă la bufet, peste vreo jumătate de oră.

— Nici nu mă gândesc, spuse ea.

Tiffany îşi ţinea ochii albaştri ca cicoarea pironiţi pe ecranul automatului din faţa ei.

— Mi-am pierdut aproape două ore în faţa maşinii ăsteia. Trebuie să dau lovitura. *Simt* c-o să iau jackpotul.

— Cam aşa începe dependenţa de jocuri de noroc, ştii?

Tiffany încuviinţă din cap şi ridică paharul spre cel pe care Loreen îl ducea cu ea la bar.

— Cred că şi dependenţa de alcool începe cam tot aşa.

— *Touché*!

Loreen se strecură prin mulţime către bar – sute de oameni pe care n-o să-i cunoască niciodată. Sentimentul de liberate era de-a dreptul revigorant. Jacob stătea bine mersi cu dădaca sus şi Loreen, care mai avea doar o lună până la hotărârea definitivă de divorţ, era o „burlacă de capul ei" pentru prima oară în unsprezece ani.

Lui Robert, cel care avea să devină în curând fostul ei soţ, i se părea că e prea obsedată să ţină frâiele în toate, că îşi concentra atenţia prea mult asupra copilului şi nu se ocupa destul de viaţa ei. Bine, lucrurile aveau să se schimbe în seara asta.

Holul recepţiei de la Palatul de Aur gemea de oameni, coloane de marmură şi palmieri în ghivece uriaşe. Pe fundal se auzeau melodii instrumentale, care se revărsau din nişte boxe îndepărtate, reuşind să creeze o atmosferă vagă de irealitate, impresia că este viaţa altcuiva şi că ea era liberă să facă tot ce voia cu această viaţă.

Şi *exact* atunci au început necazurile.

Când Rod – se pare că ăsta era numele lui sau măcar numele sub care s-a prezentat – s-a aşezat lângă ea, la început, şi s-a băgat în vorbă, primul gând care i-a trecut prin cap a fost că probabil a acceptat o provocare de la prietenii

lui beţi, care se ascundeau fără îndoială în spatele vreuneia dintre coloanele corintice aurite sau în dosul vreunui palmier în ghiveci.

Dar dacă avea prieteni beţi după el, se ascundeau de ceva vreme. Şi totuşi Loreen nu era chiar atât de urâtă încât să fie subiectul unei provocări de genul ăla, adică îndeajuns de amuzante pentru nişte nepricopsiţi. Era doar... arăta ca o mamă.

Nu ca o mamă din alea sexoase, pur şi simplu ca o mamă.

Părul ei închis la culoare îşi mai pierduse din luciul pe care-l avusese în tinereţe şi era tuns cam ca al Prinţului Cutezător[1], în varianta şatenă, absolut nefericită. La orice coafor se ducea şi orice poză de tunsoare lua cu ea, părea mereu să plece de-acolo tot cu lookul său obosit de mamă.

Şi părerea stilistelor era mereu că:

— Ai altă formă a feţei. Nu pot să te fac să arăţi ca actriţa X de la televizor sau ca steaua de cinema Y (completaţi voi spaţiile goale), dar, în mare, e cam aceeaşi tunsoare...

Cu alte cuvinte: *N-o să arăţi niciodată aşa de bine, scumpo. Renunţă.*

Şi era adevărat. Loreen încă mai suferea de o uşoară creştere în greutate în urma sarcinii. Chiar şi acum, la nouă ani după ce născuse. Fundul ei era mult mai mare decât pe vremea când fusese necăsătorită. Blugii ei cu talie înaltă reuşeau destul de bine s-o încorseteze – cineva

1. Prince Valiant, în engleză – o serie de benzi desenate a căror acţiune se petrece pe vremea regelui Arthur.

care ar fi încercat să o descrie din celălalt colţ al camerei nu ar fi spus „femeia aia grasă de acolo" –, dar nici nu era ceea ce am putea numi în formă. Căci avea un colac grăitor de grăsime chiar sub linia taliei, de care părea să nu se mai poată descotorosi. Cel puţin nu fără un regim strict cu morcovi, ţelină şi exerciţii Pilates.

Dar Rod se uita la ea de parcă tocmai coborâse de pe coperta revistei *Sports Illustrated*, ediţia cu costume de baie.

Dacă se gândea mai bine, ăsta probabil că era semnalul de alarmă şi ar fi fost cazul să devină un pic mai circumspectă.

— Margarita, da? zise el, arătând înspre pahar şi zâmbind.

Felul în care i se arcuia gura când zâmbea, dezvelindu-i dinţii nespus de albi, îl făcea să arate ca o vedetă de cinema în carne şi oase.

— O doamnă aşa de drăguţă ca tine merită servită cu ceva mai special.

Era o replică de agăţat idioată şi ea ştia bine asta, dar i se păru amuzantă oricum.

— Păi, zise ea, înăbuşindu-şi un râgâit şi sperând că el n-a observat, au pus şi un strop de Grand Marnier pe deasupra.

— Aha. Deci are şi un strop de rafinament, cam ca tine. Îi zâmbi din nou. Apropo, eu sunt Rod.

— Loreen Murphy. Nu numai că făcuse o tâmpenie spunându-i unui străin numele ei de familie, dar îi mai şi întinse mâna ca o fraieră. Încântată de cunoştinţă.

El îi luă mâna şi îi sărută dosul palmei, neluându-şi ochii de la ea nici o clipă, exact cum făcuse şi Leonardo di Caprio cu Kate Winslet în *Titanic*.

— Şi de unde vii, Loreen?

— E aşa de evident că nu sunt de prin partea locului?

El râse.

— Pari prea fericită ca să fii de-a casei.

— Vin din Maryland.

— Şi cu ce te ocupi tu în Maryland?

— Sunt agent imobiliar.

Ba chiar trezorier al CPP, şi mamă, şi în curând voi fi şi fosta soţie a cuiva, şi am o droaie de alte atribute care se văd pe faţa mea cât ai zice peşte.

El păru impresionat.

— Adică poţi să-ţi aranjezi singură programul de lucru şi mai şi razi din caimac la fiecare vânzare. Bună slujbă.

Ea ridică din umeri.

— E ori la bal, ori la spital.

— Şi astă-seară? E la bal sau la spital?

— La bal.

Zâmbi. Chiar aşa şi era. Treaba asta cu lăsatul în voia simţurilor era chiar mişto. Poate că Robert avusese dreptate. Un pic, dar tot era ceva.

— În seara asta, numai la bal.

Rod chicoti foarte şarmant şi dădu din cap.

— Ia zi, Loreen, nu vrei pe cineva care să-ţi ţină de urât în seara asta?

Preţ de o clipă nebunească, se simţi cu zece ani mai tânără, îi căzu de pe umeri mare parte din povara divorţului ce urma să se întâmple şi se simţi complet liberă să flirteze. Sentimentul ăsta era *grozav*. Mai bău o gură din margarita.

— Păi, nu ştiu. Te oferi?

— Da, mă ofer. Chiar asta fac, Loreen.

Nu-i venea să creadă că bunăciunea asta de bărbat se dădea la ea! Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat *niciodată* acasă!

Ia zi, Robert, cum îţi pică asta?

Chiar săptămâna trecută, Jacob îi spusese lui Loreen că Robert avea o prietenă care venise pe la el, la cină.

Deci, dacă tot aflase ştirea asta scârboasă, acuma ce era să facă? Rod era mană cerească în ceea ce-o privea. Cât despre motivul pentru care el s-ar fi dat la ea – până la urmă, de ce nu? Nu, nu era fotomodel, dar nici slută nu era. Şi o droaie de bărbaţi se dăduseră la ea, pe vremuri. Sigur, asta nu se mai întâmplase de o bună bucată de timp, dar poate că abia acum era destul de relaxată – şi de anonimă în mulţime – ca să lase impresia că e *disponibilă*.

— Sună bine, zise ea râzând. Toate femeile din jur se uitau la ea cu o invidie care li se citea pe faţă şi lui Loreen îi plăcea chestia asta. Deci poţi să le spui tuturor celorlalte femei că eşti ocupat.

El încuviinţă.

— S-a făcut!

Se temuse că n-o să se prindă de poantă şi o să creadă că e deja geloasă, deci se bucură când el îi răspunse:

— Ei bine, sunt măgulit.

Robert trecuse peste relaţia lor. La fel avea să facă şi ea.

Chiar dacă numai pentru vreo câteva minute.

— Onoarea e de partea mea.

Rod ridică o sprânceană perfectă deasupra unui ochi albastru-pal. De fapt, sprâncenele lui

erau așa de perfecte, încât ea decretă că sigur și le epila cu ceară, ceea ce îi dădu niţel de gândit. Dar, până la urmă, dacă aruncai o privire către zâmbetul lui deschis, toate îndoielile se duceau pe apa sâmbetei.

— Îţi place şampania, Loreen?

— Depinde la ce fel de şampanie te referi. N-am băut niciodată din aia bună.

Era adevărat. Experienţele ei cu şampania se limitaseră la sortimentul care avea gust de îngheţată pe băţ topită şi putea fi folosit ca îndulcitor de cafea. Dar în seara asta băuse destulă tequila cât să-şi alimenteze din plin rezervele de încredere în sine şi să-i meargă ca unsă tehnica ei un pic stângace de a flirta.

— Intră în program, domnule Rod?

— Desigur, dacă vrei. Meniul e mereu *à la carte*.

Îi făcu semn barmanului fluturând uşor din mână şi îi zise:

— Piper. Apoi se întoarse către Loreen. Deci e prima oară cu şampania fină. Şi eu sunt aici ca să-ţi răpesc virginitatea.

Ea zâmbi. De fapt, aproape că izbucni într-un tril de bucurie.

— Să fii blând cu mine.

— Oricum îţi place ţie.

Zâmbi şi el, iar barmanul puse pe tejghea două cupe falice de şampanie şi începu să toarne în ele un lichid auriu înspumat.

— Mersi, Piper, îi zise Loreen.

Rod chicoti din nou.

— Eşti – dădu noroc cu ea – adorabilă.

— Şi tu! izbucni ea, un pic cam prea entuziast.

Apoi, cu o sforţare cam ridicolă de a-şi recăpăta demnitatea şi controlul pe care încerca să le afişeze, zise:

— Adică voiam să zic pentru cineva atât de tânăr.

Vai, ce prostie. Ce stângăcie. Şi asta nu prea părea că o să ia sfârşit atât de curând.

— Câţi ani ai, de fapt?

El se uită la ea foarte serios.

— Păi, sunt cam de aceeaşi vârstă cu tine, cred. Am 24 de ani.

— Ce linguşitor eşti, Rod. Foarte linguşitor.

El se uită la ea cu francheţe.

— Cum adică?

— *Nu* am douăzeci şi patru de ani, zise ea, dând pe gât ce-i mai rămăsese din şampanie. Şi ştii asta prea bine.

— Ai douăzeci şi trei? încercă el, apoi îşi încreţi fruntea, prefăcându-se consternat. Mai tânără de-atât? Să nu-mi spui că beau cu o Lolită minoră.

— Eşti bun la treaba asta. Foarte bun.

Loreen zâmbi şi bău o gură de şampanie. Era destul de neinteresantă la gust. Cam ca berea de ghimbir neîndulcită. Dar, eh, dacă şampania era o băutură de sărbătoare, atunci avea să bea şi ea, pentru că *asta* chiar era o sărbătoare.

— E minunată.

El dădu din cap şi se uită fix în ochii ei.

— Deci ce vrei să mai facem? Sau mai bine zis *când*?

Ar fi fost ocazia perfectă să-i trântească o replică isteaţă sau sofisticată, dar se părea că starea de spirit gen Myrna Loy nu putea fi invocată chiar atunci.

— Păi, eu... nu prea știu.

— Evident că am putea să mergem într-un loc mai intim.

Mmmm. Vocea lui caldă și mieroasă putea să topească și untul.

De fapt, vocea lui – sau poate ochii de un albastru curat, cu gene lungi, sau poate chica lui de păr negru, strălucitor, pe care degetele ei de-abia așteptau să-l dezmierde – chiar făcea ca unele părți de sub centura lui Loreen să se topească, părțile alea care fuseseră multă vreme înghețate.

Și mai și voia să rămână *singur* cu ea!

Asta chiar că era o noapte de neuitat!

— N-ar strica nițică intimitate, zise ea, apoi chicoti când bulele de șampanie începură s-o gâdile pe nas, cum remarcau toate parașutele de prin filmele vechi.

— Am o cameră la etaj și... asta dacă nu preferi camera ta?

Își imagină cum ar fi să se întâlnească, în pragul ușii, cu bona și cu toți copiii și izbucni în râs.

— Hai la tine în cameră.

— Desigur.

Îi întinse mâna și o ajută să coboare de pe scaunul de la bar.

— Trimite sticla sus în cameră, te rog, îi zise el barmanului.

— Tu și Piper păreți că vă știți.

Rămase o clipă năuc, apoi zâmbi.

— Iar începi. Da, Roger și cu mine lucrăm aici de multă vreme.

— Aha.

Nu-și dăduse seama că Rod lucra aici, dar spusese deja atât de multe lucruri tâmpite, încât

nu voia să mai facă încă o gafă întrebându-l ce anume făcea, dacă nu era cumva evident, aşa că zise:

— Cam de câtă vreme lucrezi aici?

— La hotel sau în oraş?

— Păi? eu... Oricum nu-i păsa unde. La hotel.

— Ah, să tot fie un an şi jumătate.

Numai cuiva de douăzeci şi patru de ani putea să i se pară multă vreme.

— Şi îţi place?

— Mă ajută să cunosc femei frumoase ca *tine*. Cum să nu-mi placă?

Ar fi putut să-i sară în ochi pluralul acela – *femei* frumoase –, dar din moment ce asta nu era o relaţie adevărată, oricum ai fi socotit-o, lăsă de la ea şi acceptă complimentul.

— Eşti un mare linguşitor.

— Nu, chiar vorbesc serios. O opri şi se uită drept în ochii ei. Sincer.

Ea simţi cum i se întinde roşeaţa în obraji.

— Mersi.

El apăsă pe butonul de la lift şi urcară lin către un apartament de la ultimul etaj. Avea un perete întreg numai de sticlă, care dădea înspre lumina ca de auroră boreală a bulevardului principal din Las Vegas. Era fermecător.

Loreen stătea în faţa geamului şi se uita după chitara aia mare de deasupra unui cazinou, pe care o arătau mereu în filme, când Rod se strecură pe la spate şi îşi încolăci braţele în jurul ei.

— Îţi place?

— O ador. Aş putea să mă uit la priveliştea asta tot restul vieţii mele.

Imediat ce i-au ieşit vorbele astea pe gură, Loreen a îngheţat gândindu-se că poate acest

străin chipeş era un ucigaş în serie, care urma s-o omoare şi, deşi numai el avea să ştie asta, ecoul ultimelor ei cuvinte avea să răsune ironic peste timp.

Se auzi o bătaie în uşă şi Rod se duse să deschidă, vorbi în şoaptă cu cine era acolo şi se întoarse în cameră cu o frapieră, o sticlă şi două pahare de şampanie.

Cât turna şampania, Loreen citi ce scria pe etichetă: Piper-Heidsieck. La naiba. Rod nu-i zisese pe nume *chelnerului*, ci îi ceruse şampania.

Şi apoi, ca o cretină, ea continuase să-l numească pe barman „Piper" şi, mai rău, se mai simţise şi extrem de perspicace când făcuse asta.

Din fericire, Rod părea să creadă că glumise şi spusese că era adorabilă. Deci... avea să continue tot aşa.

— Ce drăguţ din partea lui Piper să ne mai trimită nişte Piper, zise ea, chiar dacă ştia că e penibil, dar habar n-avea ce altceva să zică.

Rod se apropie de Loreen, îi luă cu delicateţe paharul din mână şi îl puse pe masa de lângă canapea.

— Nu mai pot să mă abţin, zise el, apoi îşi lipi gura de a ei.

Nici nu-i lăsă timp să se emoţioneze. Pur şi simplu trecu la acţiune.

Niciodată – *niciodată* – nu mai fusese sărutată aşa. Toate coardele din ea vibrau, din cap până-n picioare, de-a lungul şirei spinării şi până în miezul fiinţei ei. Rod o dezbrăcă încet, atât de încet, încât până şi hainele care alunecau pe pielea ei o mângâiau tandru.

Era maestru la mângâiat o femeie, punea în mişcare tot felul de resorturi pe care ea nici nu

ştia că le are şi o ducea pe culmile extazului, iar şi iar, ca apoi să se retragă, suficient cât s-o facă aproape să strige de dorinţă.

Până să se pună pe treabă, îl dorea mai mult decât îşi dorise orice în viaţa ei.

Nu şi-a dat seama cât a durat. Poate o oră sau poate cinci, dar timpul pe care Loreen l-a petrecut cu Rod a fost atât de pasional, încât retragerea lui abruptă de la sfârşit veni ca un şoc.

— La naiba!

Nu era chiar concluzia romantică la care se aştepta ea.

— Ce-i?

— Împuţitul ăsta de prezervativ s-a rupt.

— Ce?

— Am zis că împuţitul... de prezervativ... s-a rupt.

Dintr-odată, Rod avea vocea unui băiat de şapte ani care fusese eliminat de pe terenul de baseball.

Deci s-a zis cu Rico Suave.

Dar prima reacţie a lui Loreen a fost una de uşurare. El nu zisese „La naiba" pentru că tocmai îşi dăduse seama ce făcuse şi cu cine şi pentru că acum regreta amarnic.

— S-a rupt prezervativul? repetă ea încercând să se prindă ce spunea el acolo de fapt.

— Da. Îşi ridică mâinile, disperat. Să mă fut!

Ea îşi înfrână impulsul de a-i zice: *Cred că tocmai am făcut asta* şi în schimb întrebă:

— Eşti sigur?

El dădu din cap.

— Am făcut-o de îndeajuns de multe ori cât să ştiu când apare o problemă şi *asta* e o problemă.

Un moment de tăcere grea se lăsă între ei.

— Tu ai fost testat? întrebă Loreen cu o panică sinistră, care înlocuise uşurarea de mai devreme, care tot creştea pe măsură ce-şi dădea seama de implicaţii.

Tocmai făcuse sex cu un necunoscut şi prezervativul se rupsese, vărsând tot felul de potenţiale boli şi bacterii în cea mai vulnerabilă parte a corpului ei. În afară de cazul în care îşi tăia venele şi îşi freca încheietura de o cultură microbiană, nici că putea face altceva mai periculos.

— Sunt testat în fiecare lună, zise Rod. Tu?

— N-am mai făcut sex de vreun an.

El dădu din cap, de parcă nu era prea surprins de vestea asta.

— Da, dar ţi-ai făcut analizele?

Da-ul acela era de-a dreptul insultător.

— Doctorul meu mi-a făcut şi analizele alea, zise ea, pe lângă o sumă de altele, anul trecut, când nu mai scăpam de o gripă. Au ieşit negative.

El îşi mai coborî puţin umerii, în semn de uşurare.

Ea mai aşteptă o clipă, apoi, cum el nu-i oferea informaţia de bunăvoie, îl întrebă:

— Şi rezultatele tale?

El flutură din mână, de parcă întrebarea era prostească.

— Toate au ieşit negative. Avem un doctor foarte bun aici, care ne face setul complet de analize.

— Ce control infernal pe capul vostru!

— Aşa zice legea, răspunse el, ridicând din umeri. Dar anticoncepţionale? Iei ceva?

În ultimul an? Când şansele de a face sex pe nepregătite erau atât de mici? Nu prea cred. Ce bine că nu putea să mai aibă copii.

— După ce s-a născut fiul meu, mi-am legat trompele uterine, minţi ea.

Era mai simplu decât să explice că pur şi simplu nu mai putea rămâne gravidă şi că o serie de încercări cu Robert îi dovedise asta fără nici o urmă de îndoială şi că de aceea se ţinea cu dinţii de copilăria fiului ei de parcă era o barcă de salvare în mijlocul unui ocean.

— Ce bine, zise Rod râzând sec. Sunt sigur că ultimul lucru de care aveai acum nevoie era să rămâi gravidă.

— Da, încuviinţă ea, pentru că aşa era politicos.

Dar... ce voia el să spună cu asta? Ultimul lucru de care avea nevoie? Chiar dacă era adevărat, de ce oare sunau cuvintele lui aşa de detaşat? Nu, nu se cunoşteau şi, nu, *sigur* n-avea cum să rămână gravidă, şi totuşi... Ce netrebnic!

Neah, probabil că analiza prea mult. Avusese o seară ciudată, o aventură de-o noapte! Pentru prima oară în viaţa ei! Nu-i stătea deloc în fire. Şi încă mai era în oraş, chiar dacă era ora – se uită către lumina verde a ceasului digital de la capul patului – 11:36 P.M.

Oh, Doamne, trebuia să plece. Toată lumea se întreba probabil pe unde umblă.

— Trebuie s-o tulesc, zise ea, iar partea cu tulitul nu era deloc un eufemism.

Dădu cearşafurile la o parte cât ai zice peşte şi începu să se agite prin camera întunecată, culegându-şi hainele.

— Eşti sigură? Mai sunt liber încă vreo câteva ore. Şi m-am simţit foarte bine cu tine, zise Rod,

din nou pe tonul acela duios şi sexy de mai devreme, care o atrăsese pe ea în primul rând.

O apucă de încheietură şi o sărută apăsat. Dacă n-ar fi văzut cât era ceasul, sigur s-ar fi aruncat în pat lângă el fără să pregete.

— Şi eu m-am simţit bine, zise ea, dorindu-şi o replică mai inteligentă – ceva mai memorabil decât un simplu consimţământ.

— Poate data viitoare, atunci, zise el şi îşi plimbă mâinile pe spatele ei, stârnindu-i fiori pe unde îşi trecea degetele.

— Nu vin pe-aici prea des, îi zise ea şi se dădu înapoi.

Trebuia să se îmbrace şi să plece, oricât de minunat se simţea cu mâinile lui pe trupul ei.

— Dar dacă mai vii, zise Rod, trăgându-şi jeanşii şi întorcându-se spre ea cu nasturele de sus desfăcut ispititor, ştii unde mă găseşti.

Ea încuviinţă şi râse.

— La barul de jos? glumi ea.

El dădu din cap. Nu glumea.

— Asta dacă nu muncesc deja.

— Aha.

OK, deci îşi petrecea vremea la bar tot timpul? Şi putea să dea asigurări că, într-un viitor neprecizat, avea să fie tot acolo?

Ceva nu prea se potrivea.

— Poţi să laşi banii pe comodă, scumpo.

Se încheia la cămaşă şi nu avea pe faţă nici urmă de zâmbet când zise asta.

Dar Loreen râse. Pentru că... sigur era o glumă.

— Păi, asta n-ar trebui să fie replica mea? Încerca să păstreze atmosfera destinsă, dar... Hm! Nu-i plăcuse gluma asta. Nu era deloc amuzantă, nu conta care dintre ei o făcea.

Rod se uită la ea nedumerit.

— Pardon?

— Oh, nimic, glumeam.

Şi eu.

Nu-i aşa?

El zâmbi vag şi făcu un semn cu mâna, care părea deodată un pic mai molatică. Mai puţin masculină decât fusese cu doar câteva ore în urmă.

— Da, deci comoda e chiar acolo.

I-o arătă şi intră în baie.

— Mai bagă şi 140 pentru şampanie.

Oh, Doamne! Nu glumea. Era doar... Şi ea tocmai... Oh, Doamne, tocmai angajase un gigolo. Cum naiba se întâmplase? Îşi derula acum în cap conversaţia pe care o avuseseră şi încerca să se lămurească unde se strecurase loc neînţelegerea.

Ia zi, Loreen, nu vrei pe cineva care să-ţi ţină de urât în seara asta?

Şi ea ce zisese? A, da.

Te oferi? O întrebare complet inocentă. Un flirt. Nu o propunere de-adevăratelea.

Da, mă ofer. Chiar asta fac, Loreen.

Ce proastă am fost! Cum de nu-şi dăduse seama dinainte?

— Loreen?

Îşi veni iute în fire.

— Da?

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! Spusese asta cam prea repede. Doar că... tocmai mi-am dat seama că nu am vorbit despre...

El mîji ochii. Deodată nu mai arăta aşa de sexy.

— Despre ce n-am vorbit, Loreen?

— Preţ.

Suna ca o întrebare. O întrebare pusă de o persoană minusculă. Abia putuse rosti cuvântul.

El îşi mai descreţi fruntea un pic.

— Corect. Păi, dacă n-ai întrebat, am crezut că eşti o clientă obişnuită şi că, dintr-un motiv sau altul, nu te mai ţineam minte.

Minunat. Nu numai că toate linguşelile fuseseră un joc, dar el chiar crezuse că arăta ca o femeie care plătea sistematic ca să facă sex.

Sex *cu el*.

Tipul chiar credea că o mai futuse – poate nu doar o dată – şi uitase. Şi mai credea că asta nu conta. Ca şi cum... orgoliul ei n-ar fi avut nimic de suferit, nu?

I se făcu greaţă.

— Nu, zise ea cu răceală.

Deci de asta se uitase la ea de parcă ar fi fost prezentatoare de costume de baie. Dar ar fi fost o tâmpenie să se supere pe un gigolo care o minţise frumos pentru că ţinea de etichetă. Toate astea erau năucitoare.

Trebuia să scape de-acolo cât mai repede.

— Face un miar.

Îşi puse pastă de dinţi Rembrandt Extra Whitening pe periuţă şi începu să se spele viguros, probabil ca să elimine orice urmă din ADN-ul lui Loreen, ca să fie proaspăt şi curat pentru următoarea fraieră demnă de milă.

— Îmi pare rău, n-am... Cât ai zis?

El scuipă o gură de spumă, apoi plimbă nişte apă prin gură şi scuipă din nou. Din ce în ce mai puţin atrăgător cu fiecare secundă.

— O mie de dolari, răspunse el, luând un prosop de pe suportul de crom şi ştergându-şi faţa. Plus şampania, cum ţi-am zis.

I se făcu inima cât un purice. *O mie* de dolari!

Adică astea trei ore costau 333 de dolari bucata. Şi ea nu se mai dusese la un masaj terapeutic de la Ziua Femeii, cu şase ani în urmă, pentru că nu-şi permitea să plătească 60 de dolari pe oră. În nici un caz n-avea cum să plătească 333 de dolari pe oră, înmulţit cu trei, pentru că făcuse sex cu tipul ăsta. Doamne, şi îi mai făcuse şi sex oral, ea lui.

Trebuia să fie o glumă.

Dar tipul ăsta nu glumea.

Era om de afaceri.

Şi, într-un fel sau altul, ea trebuia să scoată 1 000 de dolari, *repede*.

Capitolul 2

Lui Abbey Walsh – soţia celui mai cumsecade pastor metodist din Maryland – nici prin cap nu-i trecea că o să dea de cineva cunoscut în Las Vegas, cu atât mai puţin de un fost prieten, căruia numai la şantaj îi stătea mintea şi pe care îl credea după gratii.

Odată ce concursul se terminase şi copiii, spera ea, se culcaseră, noaptea începu foarte paşnic, cu un pahar de şampanie. Spumoasă, delicioasă, cu o aromă subtilă de stejar şi drojdie... Trecuse mult timp de când Abbey nu mai savurase un pahar de şampanie bună.

Pe vremuri, o bea ca pe apă. De fapt, o bea *în loc de* apă, uneori. Era tânără pe atunci şi aşa de toantă, dar măcar avea gusturi bune. Jacques Selosse, Charles Heidsieck, Bollinger[1]... pe vremea aia erau tovarăşi buni. De atunci, câteodată, foarte rar, i se făcea dor de şampanie.

Iar seara asta era una dintre acele dăţi. Când ieşise din lift cu Tiffany şi Loreen, îndreptându-se spre bar, tocul de la pantof i se clătinase şi apoi se rupsese. Promiţându-le solemn că le prinde din urmă cât de curând, se dusese în

1. Mărci de şampanie.

cameră, îşi luase o altă pereche de pantofi, rezistase eroic la rugăminţile copiilor să rămână cu ei şi s-o concedieze pe bonă şi coborâse din nou, ca să se mai bucure de singurătate.

Nu era mare brânză. Abbey n-avea nici o problemă să stea un pic singură, din când în când. În plus, ştia că întotdeauna celelalte femei se simţeau un pic sufocate în prezenţa ei. Asta se datora, în parte, faptului că soţul ei, Brian, făcea parte din cler, dar bănuia că avea ceva de-a face şi cu faptul că ea însăşi era mereu aşa de convenţională şi rigidă. Aşa era de ani de zile.

Dar în seara asta, vântul se schimbase, doar o clipă, şi ea se duse la bar, unde îşi comandă un pahar din cea mai bună şampanie pe care o aveau.

Era la fel de bună cum şi-o amintea.

Lăsă bulele să-i înţepe un pic limba, apoi înghiţi şi îşi imagină că le simte cum i se urcă la cap şi îi îneacă toate problemele cât ai zice peşte. Măcar pentru o clipă.

— Abbey!

Vai, nu. Era Deb Leventer, care o târa după ea, mai bine zis o bălăbănea după ea pe fiică-sa, Poppy, prin bar.

— Deb. Abbey puse paharul jos şi se uită mai întâi la Deb, apoi la Poppy – care-i strângea mâna mamei sale şi privea în jur absolut fascinată, cu ochii cât cepele. Ce cauţi aici?

Da, oare ce căuta aici? Majoritatea părinţilor copiilor din trupă stăteau la hoteluri mai scumpe, „de renume", de pe plajă, la kilometri depărtare de hotelul şi de cazinoul ăsta, care erau „peste mână".

— Poppy şi cu mine tocmai ne duceam la noi în cameră, ca să încercăm să dormim până mâine, când plecăm. Deb ridică o sprânceană şi se uită fix la tejgheaua din spatele lui Abbey. Tu *bei*?

— Da. Şi oare cum îi scăpase faptul că Deb Leventer stătea la acelaşi hotel? Tocmai beam un pahar.

— Aha. Dezaprobarea se ridica în jurul lui Deb ca nişte aburi puturoşi. Înţeleg. Păi, n-o să te spun soţului tău.

Abbey presupuse că asta era încercarea lui Deb de a face o glumă, dar se simţea ceva tăios în vocea ei.

— Nu te îngrijora – chiar el mi-a sugerat să vin aici şi să mă tratez cu un pahar de şampanie.

Era foarte greu să nu te pui la mintea lui Debbie şi să-i trânteşti una care s-o trimită la loc în banca ei. Totuşi, Abbey se hotărî să o ia prin învăluire.

— Te-aş invita să bei un pahar cu mine, dar sunt sigură că te grăbeşti s-o duci pe Poppy la culcare şi s-o scoţi din mediul ăsta de cazinou. Şi nu putu să se abţină să adauge: Mai ales că-i aşa de târziu, pentru un copil de vârsta ei.

Deb păru simultan stingherită şi moralizatoare. Era ceva să-ţi reuşească ambele în acelaşi timp.

— Ai dreptate. Nu este un mediu potrivit pentru copii... Parker unde e?

— În apartamentul nostru. Cu o bonă.

Abbey se crispă când răspunse, ştia că Deb Leventer o să ia asta drept culmea denaturării unei mame şi că nu avea să pregete să spună tuturor ce gândea. Lui Abbey nu-i prea păsa ce

gândea femeia asta, dar nu voia să i se ducă buhul şi să-l facă de ruşine pe Parker.

— O bonă! Într-un hotel din Las Vegas! Eşti mult mai curajoasă decât mine.

Traducerea ar fi fost ceva de genul: *Eşti nebună şi copilul tău probabil că a fost deja vândut pe piaţa neagră de drogata aia disperată pe care ai angajat-o ca să poţi să vii aici să te pileşti.*

Abbey îi zâmbi blajin:

— E o femeie în vârstă, foarte drăguţă. Sunt sigură că băieţii dorm deja duşi.

Încercă să-şi alunge din minte o imagine cu băieţii care săreau, ţipau şi foloseau draperiile pe post de liane, în vreme ce bona deschidea cu şperaclul minibarul şi lua toate sticluţele acelea minuscule de 15 dolari bucata cu vodcă Skyy.

— Aha. Faţa lui Debbie se înăspri. Bine. Vino, Poppy. Trebuie să ne trezim devreme mâine-dimineaţă, ca să luăm avionul spre casă. Noapte bună, Abbey. Se uită din nou la paharul din mâna lui Abbey. Mi-a părut... bine de conversaţie.

Abbey cu greu se abţinu să nu ridice paharul în cinstea lui Deb – deşi i-ar fi plăcut, asta ar fi fost de-a dreptul odios din partea ei –, aşa că îl puse jos.

— Dacă nu ne mai vedem până plecaţi, zbor plăcut!

Sigur, în mintea ei, zborul lor avea ceva de-a face cu încălecatul pe mături.

Deb plecă, târând-o pe Poppy după ea. Abbey le privi cum se îndepărtau. Dar lumea din jurul ei îşi mai pierduse din farmec. Prezenţa lui Deb sau, mai bine zis, sentimentele negative pe care

le răspândea Deb transformaseră senzaţia de libertate pe care o simţise într-una de dezumflare totală.

Aşa că se hotărî să meargă în altă parte. Nu voia s-o lase nici în ruptul capului pe Deb Leventer să-i strice seara. Puse paharul jos, traversă lobby-ul hotelului şi ieşi pe uşa din faţă ca să se bucure de aerul călduţ şi parfumat al nopţii.

Cerul era luminos de la mulţimea neoanelor oraşului, aşa că Abbey nu îşi dădea seama dacă e înnorat sau nu şi nu zărea nici măcar o stea.

Trotuarul era mai aglomerat decât s-ar fi aşteptat la ora aceea, dar îi făcea plăcere. Era aşa de uşor să devii anonimă în marea de oameni care treceau în stânga şi în dreapta. O mulţime de cupluri tinere, destul de mulţi oameni de vârsta a doua şi din clasa de mijloc şi un număr surprinzător de mare de indivizi cu câte-o doagă lipsă.

Un bărbat mai în vârstă, cu faţa brăzdată de riduri adânci şi pielea de culoarea cărnii de vită pârlite, o atinse pe Abbey când trecea pe lângă el şi îi zise:

— Domnul îi binecuvântează şi pe cei slabi, *şi* pe cei tari.

Abbey tresări speriată când o atinse şi simţi cum i se întipăreşte teama pe chip, când se întoarse să-l privească:

— Pardon?

— El veghează. Omul dădu din cap, nu către ea, ci pentru sine, şi îşi mişcă fălcile de parcă era o vacă rumegând nişte nutreţ. El apără.

Nu se mai uita la ea şi îşi văzu de drum, de-a lungul trotuarului.

Abbey rămase locului o clipă, uitându-se în urma lui. Nu prea găsise povestiri din Biblie care s-o emoţioneze în mod deosebit, dar îşi aminti un pasaj de când era mică, despre îngerii deghizaţi. Nu mai ştia exact unde era – Brian sigur va putea s-o lămurească –, dar spunea că, uneori, oamenii foarte neobişnuiţi care apar din senin în viaţa ta sunt, de fapt, îngeri deghizaţi, care vin cu un mesaj sau cu o alinare sau cu ceva de genul ăsta.

Din câte ştia, ei nu i se întâmplase niciodată până atunci, dar speranţa moare ultima. Şi poate că omul nu era doar un bătrânel nebun, ci chiar un înger care venise să-i spună ceva ce trebuia neapărat să ştie.

Domnul îi binecuvântează şi pe cei slabi, şi pe cei tari.

El veghează.

El apără.

De fapt, fusese cam ca Moş Crăciun.

Şi ea voia să creadă povestea asta. Voia cu tot dinadinsul să creadă de când se ştia, de când auzise povestea. Dar nu credea.

Iar când a văzut că omul se opreşte undeva, la distanţă, şi-i vorbeşte altei femei, de data asta una care a băgat mâna în geantă şi i-a dat bani (pe care el i-a luat), îl etichetă drept nebun. Cuvintele lui n-avuseseră nici un fel de semnificaţie.

Merse mai departe, un pic cam descumpănită. Când o luă după un colţ către promenada principală, zicându-şi că probabil e o scurtătură, văzu că trotuarul era aproape gol. O femeie singură nu avea ce căuta într-un loc ca ăsta. Exact când

se întorcea s-o ia înapoi, zări ceva pe jos. Un jeton de cazinou. Îl ridică de jos. Era un jeton de 10 dolari, pe care era gravat: *Peştera lui Aladdin*.

Încă o dată se trezi cu senzaţia ciudată că i se dădea *un semn*.

Îngeri, semne... ce de chestii grandioase pentru o noapte în Oraşul Pierzaniei. Străzile probabil că erau doldora de jetoane de la cazinouri scăpate de beţivi care se împleticeau, pe lângă puzderia de cărţi de vizită şi de fluturaşi cu reclame la dame de companie şi stripteuze. Şi spre deosebire de monedele de un penny, pe care le-ar fi ignorat cu desăvârşire, jetoanele de la cazinouri aveau mereu gravate pe ele numele cazinoului, deci nici asta nu era aşa de ieşit din comun.

Totuşi, ar fi fost o fraieră cinică dacă nu s-ar fi dus până acolo.

Cine ştie, poate o aştepta vreun mare Destin acolo.

Nu i-a fost greu să găsească Peştera lui Aladdin. Era chiar una dintre primele clădiri lungi şi late, înveşmântate în neoane, de pe promenadă şi, deloc surprinzător, decorată în stilul creat de Disney pentru a reprezenta bătrâna Arabie.

Se duse la masa de ruletă cu jetonul de zece dolari pe care îl găsise şi îşi cântări opţiunile. Roşul – sau negrul – avea şanse destul de mari, dar ar fi însemnat doar un joc forţat şi Abbey nu voia să stea toată noaptea aici, jucând cu cincizeci la sută şanse de câştig. După câteva minute, se decise să joace pe data naşterii fiului ei, care era 18 ianuarie.

Crupierul strigă ultimele pariuri şi apoi învârti roata. O clipă, Abbey se gândi doar la Pat Sajak

învârtind Roata Norocului şi la cât de plictisitoare devenise viaţa ei. Dar nu, viaţa ei nu era plictisitoare. Era un păcat şi să gândească aşa, chiar o clipă.

Bila păcăni, sări şi zurui prin şanţul ruletei care se învârtea până când ajunse în căsuţa cu numărul 31... nu, mai sări o dată şi ajunse în următoarea căsuţă.

Optsprezece.

Câştigase.

Chiar *câştigase*.

Doamne, ce mult timp trecuse de când se simţise norocoasă şi, cum un jeton de numai 10 dolari îi adusese 360 de dolari, se simţea *foarte* norocoasă.

Păi, ăştia erau mai mulţi bani decât ţinuse vreodată în mână în ultimii zece ani. Se simţea bogată. Şi când mai veni şi-un chelner ca să-i toarne un pahar de şampanie Bollinger, probabil că şi *arăta* bogată. Şi cu toate că nu erau chiar banii ei – avea să-i doneze bisericii, desigur – şi cu toate că ştia că nu era nici prea cuvios, se bucura de ei, doar o clipă.

Şi ce mare lucru avea să-i dăuneze? Nu era nimeni în jur care s-o cunoască. Da, mai erau în oraş şi Loreen, şi Tiffany, dar nu se aflau lângă ea. Şi chiar dacă ar fi fost, tot n-ar fi judecat-o. Mamele moralizatoare, Deb Leventer, Nancy Hart şi Suzy Collins, erau în altă parte. Şi n-ar fi îndrăznit să se aventureze într-o sală de jocuri a unui cazinou nici într-o mie de ani, Abbey era sigură.

Zâmbi un pic la acest gând. În urmă cu doisprezece ani, nu s-ar fi învoit în ruptul capului

să doneze banii. În urmă cu doisprezece ani, n-ar mai fi vrut să plece din Vegas şi ar fi tras la unul din hotelurile alea mari şi opulente.

Dar asta fusese într-o altă viaţă. Acum era pe *calea cea bună* şi chiar dacă aceasta o mai ducea câteodată pe la vreun motel ieftin sau pe la Big Fresh sau pe la Super Sale Tuesday, ca să poată avea grijă de familia ei, era bucuroasă s-o urmeze.

— Faceţi jocurile, zise crupierul.

Abbey îşi întoarse atenţia către masa de ruletă. Crupierul îi căută privirea, dar ea refuză, clătinând uşor din cap.

În ziua de azi ştia prea bine că nu trebuie să-şi forţeze norocul.

Îşi luă paharul şi se ridică, trezindu-se împinsă imediat cât colo de o femeie roşcată şi durdulie, care se pare că aştepta să se elibereze un scaun. Îi luă cam zece minute să găsească ghişeul de unde se puteau încasa câştigurile şi drumul către acest loc trecea pe lângă aproape toate mesele de joc. Totuşi nu se simţi ispitită. Cu un scop clar în minte, îşi încasă banii, îşi puse bancnotele în portofel şi ieşi din cazinou. Era în holul de primire al hotelului, aproape de intrare, când auzi o voce drept în spatele ei.

— Ia te uită. Surprizele se ţin lanţ.

Nu se opri. Oricine o fi fost, sigur nu vorbea cu ea. Mai ales că fusese o voce de bărbat şi singurele persoane pe care le cunoştea în oraşul ăsta erau femei sau copii.

Oricum, poate ar fi trebuit să se prindă că nu era tocmai în regulă, după felul cum încetinise tipul ăsta.

Doi, trei paşi, apoi încetişor, pe un ton aproape de tachinare:

— Bună.

Ea merse mai departe.

— Abigail.

A, nu eu.

Altcineva.

Îi bătea inima.

Nimeni nu mă mai strigă Abigail. De când a murit tata. Şi... nu, nimeni nu mă mai strigă Abigail.

Mâna care o atinse pe umăr o făcu să se oprească.

— Abigail Generes.

Se întoarse.

Clipele care urmară păreau de-a dreptul de necrezut. Pentru o fracţiune de secundă, în timp ce se întorcea, se gândi că ştia a cui era vocea, dar amintirea ei despre un băiat zurbagiu, deşirat, cu pielea măslinie şi frumos de pică nu prea se mai potrivea cu bărbatul ăsta îndesat şi palid, care stătea în faţa ei acum.

Deci, din fericire, era o greşeală.

— Îmi pare rău, dar...

Se uită mai bine la faţa aceea. Stai puţin. Oare se putea una ca asta? Oare se schimbase chiar aşa de mult în ultimii doisprezece ani? În locul maxilarului ascuţit şi pătrăţos, acuma era doar piele lăsată şi îmbătrânită.

— Nu-mi spune că nu mă mai ţii minte, zise el, cu o umbră a zâmbetului care pe vremuri o făcea să cadă pe spate.

Vai, nu...

— Cred că mă confundaţi cu altcineva.

Se întoarse să plece, dar el o prinse de braţ şi o făcu să-şi scape poşeta-plic. Permisul de

conducere, cărţile de credit şi telefonul ţâşniră din geantă şi se risipiră zgomotos pe podeaua lustruită.

Se aplecă imediat ca să-şi adune lucrurile de jos, dar şi el se aplecă odată cu ea, ochindu-i portofelul ca un vultur şi ridicându-se apoi încet, în timp ce citea ce scria pe permis.

— Abigail Generes Walsh, cu domiciliul la numărul 1411 pe Lamplighter Lane – ridică din sprâncene, nu-i deloc un cartier rău. Dacă te dai în vânt după maşini de familie.

Scoase banii şi îi frunzări niţel, înainte să încerce să-i vâre în buzunar.

Ea îi înşfăcă rapid, ca o pisică înhăţând un şoarece.

— Scuză-mă, te rog.

— Pe vremuri mă rugai să fac mai mult de atât, din câte-mi amintesc.

Ea încremenise şi nu mai putea face altceva decât să se holbeze, cu gura căscată, la bărbatul din faţa ei, cu gândul deloc liniştitor că o femeie care nu l-ar fi cunoscut l-ar fi considerat încă un bărbat atrăgător.

— Cred că ai greşit persoana, mai încercă ea să îngaime.

— Scumpo, o fi trecut mult timp, dar nu atât cât să nu mai recunosc corpul ăsta de bucăţică bună când îl văd.

Îi mirosea gura a alcool.

— Şi crede-mă că am avut destul timp să mă gândesc la el cât am stat la zdup.

La naiba. Chiar el era. Bineînţeles, ştiuse din clipa în care-i auzise glasul.

— Damon Zucker.

— Așa-i mai bine, zise el, zâmbind cu gura până la urechi, tot rânjetul ăla de pirat care, pe vremea când avea douăzeci de ani, îi topea hainele de pe ea cât ai zice peşte.

Simţi un nod în gât când îşi aduse aminte de limba lui în gura ei şi plimbându-se peste tot corpul ei... Se înfioră.

— Văd că nu mai poţi de bucurie că ne-am întâlnit.

— Parcă erai la închisoare.

— Da, râse el sec. Mulţumită ţie.

Avea senzaţia că zeci de gândaci i se plimbau în sus şi în jos pe şira spinării.

— N-a fost vina mea.

El scoase un trabuc lung şi subţire din buzunar, îi mușcă vârful şi îl scuipă pe podea.

— Asta, ăăă, nu e adevărat. Când avocatul a venit să te caute, spălaseşi putina. Nu te-a mai găsit nici în gaură de şarpe.

Ridică trabucul.

— Dă-mi un foc.

— Nu am foc, zise ea, măsurându-l din cap până în picioare dezgustată.

— Rahat, tu mereu ai foc. Trebuie să încălzeşti ţeava aia de bazookă, nu-i aşa?

Înghiţi în sec.

— Nu mai fac asta, îi răspunse ea.

El râse strident şi exclamă:

— Da, şi eu sunt blestematul ăla de papă.

Opri o femeie care trecea pe lângă ei.

— Scuze, dragă, nu-mi dai şi mie un foc?

Femeia, care vedea limpede în el ceva care pentru Abbey era acum invizibil, râse şi-i întinse ţigara ei, pe care el o lipi de trabuc, pufăind

exact ca oamenii răi din desenele animate până se aprinse.

— Mersi, scumpo, zise el şi îi dădu ţigara înapoi, întorcându-se spre Abbey.

— Fermecător ca-ntotdeauna, după câte văd, zise Abbey. Dacă te grăbeşti, poţi s-o prinzi din urmă.

El hohoti replicând:

— Pot s-o prind din urmă şi dacă nu mă grăbesc.

Ar fi vrut să-i şteargă cu o palmă expresia aia de înfumurat de pe faţă.

— Văd că timpul pe care l-ai petrecut la răcoare nu te-a schimbat câtuşi de puţin.

— Nu prea, Abigail. M-a învăţat doar să nu mai înghit căcat de la nimeni. Nici de la tine. Mai bine zis – pufăi din trabuc, gânditor – mai bine zis, *mai ales* de la tine. Am tot încercat să te găsesc, ştii. Şi uite, locuiam în acelaşi oraş, dar a trebuit să fac o călătorie la Vegas ca să te găsesc. Avem de discutat.

— Nu avem nimic de împărţit.

El o prinse de umăr şi o roti un pic, apoi spuse:

— Ba eu cred că avem. Şi, în pizda mă-sii, cred că ştii foarte bine despre ce vorbesc.

Ceva din Abbey plesni. De fapt, mai bine zis, ceva de pe Abbey plesni, pentru că masca pe care o afişa de când îl cunoscuse pe Brian – politicoasă, bine-crescută, ceva gen Clark Kent – păru că se face ţăndări şi-i cade la picioare.

— Nu avem nimic de împărţit, porcule!

Damon nu se lăsă mai prejos:

— Ascultă, şuieră el, îmi eşti datoare.

— Nu-ţi datorez nimic.

Ochii lui Damon, de obicei întunecaţi ca ciocolata fierbinte, rămăseseră acum doar două crăpături negre şi urâte.

— Ai noroc că n-am ciripit la poliţie despre cât de implicată erai.

Panica începu să-i îngheţe venele. Oare cât luai pentru complicitate la infracţiune penală?

— N-ai dovezi.

El râse. Un râs neplăcut. Plin de cruzime.

— Ai vrea tu.

Oare chiar avea? Oare chiar putea? Păi, sigur că putea. Pe vremea aia nu era deloc prudentă. Probabil că încă mai rămăseseră unele lucruri pentru care putea fi arestată.

— Nu mă sperii.

Încă mai avea un zâmbet larg întipărit pe faţă, ca o pată roz întinsă pe o pictură proastă.

— Scumpo, mi-am petrecut doisprezece ani la pârnaie cu gândul numai la tine. Ştiu fiecare expresie a feţei, fiecare tic pe care-l ai. Şi felul ăsta în care încerci să mă priveşti de sus? Cum ţi se strâng şi ţi se deschid palmele? Cum tremuri tu uşor şi speri că eu n-am observat. Eşti moartă de frică.

Chicoti.

— Aşa şi trebuie să fii.

— Ce vrei, Damon?

Dar ştia prea bine ce urma să zică.

Şi o zise.

— Vreau colierul înapoi.

— Nu-l mai am, se răsti Abbey.

Treaba asta se transforma într-un coşmar pe minut ce trecea.

Damon pufni în râs şi zise:

— Sigur. Din întâmplare, l-ai... ce? Pierdut, vândut?

— L-am dat de pomană.

O fracţiune de secundă, păru de-a dreptul trăsnit. Apoi deveni sceptic.

— Ha, de parcă ai da un colier de opt miare de pomană!

Dar tonul lui era întrebător.

Ea dădu din cap.

— Aşa am făcut.

Era adevărat, deşi nu s-ar fi dat în lături să-l mintă pe un ticălos ca Damon ca să scape de el.

— L-am donat bisericii.

Scepticismul lui se transformă în neîncredere fără înconjur.

— Tu... şi biserica? Vezi să nu!

— Chiar aşa am făcut.

Nu voia să-i spună despre Brian. Nu voia să-i spună nimic despre viaţa ei de-acum.

— Mi s-a părut lucrul cel mai potrivit, aşa că l-am făcut.

— Nu ştiu de ce nu te văd făcând asta.

Furia îi clocotea în vine şi îşi închipui o clipă o scenă în care ea îi croia una peste mutră cu un box de oţel.

— Mă doare în cot dacă mă poţi vedea făcând asta sau nu. Am încheiat discuţia.

Se întoarse pe călcâie, dând să plece.

— Unde te grăbeşti?

O prinse de braţ, atât de strâns, încât probabil că avea să-i rămână o vânătaie.

Ea se răsuci cu faţa la el şi îşi smuci braţul din strânsoarea lui.

— *Nu* mă atinge! îl avertiză ea.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Că altfel, ce? O să faci scandal şi eu va trebui să dau de soţul tău, care stă la numărul 1411, pe Lamplighter Lane, ca să-i povestesc câte-n lună şi-n stele despre trecutul tău murdar?

Abbey simţi cum i se scurge sângele din obraji şi urî faptul că nu putea să-şi controleze o asemenea reacţie, care-i trăda sentimentele.

Şi el o văzu, desigur.

— Pe vremuri jucai teatru mai bine, scumpo. Un pic mai bine, de fapt. Nu cu mult.

— Şi tu erai mai drăguţ.

El ridică din umeri, o mişcare abia schiţată care sugera o enervare subită.

— Asta era înainte ca fetiţa mea să mă lase baltă şi să mă trimită drept la mititica.

Titlul de „fetiţa lui" îi făcea greaţă lui Abbey, chiar dacă fusese adevărat, odată. Ar fi vrut să-i dea un pumn drept în burtoiul ăla umflat.

— Cum am mai spus, nu e vina mea că ai ajuns la închisoare pentru nelegiuirile tale.

— De fapt, chiar e.

El dădu din cap şi se uită în depărtare. Parcă mesteca un pai şi se gândea că venea o iarnă grea pentru recoltele sale.

— Şi cred că preţul pentru asta ar trebui să fie 9 000. 8 000 pentru colierul pe care nu vrei să mi-l mai dai înapoi...

— Nu-l am!

— ...şi încă 1 000, să zicem, dobânda. Poate chiar 2 000. Zece miare, sumă rotundă.

Dacă nu scăpa de el mai repede, preţul urma să tot crească, ajungând să-l includă şi pe primul

ei născut şi, cunoscându-l pe Damon, o să găsească el o cale ca să-l obţină, cu sau fără voia ei.

— Zi-mi unde te găsesc şi-o să văd ce pot înjgheba.

Vocea i se înăsprise de furie.

— Dar poate te interesează, deşi tare mă îndoiesc, că acel colier a fost evaluat la 5 000 de dolari, nu 8 000, că banii obţinuţi la licitaţie au ajuns la o casă de copii seropozitivi din Bethesda.

— Caritatea începe de acasă, zise el, clătinând din cap, cu privirea aţintită ca un pistol asupra ei. Şi aia nu e casa mea.

— Cinci mii, zise ea, cu voce tăioasă.

Undeva, în adâncul subconştientului ei, ştiuse prea bine că avea să vină şi ziua asta. Voia doar să mai tragă de timp ca să găsească o cale să o scoată la capăt şi avea să-l obţină prefăcându-se că-i face jocul, dar jucând dur.

— Spune-mi doar unde să trimit cecul.

— Să-ţi spun unde să mă găsească poliţia şi poate să mă aresteze din nou pentru cine ştie ce acuzaţie exagerată pe care să le-o serveşti?

Izbucni într-un hohot de râs.

— Te contactez eu. Curând. Adună tu banii – *zece miare* – şi fii pregătită să mi-i dai.

Capitolul 3

Tiffany Vanderslice Dreyer își petrecuse destule nopți nedormite cu ochii la teleshopping ca să știe că erau mii de oameni tâmpiți pe lumea asta, care cheltuiau o căruță de bani pe prostii, mai ales pe haine scumpe, pantofi și cosmetice.

Doar că nu-și imaginase niciodată c-o să devină unul dintre ei.

Sora ei, Sandra, era cu totul altă mâncare de pește. Sandra cheltuia sute de dolari pe o singură pereche de pantofi – pantofi, da! – dintr-un foc, în schimb Tiffany, în rarele ocazii în care își mai cumpăra și ea câte ceva nou, cumpăra de la TJ Maxx sau de la Payless[1], și atunci numai dacă perechea de pantofi pe care o purta era complet uzată sau dacă îi trebuia una pentru vreo ocazie.

Așadar, ideea că Tiffany ar putea da de belele din cauza cheltuielilor pe așa ceva era complet năstrușnică.

Și totuși, la fel de adevărat era și că Tiffany nu băuse prea mult la viața ei, dar, în seara asta, la Las Vegas, cu băuturi din partea casei și cu magazine deschise toată noaptea, nu prea te puteai bizui pe nici una din obișnuințe.

---

1. Magazine foarte ieftine de haine și pantofi.

Toate bune şi frumoase, până când a văzut un magazin de haine la parterul hotelului, un magazin numit Finola Pims, după designera vestimentară, englezoaică. Finola, cum începuse Tiffany s-o tutuiască deja în gând, avea înclinaţii către liniile clasice, dar folosea ţesături viu colorate şi frumoase, într-un stil modest, dar sexy ca look, şi asta îi surâdea lui Tiffany.

Toate hainele pe care le probă arătau senzaţional pe ea, chiar şi vreo două dintre rochiile acelea funky, pe care le luase în cabină doar ca un soi de glumă, fiind sigură că vor arăta complet ridicol. Dar nu, îi subliniau corpul exact unde trebuia şi mai putea să se şi aplece şi să facă diverse mişcări, fără să-şi arate părţile intime în văzul tuturor. Era înaltă şi blondă, avea ochi verzi de culoarea muşchiului de copac, deci se bucurase de porţia ei de atenţie când era încă nemăritată, dar de-atunci se simţea cam împotmolită.

Finola Pims îi dădu un avânt care-o scoase din împotmoleală.

La 45 de minute de când intrase în magazin, stătea în cabina de probă, cu un pahar de margarita gol şi haine unicat în valoare de 15 000 de dolari, pe care trebuia să le ducă la loc.

Grămada nici nu era aşa de mare cât te-ai fi aşteptat.

Dar calitatea costă. Şi înainte să pună hainele înapoi, se decise să mai probeze şi câteva perechi de pantofi. Nu fusese niciodată genul ahtiat după pantofi – aia era sora ei. De fapt, fusese mai degrabă anti-pantofi, tocmai din cauza plăcerii nebune pe care soră-sa o găsea în ei. Nu înţelegea nici s-o pici cu ceară cum putea cineva să

pună în picioare o pereche de pantofi de 400 de dolari şi să meargă cu ei, stricându-i cu fiecare pas pe care-l făcea. Raportul dintre cost şi pierdere la o treabă ca asta era foarte mare.

Aşadar, Tiffany s-a îndreptat către colecţia de pantofi a Finolei, sperând să reuşească să iasă din febra cheltuielilor şi să revină la normal.

Pe cuvânt, Tiffany *nu* plănuise să se îndrăgostească de pantofi. De fapt, după atâta dispreţ pentru pantofi, se gândise că asta o să-i taie avântul de cumpărături. O reprezentanţă a firmei producătoare de drujbe şi tractoare John Deere i-ar fi servit în acelaşi scop, dar nu era nici una aici, la hotel, aşa că a rămas la raionul de pantofi.

De unde să ştie ea că o să se îndrăgostească de ei?

Pe bune, cum de reuşise să trăiască 36 de ani şi să nu-şi dea seama că pantofii îţi puteau face picioarele să arate ca ale unei vedete de cinema? Mai ales pantofii *ăştia*, care arătau aşa de anost în vitrină. Mai întâi încercă espadrilele acelea din doc pal, cu tocurile de cinci centimetri. Uşor, nu? Erau din doc – *îîîh* – cu toc lat.

Asta ar fi trebuit să-i servească drept formaldehidă anti-cheltuieli.

Dar culoarea docului, albastru-deschis, îi sublinia bronzul pe care-l dobândise în Las Vegas la piscină şi înălţimea tocurilor îi punea în evidenţă muşchii gambelor, pe care şi-i exersase ducându-l în braţe pe Andy, fiul ei de doi ani (care acum stătea la bunicii lui, pentru că Charlie nu putea – sau nu voia – să-şi ia liber de la slujbă), pe scări în sus, aproape în fiecare seară, când adormea.

În plus, espadrilele aveau şi barete care se strângeau în jurul gleznei, din pricina cărora ea se aştepta să arate ca nişte sandale de grădiniţă cretine, dar nici pomeneală de asta, pur şi simplu erau detaliul perfect, care îi făceau piciorul să arate lung şi bine conturat, bronzat şi delicat, lucru pe care nici nu-l visase, evident.

La toate acestea se adăuga şi preţul de 150 de dolari – redus de la 426 –, care chiar părea un chilipir. Trăise 36 de ani fără să fie topită după pantofi, deci dacă perechea asta o atrăgea aşa de tare, sigur era ceva special cu ei.

Oare cum avea să se simtă dacă pur şi simplu pleca şi nu-i cumpăra?

Îşi imagina cum o să-l însoţească pe Charlie la vreun eveniment din alea extrem de plicticoase organizate de compania lui peste vreo trei, patru sau cinci săptămâni, şi dorindu-şi din suflet să aibă în picioare pantofii ăştia, pe care n-avea să-i mai găsească niciodată; pantofii ăştia care aveau să-i completeze îmbrăcămintea şi să atragă atenţia tuturor.

Oricum nu-l vedea pe Charlie arătându-se de acord cu aşa ceva. Dacă era vorba să-şi permită NFL Channel la cablu, găsea el o cale să-l aibă, dar fusese stabilit cu mult timp în urmă că, dacă Tiffany tot nu-şi lua o slujbă „adevărată" în afara casei, atunci nici n-avea dreptul la prea multe plăceri.

Dar, oh, la naiba, arătau aşa de *grozav*.

Şi oare când fusese ultima oară când se mai răsfăţase şi ea sau fusese răsfăţată cu orice (în afară de numeroasele margarite pe care i le serveau chelnerii atâta timp cât nu pleca de la manetele automatelor)?

Tiffany *merita* nişte haine noi. Da, era ea un piiiiiicuţ cam pilită de la acele margarite gratis pe care i le oferise cazinoul, aşa că avea să cumpere doar ceea ce o interesa şi să returneze restul a doua zi.

Tot sorta la haine şi le scotea pe cele mai scandaloase sau pe cele care erau pentru ocazii mai speciale. (Totuşi, ce şanse erau să se ducă ea la un Kentucky Derby[1] în viitorul apropiat şi să aibă nevoie de rochia asta mulată, care se potrivea perfect cu pălăria cu boruri largi din bumbac lăcuit, cu rozete asortate la ea, nu? Dar gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că n-aveai de unde să ştii de unde sare iepurele şi o puse înapoi în grămada de „cumpărat"). Până la urmă a păstrat haine care totalizau cam 5 000 de dolari din care să-şi aleagă.

OK, bine, 5 000 de dolari era foarte mult, dar aveau să fie pe cartea de credit, hm, doar vreo zece ore şi gata. Pentru că *sigur* n-o să le ţină mai mult de-atât. Plecau a doua zi, la două după-amiaza, şi urma să se trezească devreme, să returneze lucrurile despre care va decide că nu erau absolut necesare, care, bineînţeles, o să fie majoritatea din grămada aleasă şi apoi îi va explica plata de aproximativ 600 de dolari lui Charlie, când va ajunge înapoi acasă.

O să-i aducă aminte că ultimul „răsfăţ" pe care şi l-a permis a fost periuţa de dinţi cu aromă de vanilie de la Crest şi că, înainte de asta, fusese probabil acel permanent stil anii '80, înainte să-l cunoască pe el, oricum. Şi dacă o să-i facă

1. Mare cursă anuală de cai în Kentucky, unde femeile se îmbracă foarte elegant şi poartă pălării exotice.

probleme, atunci o să se ocupe de asta mai târziu.

Între timp, o să se distreze copios, probând din nou toate lucrurile astea.

Şi o să mai economisească nişte bani dacă urcă în cameră şi-o trimite pe bonă acasă. Kate o s-o ajute ca să se hotărască pe care dintre haine să le păstreze.

Până la urmă, îşi zise, o să fie o afacere foarte profitabilă, măcar emoţional, dacă nu financiar.

Şi o ţinea departe de cazinou, unde pândea pericolul *adevărat*.

Peste o oră, în camera de hotel, după ce o trimisese acasă pe bonă, Tiffany îşi dăduse seama pe de-a-ntregul că *adevăratul* pericol *nu* fusese în cazinouri, ci în magazinul Finolei Pims.

Şi că, acuma, era răspândit peste tot pe patul ei ieftin de hotel.

— Îmi plac toate, mami!

Tiffany sperase ca măcar Kate s-o convingă să nu ia unele dintre hainele astea, cu acea candoare copilărească a ei, care o făcuse odată să declare într-o cabină de probă de la Victoria's Secret că:

— Pielea lui mami se revarsă din chiloţei şi arată scârbos.

Nu păruse deplasată speranţa că ea o să ia peste picior măcar câteva dintre articolele astea flamboaiante de îmbrăcăminte şi o s-o ajute pe Tiffany să le mai sorteze. Dar nu, Kate părea să fi moştenit ceva din pasiunea dezlănţuită pentru modă şi pantofi a mătuşii ei, Sandra.

Nu avea să-i fie de nici un ajutor.

Bineînţeles, situaţia era destul de jalnică dacă Tiffany se aştepta să fie salvată de la cheltuieli extravagante de comentariile fiicei sale de nouă ani.

În plus, la fel ca în lumina dură a neoanelor din cabinele de probă, hainele îi veneau grozav. Îi era absolut imposibil să decidă care dintre ele o avantajau, din moment ce *toate* îi stăteau minunat. Deci se hotărî să le sorteze după cât de utile i-ar fi fost.

— Nu şi pălăria, mami, zise Kate şi înşfăcă pălăria din grămada de haine care trebuiau returnate, şi-o puse pe cap şi se maimuţări în oglindă.

— Trebuie, draga mea, zise Tiffany, cu regret în glas. Pune-o înapoi. Vorbesc serios.

— Bine.

Kate puse pălăria înapoi în grămada de returnat la fel de bosumflată cum se simţea şi Tiffany, de fapt.

— Deci n-am nevoie de costumul de Kentucky Derby, zise Tiffany, mai mult pentru sine decât pentru Kate. Nici de costumul de cabaret de Las Vegas.

Deşi îi plăcea la nebunie. Pe cuvânt. Oare cum reuşise Finola să facă un combinezon din piele ca de gimnastă să arate atât de minunat pe o femeie adevărată?

— Nici de rochia gen Audrey Hepburn în *Mic dejun la Tiffany's*. Nici de diademă.

Se uită înspre noua ei grămăjoară cu lucruri „de păstrat". Rămăsese destul de mică.

— Nu te lasă tati să le ţii şi pe celelalte? întrebă Kate.

— Nu are a face tati, scumpo. Nu-mi spune el ce pot şi ce nu pot să-mi cumpăr.

Doamne, nici măcar nu se gândise la ce avea să zică Charlie. Pentru Tiffany era important ca fata ei să nu crească având impresia că bărbaţii controlau vieţile femeilor, chiar dacă la ei acasă Tiffany chiar se supunea voinţei lui Charlie. Făcea asta numai din cauza remuşcărilor că stătea acasă şi avea grijă de copii, în loc să muncească şi să „aducă bani în casă" şi, deşi ştia prea bine că era un sentiment greşit, tot îl avea.

— OK, ajută-mă să împăturesc lucrurile astea şi să le pun la loc în pungă, zise Tiffany, îndreptându-se spre grămada de returnat, care era destul de mare acum.

Kate veni şi o ajută să ridice de jos maldărul de haine, cu mâinile ei micuţe, şi îndesară hainele în pungi.

Îi mai rămăsese marfă în valoare de sub o mie de dolari. Şi argumenta în sinea ei că niciodată n-ar fi găsit lucruri de aceeaşi calitate în sectorul comercial al Washingtonului şi că ar fi trebuit să ia avionul până la Las Vegas ca să le caute, ceea ce ar fi ajuns s-o coste mai mult decât dacă pur şi simplu le cumpăra acum.

Şi merita toate astea.

Chiar le merita. Exact cum îi tot spuneau modelele de la televizor din reclamele la L'Oréal de ani şi ani de zile.

Aşa. Cu toate astea în minte, Tiffany puse deoparte pungile cu haine de returnat, să le ducă înapoi dimineaţa, la prima oră.

La vreo jumătate de oră după ce Tiffany trimisese copiii la culcare, Abbey veni şi ea în cameră. Arăta complet vlăguită.

— O noapte grea? întrebă Tiffany zîmbind.

Abbey păru speriată.

— De ce întrebi?

— Glumeam, se scuză Tiffany repede.

La naiba, o jignise.

— Ştii, pentru că mi s-a părut o seară aşa de lungă, cu concertul trupei şi cu toate celelalte...

Abbey încuviinţă şi îşi dădu părul pe spate, oftând.

— Chiar a fost o noapte grea.

Totuşi, nu arăta deloc bine.

Tiffany schimbă subiectul.

— Apropo, ai văzut-o cumva pe Loreen?

Abbey clătină din cap.

— Nu, de când am coborât împreună în hol n-am mai văzut-o.

— Aha. Hm. Bine. Vrei să stăm puţin aici şi să bem o cană de ceai sau ceva?

Deşi pliculeţele de ceai de lângă cafetieră arătau de parcă zăceau acolo de ani buni.

— Sau vin? Copiii dorm, deci ne putem bucura într-adevăr de linişte, continuă Tiffany.

— Mersi că te-ai ocupat de ei, zise Abbey, dar, dacă nu te superi, cred că o să mă arunc drept în pat. Sunt obosită moartă.

Dar părea mai mult decât asta. Tiffany ar fi vrut s-o întrebe ce păţise, dacă putea s-o ajute cu ceva, dar n-o cunoştea pe Abbey aşa de bine şi, dacă stăruia, probabil că n-ar fi reuşit decât s-o insulte, în loc să-i fie de vreun folos. Aşa că spuse:

— Bine. Odihneşte-te.

— Noapte bună, zise Abbey. Şi mersi încă o dată că ai avut grijă de copii.

— Nici o problemă.

Tiffany se uită la ceas. Era aproape 1 noaptea. Nu era chiar aşa de târziu. Şi Loreen era femeie în toată firea, dar Tiffany tot nu se putea abţine să nu se întrebe dacă totul era în regulă. Spre deosebire de Abbey, Loreen era una dintre cele mai bune prietene ale ei şi, după ce mai trecu o oră şi nu primi nici o veste de la Loreen, Tiffany nu avu nici o reţinere s-o sune ca să vadă ce face.

Îşi scoase mobilul şi apăsă pe tasta de apelare rapidă. I se păru că sună în neştire până când Loreen răspunse.

— Salut, am sunat doar să văd dacă eşti OK, zise Tiffany, uşurată la auzul vocii lui Loreen.

În ultimele trei secunde, trecuse de la simpla curiozitate de a şti ce-o fi făcând Loreen la convingerea că Loreen fusese răpită de cine ştie ce cartofor nemernic.

— Te distrezi?

— De crăp, răspunse Loreen scurt.

Oare Tiffany devenise paranoică? De ce toată lumea părea să fi păţit ceva în seara asta?

— Eşti bine? o întrebă.

— Minunat. Dar, uite, acuma chiar nu pot vorbi. Vin imediat în cameră. Ai vrea, te rog, să-l culci pe Jacob?

— Am făcut-o deja.

— Mersi. Nu mă aştepta. Sunt bine.

— OK, zise Tiffany.

Se simţea ca o mătuşă bătrână şi băgăreaţă, care îi verifica pe toţi.

— Ne vedem dimineaţă atunci.

— OK, unde e? întrebă Loreen, închizând clapa mobilului.

Rod arătă cu degetul.

— Chiar acolo.

Şi acolo şi era. Un bancomat mare şi argintiu, cu abţibilduri de la fiecare sistem bancar din univers. Un fel de omagiu olimpic cu toate steagurile din lume.

Doar că asta nu avea nimic de-a face cu isprăvi atletice şi nici cu mândria naţională. Avea de-a face cu golitul contului ei din bancă pentru a plăti onorariul unui gigolo, chiar dacă asta însemna că va trebui să mănânce doar orez şi fasole o lună întreagă. Sau mai mult.

Lui Jacob n-o să-i prea pese. Lui îi plăcea să tragă pârţuri.

Şi îi plăcea şi mai mult când trăgeau alţii pârţuri.

Deci asta era. O făcuse pentru Jacob.

— Lorena? zise Rod pocnind din degete. Hei, Lorena, ai trecut de el.

Se concentră din nou asupra lui Rod. Îi uitase deja numele şi începuse s-o strige pe numele unei femei celebre pentru că îi aplicase o penisectomie soţului ei violent.

Rod avea mare noroc că nu era ea Lorena Bobbit.

Se duse la bancomat şi-şi scoase cardul. Îi tremura mâna. Asta era, fără doar şi poate, cea mai umilitoare chestie care i se întâmplase vreodată. Se lăfăise ca proasta în atenţiile unui bărbat, deşi ştia bine că nu era atrăgătoare pentru bărbaţii care arătau atât de bine şi acuma plătea

pentru asta. Ar fi trebuit să se aştepte. Totul costă pe lumea asta.

Cel puţin, pentru majoritatea oamenilor.

Mintea îi zbură la Abbey. Frumoasă, perfectă şi un ghimpe în coastă pentru că era aşa. Doamne, Loreen se ruga să nu dea peste ea în seara asta. N-ar fi rezistat ca Abbey s-o privească de sus şi să-şi dea seama ce făcuse Loreen din greşeală. Desigur, ar fi trebuit să-i citească gândurile ca să-şi dea seama, dar poate că Abbey ar fi fost în stare să facă una ca asta.

Părea în stare de toate celelalte lucruri pe lumea asta.

Loreen jură să încerce să se poarte şi ea ca Abbey, chiar dacă nu putea s-o suporte. Abbey era superioară, prea bună pentru celelalte – ca în seara asta, când n-a vrut să vină cu ele jos, să bea ceva. „Am să stau cu copiii", zisese ea, de parcă era singura mamă responsabilă dintre ele.

OK, poate că nu fusese chiar aşa. Poate că nu încercase să se dea mai rotundă decât ele, dar cam aşa sunase. Mai ales când dispăruse fără urmă, să hoinărească singură.

— Pari cam absentă, îi zise Rod, dar nu era un comentariu, ci o grăbea să-i dea banii odată.

— Încercam doar să-mi amintesc PIN-ul – care era ziua de naştere a lui Jacob, pe care evident n-avea cum s-o uite, dar simţi că tresare vinovată.

Nu, nu era doar o tresărire. Îi strângea stomacul şi inima ca un şarpe boa, simţi că i se face rău.

Apăsă pe butonul de *retragere numerar*.

Apăsă şi trecu de opţiunile 20, 40, 60, 80 sau chiar 200 de dolari, sumă pe care n-o scosese *niciodată* dintr-un bancomat, dar mereu îşi dorise să o poată face. Acum, când apăsă pe cifrele

1 – 0 – 0 – 0 şi 0 – 0 cenţi, spera din suflet să nu mai vadă un bancomat în viaţa ei.

Trecu o clipă, cât maşina tot huruia şi licărea, iar ea simţea că joacă la ruleta cardurilor. Oare o să-i dea banii sau nu? Numai soarta putea hotărî.

Zăngănitul luă sfârşit şi din bancomat ieşi un bon. Pe ecran şi pe bon scria: *Nu puteţi retrage mai mult de 500 de dolari acum.*

— Îmi pare rău, îi zise ea lui Rod, care părea destul de iritat.

Ochii lui se transformaseră în doi cărbuni aprinşi.

— Se pare că bancomatul are limită de retragere.

El oftă din greu. Un oftat teatral. Dintr-odată se întrebă dacă n-o fi, de fapt, homosexual.

— Există şi ghişee pentru avansuri bancare, ştii. Poţi pur şi simplu să scoţi bani de pe cartea de credit.

— Aha.

Ruşinea tot n-avea să ia sfârşit, nu?

— Unde pot face asta?

El îi arătă, printr-o fluturare a mâinii, care o făcu din nou să se întrebe care o fi orientarea lui sexuală:

— Sunt peste tot. E unul chiar acolo, în spatele meselor de blackjack.

Pentru a doua oară în decurs de cincisprezece minute, îi urmă instrucţiunile care o aduseră într-un loc ce avea să-i facă viaţa puţin mai grea.

Când ajunse la gemuleţul de la ghişeu, femeia de-acolo, de vreo treizeci de ani şi cu o faţă aspră şi palidă, se uită în spatele ei şi zise:

— Bună, Rod! Apoi îşi îndreptă privirea tâmpă spre Loreen. O mie?

Vai, Doamne, deci nu era prima care făcea asta. Femeia asta ştia clar ce se întâmplase mai devreme; ştia clar ce fraieră fusese Loreen. Până unde avea să mai crească ruşinea ei? Crezuse că ajunsese pe culmile umilinţei, dar ia uite cum se afunda şi mai adânc în ea.

Cel puţin se putea consola cu faptul că, într-adevăr, i se ceruse preţul obişnuit. N-o considerase atât de respingătoare încât să-i ia mai mulţi bani. Măcar asta era bine.

În plus, putea să-i spună casierei:

— Cinci sute, vă rog.

Aşa lăsa să se subînţeleagă că, de fapt, i se păruse aşa de atrăgătoare, încât îi făcuse reducere. Doar 500 de dolari pentru un futai de douăzeci de minute – da, fusese un futai minunat, dar asta nu era de mirare, căci băiatul era *profesionist*! Şi cu sticla de şampanie şi preludiul incluse în preţ.

A, nu. Stai o clipă. Tot *ea* trebuia să plătească şampania.

— Vă rog, daţi-mi 640, mai bine.

Femeia se uită la Rod şi Loreen îl auzi cum zice:

— Limită de retragere de la bancomat.

Nesimţitul.

Loreen îşi scoase cardul Visa şi i-l întinse casierei.

— N-am putea să terminăm odată?

— Îmi trebuie permisul dumneavoastră de conducere.

Loreen scotoci prin geantă după permisul de conducere.

— Nu ştiu sigur dacă-l am la mine, zise ea, răscolind înnebunită prin geantă, printre tampoane,

monede de un penny şi un ruj fără capac, după permisul de conducere, dorindu-şi să termine odată cu povestea asta.

— Dacă n-ai permis, nu-ţi dau bani.

O clipă, Loreen cântări opţiunea. Dacă nu putea să-l plătească, oare el ce va face? Nu putea să scoată bani din piatră seacă. Şi totuşi, ea nu era piatră seacă, iar într-un oraş aşa de nesigur ca Las Vegasul, şansele ca sângele cuiva să curgă pentru o datorie păreau mai mari decât de-obicei.

— Ei, hai, Deirdre, îi zise Rod femeii. Am încredere în ea.

Deirdre pufni.

— Sigur că da, doar nu ţie ţi se sparg oalele în cap...

O expresie pe care Loreen o urâse întotdeauna.

— *Tu* eşti cel care are de câştigat din asta. Nu Loretta şi cu mine, nu-i aşa, Loretta?

Loreen se uită la ea.

— Mă cheamă L...

— Lorena, o corectă Rod, apoi se încruntă. Te cheamă Lorena, nu-i aşa? Sau nu? Ia stai puţin, cum te cheamă?

Se părea că, odată ce termina treaba, drive-ul care conţinuse numele ei pentru scopuri romanţioase era curat ca lacrima.

Ea avea senzaţia că îi striga numele, că atrăgea atenţia asupra ei, deşi probabil că el vorbea pe un ton normal.

— Loreen, zise ea repede, mă cheamă Loreen. Şi mia mea de dolari nu-mi oferă măcar un pic de discreţie?

Rod păru surprins.

— Ba da.

Adevărul era că şi Loreen rămase un pic surprinsă de ea însăşi. Ea, care era mereu aşa de politicoasă, în orice situaţie! Când şeful ei încercase s-o sărute, la slujbă, ea îl pupase pe obraz şi se prefăcuse că nu înţelege intenţiile lui. Când un tip îi tamponase maşina în trafic, pe şoseaua de centură, şi apoi coborâse din maşină şi începuse să urle la ea că a dat cu spatele înspre el, îşi ceruse scuze (deşi ea câştigase banii de reparaţii în urma investigaţiei agenţiei de asigurări).

Loreen era bine-crescută. Chiar şi când nu-i mergea bine.

Poate că într-o bună zi avea să fie mândră de asta.

Dar acum, totuşi, era o femeie care tocmai cheltuise o mie de dolari într-o singură noapte, pentru prima oară în viaţă, şi voia să profite de ceea ce plătise.

— Ţi-aş fi recunoscătoare, zise ea calm, dacă tranzacţia asta ar rămâne doar între noi doi. Şi, desigur, Deirdre.

Deirdre dădu din cap, de parcă era de-acord cu înţelegerea, şi – aleeeluia! – Loreen îşi găsi permisul de conducere. I-l înmână lui Deirdre, conştientă de faptul că-i dădea foarte multe informaţii personale unei străine care ştia despre ea că angajase un gigolo.

— Pare în regulă, zise ea, dându-i permisul înapoi lui Loreen.

Ce era să zică? Să-i mulţumească?

Deirdre validă cartea de credit, Loreen semnă o chitanţă imprimată în atâtea exemplare încât nu se putu abţine să nu-şi închipuie cum toate hârtiile o să ajungă, anonim, drept în cutiile de

scrisori ale părinţilor şi ale tuturor rudelor ei, apoi Deirdre întrebă – îl întrebă pe Rod şi nu pe Loreen, apropo:

— Sute, da?

— Bine.

— Stai puţin, zise Loreen, agăţându-se din senin de acest detaliu insignifiant. N-ar trebui să mă întrebi *pe mine*?

Deirdre arăta năucită.

— Dar sunt pentru el, nu?

Loreen clătină din cap.

— În ceea ce te priveşte, sunt pentru *mine*. Eu sunt clienta, deţinătoarea cardului sau cum oi vrea tu să-mi zici şi, dacă ai vreo nelămurire despre această tranzacţie, ai face bine să mă întrebi pe mine.

Deirdre nu se lăsă nici un pic intimidată de remarca asta.

— Sute, da? o întrebă ea pe Loreen, pe *exact* acelaşi ton pe care-l folosise mai devreme cu Rod.

— Nu.

Oare de unde scotea toate astea? Loreen probabil că nu trebuia să enerveze un tip care ştia asemenea lucruri despre ea, dar, pe de altă parte, nu era vreo vedetă sau vreo politiciană care să se dea de ceasul morţii să nu i se afle povestea înainte de alegerile din New Hampshire. Era un nimeni. Şi avea să rămână un nimeni, aşa că, dacă el se hotăra s-o şantajeze, trebuia să aibă ceva inventivitate de pus la bătaie ca s-o îngrijoreze cu adevărat.

— Vreau bancnote de un dolar, zise ea, subliniindu-şi vorbele cu o mişcare decisivă din cap.

— *Ce*? izbucniră simultan Rod şi Deirdre.

Asta era mulţumitor.

— Bancnote de unu, zise Loreen din nou. E vreo problemă? întrebă ea, sfredelind-o pe Deirdre cu privirea.

Deirdre ridică din umeri.

— Nu.

Deschise un sertar şi scoase din el nişte teancuri de bancnote de un dolar.

— Ei, hai, Lorena, zise Rod, pe un ton ascuţit şi un pic cam prea piţigăiat. Adică, Loreen. E ridicol. O să stau în spatele tău la coadă şi o să le schimb la loc, în bancnote mai mari.

Loreen se întoarse spre el.

— Da, însă Deirdre va trebui să le numere. De două ori. Nu-i aşa, Deirdre?

— Aşa e. Deirdre le număra chiar acum, cu o premeditare şi o conştiinciozitate probabil enervante pentru Rod, care de-abia aştepta să treacă la următoarea victimă.

— Timpul înseamnă bani, nu-i aşa, Rod? îl întrebă Loreen.

El îşi miji ochii spre ea.

— Câteodată chiar nu merită.

— Vrei să anulezi tranzacţia? îl întrebă Loreen. Pentru că eu n-am nici o problemă.

— Nu, doar că nu vreau 640 de bancnote de un dolar.

— Dac-ai şti ce n-ar da unii oameni pentru 640 de bancnote de un dolar!

El lăsă capul în jos, încuviinţând.

— Dar tu poţi să alegi şi să ceri doar bancnote de o sută. Şi să economiseşti hârtie, adăugă el, ca şi când ăsta era asul lui din mânecă.

— Nu cred că Deirdre stă să *producă* banii după cum îi cer eu, deci argumentul tău nu ţine.

— Poftim, zise Deirdre, întinzându-i ceea ce trebuia să fie vreo 25 de teancuri de bancnote de un dolar.

— Vai, zise Loreen, cu o undă de amuzament în voce, chiar dacă situaţia era groaznică.

Erau o grămadă de teancuri. Probabil că mai erau şi grele. Doamne, spera să fie grele.

— Întinde mâinile, Rod. Ţi le pun eu în braţe pe toate, zise Loreen.

— Asta-i ridicol.

Ea îl privi drept în ochi.

— Sunt întru totul de acord cu tine.

— E rândul meu acum? o întrebă el pe Deirdre.

Loreen se uită întrebător la ea, aşteptând răspunsul, şi Deirdre clătină din cap.

— Păi, tocmai mă pregăteam să iau o pauză... dar cred că...

Lui Loreen îi veni foarte greu să nu zâmbească larg când se întoarse către Rod:

— Ai noroc.

El îi aruncă o privire ostilă. Ceva îi spunea că n-ar mai fi clienta lui pe viitor nici dacă ar vrea ea.

Şi totuşi, ceva îi spunea că şi *el* ştia că ea n-o să-i mai fie clientă a doua oară.

Bronzul lui e fals, decretă Loreen, privindu-l cum se îndrepta spre ghişeu.

Şi nimeni nu ajungea aşa de plin de muşchi şi pieptos fără să-şi petreacă ore bune în fiecare zi la sală. Sincer, genul ăsta de vanitate n-o atrăgea defel.

Aşadar, Rod se putea duce învârtindu-se.

Se întoarse să plece.

— Acum vreo două luni, cineva a cerut monede de un penny, zise o doamnă mai în vârstă, cu faţa ştearsă, când Loreen trecu pe lângă ea.

Loreen se opri. Femeia purta acelaşi model de ecuson ca şi Deirdre – pe al ei scria *Wilhelmina* – şi evident lucra la acelaşi ghişeu.

— Ce?

Trăsăturile inexpresive ale femeii schiţară ceva ce aducea a compătimire.

— Se pare că multe femei nu-şi dau seama că Rod costă bani. Câteodată se enervează, aşa ca tine. Una a cerut o mie de dolari în monede de un penny. I-a luat secole până să le obţină pe toate şi tot a trebuit să-i dăm două bancnote de o sută, pentru că nu aveam destule monede, zise ea.

Monede de un penny? Ar fi vrut să-i fi trecut şi ei prin cap ideea asta.

— Părea de treabă, zise ea cu regret, fără să fi vrut s-o spună cu voce tare.

— Asta-i meseria lui, zise Wilhelmina, fără inflexiuni.

Loreen se uită la ea.

— Ei bine, cred că-i scârbos.

Trăsăturile Wilhelminei se mai destinseră.

— Toată lumea trebuie să trăiască din ceva. Dar unii o fac pe spinarea altora.

Loreen încuviinţă.

— Aşa-i.

Loreen plecă, gândindu-se că trebuia să se întoarcă la hotel şi la Jacob şi să încerce să pună cap la cap rămăşiţele de respect de sine. Dar nu prea putea să se împace cu faptul că era cu o mie de dolari mai săracă decât atunci când venise în Las Vegas.

Exact când trecea pe lângă mesele de ruletă găsi soluţia salvatoare. Ar putea să câştige banii înapoi, puţin câte puţin, la masa de ruletă. La urma urmelor se putea paria doar pe roşu sau pe

negru. Avea 50% şanse să câştige. Oare unde altundeva în cazinou mai avea şanse aşa de mari?

Nicăieri, evident. Se specializase în statistică la facultate şi profesorul ei le tot spusese ceva despre o strategie de statistică numită „triplul gambit". Şi-o aducea aminte foarte bine – pur şi simplu pariai pe roşu sau pe negru şi dublai suma de fiecare dată când ieşea cealaltă culoare. Chiar dacă fiecare tură de ruletă era, practic, o încercare de tip Bernoulli şi ambele culori aveau de fiecare dată şanse egale să iasă, profesorul Jellama susţinea că interveneau alte legi mai mistice, universale ale matematicii şi că jocul de ruletă era un exemplu perfect al teoriei că, de fapt, şansele de câştig cresc cu fiecare nouă încercare pe care o faci.

Şi chiar păruse logic, atunci când le explicase el, deşi îi avertizase să nu ia teoria de bună pentru că şi-ar putea pierde slujba.

Dar profesorul Jellama era un tip deştept, unul dintre profesorii ei preferaţi, şi ea avea de gând să aibă încredere în judecata lui acuma, când erau aşa de multe lucruri puse în joc.

Se duse să-şi ia jetoane, dar văzu că n-are la ea decât 15 dolari, aşa că se întoarse la ghişeul lui Deirdre – dacă tot îşi creaseră această relaţie şubredă – şi o întrebă:

— Pot să mai scot încă o sută sau am atins limita?

Deirdre luă cartea ei de credit.

— Până când nu hotărăşte compania ta de credit că ai atins limita, nu ai atins-o.

Trecu apoi cardul printr-un dispozitiv magnetic de citit carduri şi tastă nişte cifre. După aceea, îi dădu lui Loreen o chitanţă la semnat.

— A fost acceptat.

Loreen semnă şi Deirdre îi întinse banii.

— Mersi, zise Loreen, de data asta cu o recunoştinţă mai sinceră decât prima oară.

Şi la fel de sincer recunoscătoare îi rămase şi în următoarele cinci dăţi când mai scoase bani, de fiecare dată câte o sumă mai mare, ca să-şi acopere pierderile, până când chiar ajunse la limita de pe cartea de credit şi descoperi, adunând toate chitanţele, că avea pierderi de 5 000 de dolari.

Inclusiv onorariul lui Rod, desigur, şi totuşi erau cinci mii de dolari!

Ea nu putea să-şi permită nici măcar *o mie* de dolari!

Şi mai ales nu putea să-şi permită să arunce bani serioşi pe copite de cai morţi şi, în ciuda celor patru mii de dovezi împotrivă, Loreen *chiar* ştia când să pună punct. Profesorul Jellama era un cretin. Spera în sinea ei că fusese concediat pentru că le băgase studenţilor în cap asemenea idei aiurite.

Acuma ce-o să *facă*?

O să-şi găsească o slujbă de noapte, asta avea să facă. Afacerile imobiliare nu erau aşa de sigure şi, până când nu se termina şcoala, cam într-o lună, piaţa lâncezea, aşa că avea să-şi suplimenteze venitul cu un salariu regulat, chiar dacă urma să fie vânzătoare la vreun magazin de haine dintr-un mall. Sau poate chelneriţă. Dacă şi-ar găsi o slujbă la un restaurant mai select din Bethesda sau Northwest, ar reuşi să-şi acopere pierderile imediat. Asta ar însemna să-l lase pe Jacob singur acasă, cât era la muncă. Dar Tiffany stătea la trei case de ea. Poate că, dacă şi-ar

cumpăra un sistem din ăla de monitorizare şi ar lăsa o staţie de emisie-recepţie la Tiffany, aceasta ar putea să aibă grijă de copil cât era Loreen plecată la muncă.

Nu era o soluţie tocmai perfectă, dar era mai bună decât nimic.

Şi alternativa era chiar nimic, în cazul ei.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Tiffany se trezi înaintea lui Loreen şi a lui Abbey ca să returneze hainele de la Finola Pims. Când se pregătea să iasă din cameră cu pungile, observă că Jacob Murphy şi Parker Walsh încercau să deschidă geamul, iar Kate stătea pe lângă ei şi se uita la televizor.

— Ce faceţi, copii? întrebă Tiffany, ştiind foarte clar că răspunsul lor nu avea să fie uşor de digerat.

Amândoi băieţii se întoarseră către ea, cu feţe palide, surprinse. Nu conta care dintre ei era capul răutăţilor, dar faptul că într-adevăr făceau *ceva* le era întipărit pe faţă.

— Jacob a pus pariu cu Parker că poate să lovească pe cineva drept în cap cu un balon cu apă, a zis Kate.

— *Kate*! protestă Jacob.

— Cred că glumeşti, zise Tiffany. Şi de unde naiba aţi făcut voi rost de balon?

— Nu avem nici un balon, zise Jacob.

Parker arăta de parcă tocmai mâncase ceva groaznic.

Asta îi distrase lui Kate atenţia de la televizor.

— Ba da, aveţi. N-o mai minţiţi pe mama.

Apoi se întoarse către Tiffany şi zise:

— Doamna care a fost aici aseară ne-a dat baloane şi ciocolată.

Uau! Chiar ar fi trebuit să ceară permisiunea părinţilor mai întâi, îşi zise Tiffany. Dacă, Doamne fereşte, vreunul dintre copii avea alergie la ciocolată? Sau la latex?

— Daţi-mi balonul, zise ea, întinzând mâna.

Şi Parker, şi Jacob scoaseră nişte baloane mici şi plate şi i le dădură.

— Mulţumesc, zise Tiffany, şi le îndesă la ea în geantă. Acum, eu trebuie să cobor până la parter o clipă...

Se opri. Nu putea să-i lase de capul lor pe copiii ăştia, în timp ce Loreen şi Abbey dormeau liniştite. Dumnezeu ştie ce le-ar mai putea trece prin cap data viitoare.

— Şi voi toţi veniţi cu mine.

— Mergem la cazinou? întrebă Jacob, nerăbdător.

— Nu. La un magazin.

— Bleah, nu!

— Haideţi.

Îi încolonă, scrise un bilet ca să se ştie că-i luase pe copii cu ea şi se îndreptă către Finola Pims, de la parter.

Chiar dacă erau doar trei copii, să fie cu ochii pe ei în vânzoleala hotelului se dovedi mai greu decât se aşteptase. Zgomotele şi luminile păreau că-i hipnotizează şi-i îndeamnă să facă numai prostii.

Zicea numai lucruri de genul:

— *Jacob! Kate! Nu vă mai jucaţi leapşa, daţi peste oameni!*

Sau:

— *Unde-i Parker?*

Şi:

— Jacob şi Parker, asta nu mai e de joacă. Încetaţi chiar acum!

Cele cinci minute până jos cu liftul şi afară din lift până la intrarea în magazin i se părură lui Tiffany lungi cât o zi de post. Când ajunseră în faţa magazinului Finola Pims, Tiffany îi strânse pe copii în jurul ei.

— Ascultaţi aici, zise ea, şoptind fioros şi aplecându-se ca să ajungă la acelaşi nivel cu ei. Înăuntru o să faceţi *linişte*, aţi înţeles? Să tăceţi mâlc, să n-aud nici pâs. Şi dacă scoateţi vreun sunet, *vă jur* că mă duc la şedinţa comisiei de educaţie şi propun abolirea *completă* a vacanţei de vară.

Tiffany se uită la feţele copiilor după vreun semn care să indice groază sau înţelegere.

— Ce înseamnă „abolire"? întrebă Jacob.

— Înseamnă desfiinţare, zise ea, ridicând dintr-o sprânceană. Şcoala o să continue tot anul *fără* nici o vacanţă de vară.

Şi îşi sublinie spusele dând din cap.

Şi ţinu. Apărură într-adevăr feţele albe de groază pe care le aşteptase, spinările înţepenite, gurile închise strâns. Aşa mai mergea.

— Bine că ne-am înţeles, zise ea şi se ridică. Acum hai!

Intrară în magazin de parcă erau copiii familiei von Trapp[1], în şir indian, tăcuţi, şi se duseră direct la casă. Tiffany aşteptă la rând în spatele unei femei împopoţonate cu bijuterii atât de mari încât nu păreau adevărate. Dar, judecând după suma totală pe care o plăti pentru cumpărături, era cu putinţă să-şi fi permis nişte bijuterii adevărate.

---

1. Din filmul *Sunetul muzicii* (1965).

Desigur, după același criteriu, hainele din pungile lui Tiffany indicau cam același lucru.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă vânzătoarea, o slăbănoagă care arăta cam de nouăsprezece ani.

Aruncă o privire către pungile pe care le ducea Tiffany și ochii îi sclipiră de speranța clară că va primi un comision de vânzări enorm.

— Da. Tiffany se opinti să pună pungile pe tejghea. Vreau să returnez astea.

O clipă, vânzătoarea, pe al cărei ecuson scria *Rayanne*, păru să creadă că Tiffany vorbea în altă limbă.

— Sunt minunate, se grăbi Tiffany să adauge în caz c-o insultase pe față. Dar... Doar nu era să recunoască faptul că nu și le putea permite. Pur și simplu nu-mi vin bine.

— Vai, ce păcat, zise Rayanne.

Tiffany îi zâmbi:

— Da, cu toți copiii ăștia, mi-am zis că ar fi un gest drăguț față de ceilalți cumpărători dacă iau hainele la mine în cameră și văd acolo cum îmi vin.

Scoase bonul și i-l întinse fetei, care se uită la el cu o oarecare înțelegere.

— Și nu vă vin? întrebă ea, fără să schițeze nici un gest să-i ia din mână bonul.

— Pur și simplu nu mi se potrivesc.

Tiffany puse bonul pe tejghea și-l împinse către Rayanne, de parcă era o licitație fără strigare.

— Deci dacă puteți să... recepționați returul.

— Aș vrea să pot, zise ea clătinând din cap, fără să ofere vreo altă explicație.

— OK, dar n-ați vrea să aduceți pe cineva care poate? întrebă Tiffany, pierzându-și deja răbdarea.

Copiii începuseră să se bâţâie şi să se agite. Le aruncă o privire fioroasă şi le repetă pe muteşte: *vacanţa de vară.*

— Nimeni nu poate, spuse Rayanne şi arătă către un afiş pe care Tiffany nu-l văzuse când cumpărase.

Pe el scria, cu nişte litere subţiri şi şerpuite, pe care era mai uşor să nu le observi decât să nu le înţelegi: Marfa vândută nu se returnează, nici nu se schimbă. Fără excepţii.

— Dar eu n-am văzut afişul înainte, bolborosi Tiffany, de parcă asta ar fi avut vreo importanţă.

— Regulile magazinului.

— Dar... de ce? Vreau să spun că la Nordstrom nu se întâmplă aşa.

Rayanne ridică din umeri.

— Aici nu e Nordstrom.

Asta chiar era imposibil de negat.

— Aveţi cumva un manager cu care aş putea vorbi? Nu întreb pentru că v-aş considera incompetentă.

— N-o să vă dea voie să returnaţi marfa.

— De ce nu mă lăsaţi să vorbesc cu el?

Rayanne nu schiţă nici o mişcare.

— N-o să accepte. Au mai încercat şi alţii.

La acestea, Tiffany se întrebă o clipă dacă nu cumva scoteau semnul în timpul tranzacţiilor şi îl afişau doar când bieţii fraieri veneau să returneze lucruri. Sau poate că era un fel de Brigadoon[1] al afişelor, care apărea o dată la un secol

1. Sat din Scoţia care, potrivit unor legende, apare doar o dată la o sută de ani, într-o singură zi, pe locul unde se aflase odinioară, iar oamenii din acest sat percep trecerea unui secol drept o singură noapte.

şi Tiffany pur şi simplu avea ghinion în momentul acesta.

— Aţi putea, vă rog, să-l chemaţi, ca să pot vorbi şi cu dânsul?

— Mamă!

Cineva o trăgea de poalele cămăşii.

— Şşş! îi făcu ea semn peste umăr.

Trecură câteva clipe şi apoi fu trasă din nou de poalele cămăşii.

— Dar, *mamă*!

— Kate, pe cuvânt, nu poţi aştepta şi tu o secundă? Tiffany vorbi pe un ton gutural, sperând din tot sufletul să nu atragă atenţia. Trebuie să mai vorbesc cu încă cineva şi apoi o să ne ducem înapoi, în cameră.

— Dar, mamă...

— Linişte!

— Jacob a făcut *pipi pe el!*

Tiffany înţepeni cu privirea pironită drept în faţă. Poate nu auzise bine. Poate nu înţelesese cum trebuie. Sigur că un copil de nouă ani nu făcuse pur şi simplu pipi pe el, în mijlocul unui magazin de lux.

Se întoarse cu inima strânsă, de parcă urma să vadă un accident de maşină. Şi chiar aşa era. Partea din faţă a pantalonilor kaki ai lui Jacob era udă toată şi la picioarele lui, pe podeaua de marmură albă, era o baltă.

Tiffany se abţinu din răsputeri să nu tragă o înjurătură. De fapt, chiar mai multe.

Jacob ridică din umeri.

Bine că măcar nu era traumatizat emoţional din pricina asta. Aşa cum o să rămână Tiffany de-acum.

— Jacob, ce s-a întâmplat?

— Trebuia *neapărat* să fac. Nu mai puteam să mă ţin.

— Şi de ce nu mi-ai zis?

Aici toţi au izbucnit dintr-odată în proteste: „tu ne-ai zis să nu vorbim" şi „că n-o să mai avem vacanţă de vară niciodată".

— Dar n-am vrut să...

Ce mai putea să zică? Şi, mai precis, ce mai putea să facă? Exista doar o singură opţiune: să se strecoare afară din magazin cu copiii şi să se întoarcă mai târziu, înainte de a pleca la aeroport, când găsea pe altcineva care să poată avea grijă de ei.

— OK, hai repede...

— Cu ce vă pot ajuta?

Tiffany tresări speriată, se răsuci brusc şi văzu un om mic de statură, cu o mustaţă subţire de parcă era desenată cu creionul, care părea o copie în miniatură a lui William Powell[1].

Dar fără sclipirea aceea de umor pe care-o avea actorul.

— Rayanne mi-a zis că doriţi să discutaţi cu un manager.

Ea aruncă o privire şovăielnică spre Jacob, apoi o mută pe Kate în faţa lui, ca să ascundă sau măcar să încerce să ascundă balta.

— Da, tocmai aveam de returnat câteva haine şi Rayanne mi-a spus că nu acceptaţi returnarea produselor.

Încercă să scoată un hohot de râs, care voia să zică: *Sunt aşa de bogată, fraiera de mine, nici n-am observat*!

---

1. Actor american din anii '30, celebru pentru mustaţa sa subţire şi rolurile sofisticate şi pline de cinism pe care le juca.

— Ştiţi, problema e că în dimineaţa asta plecăm acasă şi speram să pot rezolva problema pe loc.

Făcu o pauză, dar el continua s-o privească absent şi detaşat.

— Dacă vă uitaţi cu atenţie, veţi vedea că toate hainele mai au încă etichetele şi preţurile pe ele.

Ridică pălăria de Kentucky Derby şi arătă către etichetă.

— Asta e bună, zise el.

— Vai, slavă Domnului, zâmbi Tiffany. Mă temeam că o să stăruiţi cu regula aceea, ceea ce, desigur, ar fi fost de înţeles, dar...

— Nu, nu, pălăria e bună. E splendidă. Sunt sigur că vă stă minunat.

— Păi, nu prea... De aceea vreau s-o returnez.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu pot să încalc regulamentul magazinului. Îşi împreună mâinile în faţă şi clătină din cap. Aş vrea să pot.

— Dar sunteţi managerul, eu sunt sigură că puteţi. De fapt, le-am cumpărat abia acum câteva ore, aşa că n-aţi putea să căutaţi în sertar, să găsiţi chitanţa şi s-o anulaţi?

— Păi...

— V-aş fi atât de recunoscătoare!

El oftă dinadins prelung şi spuse:

— Poate că dacă...

Se întrerupse, scoase un şuierat ca Scooby-Doo când dă peste o fantomă şi îşi duse mâna la gură.

— Domnule...? întrebă Tiffany şi îşi dădu seama că managerul nu se prezentase. Vă simţiţi bine?

El arătă cu un deget tremurător în spatele ei.

— Sunt ai dumneavoastră?

Ea închise ochii o clipă, înainte să se întoarcă şi să se asigure că se referea într-adevăr la copii şi nu la, să zicem, o haită de câini sălbatici care năvăliseră în magazin.

Dar chiar la copii se referea. Şi Kate se dăduse într-o parte, aşa că Jacob rămăsese expus în toată splendoarea lui udă.

— Sunt... aici.

Asta chiar nu avea nici o noimă. Nu putea să-i dea un răspuns care şi să aibă noimă, şi să liniştească apele, aşa că încercă să-i spună adevărul.

— Nu sunt toţi ai mei, desigur, dar am preferat să-i aduc cu mine, decât să-i las de capul lor într-o cameră de hotel.

El n-o asculta.

— Mă scuzaţi.

Se întoarse pe călcâie oripilat şi bătu din palme, mergând grăbit prin magazin şi strigând:

— Curăţenie la casa unu! Repede! Fuguţa!

— Hei, Mary Poppins zicea aşa! observă unul dintre copii.

— Mamă, ai terminat?

— Cred că da, spuse Tiffany, întorcându-se deprimată ca să-i scoată pe copii afară din magazin.

Păşi peste băltoacă şi o ţinu tot înainte, fără să se mai ostenească nici să le facă observaţie copiilor să vorbească mai încet. Tocmai cheltuise cinci mii de dolari pe *haine*, când toţi banii pe care-i aveau ea şi Charlie erau împărţiţi cu grijă pe tot felul de categorii şi nevoi.

Probabil că tocmai cheltuise o mare parte din costul primului semestru al lui Kate la facultate pe o ridicolă ţinută de Kentucky Derby, pe care n-avea s-o poarte în viaţa vieţilor ei.

Peste o oră, Tiffany, Abbey şi Loreen plecară către aeroport, cu copiii. Cei mici erau foarte gălăgioşi, veseli şi entuziaşti; mamele erau de-a dreptul posomorâte.

Mai mult, Tiffany purta pălăria aia cretină şi ostentativă, pe care o cumpărase atunci când, beată fiind, i se păruse foarte şic. Nu avusese loc în valiză. Se gândise s-o lase la hotel, ca s-o ia camerista, dar singura imagine care îi răsărise în minte a fost a unei cameriste bătrâne şi cinice, intrând, probând pălăria trăsnită în valoare de 230 de dolari şi apoi îndesând-o într-un sac de gunoi. Şi-atunci hotărâse că, decât aşa, mai bine s-o ţină ea. Chiar dacă urma s-o poarte doar la grădinărit.

Şi să se apuce de grădinărit ca s-o poarte.

— Mi-e foame, mamă! se mâţâi Kate, târându-se în urma lui Tiffany spre poarta de îmbarcare.

— Şi mie! îi ţinu isonul Jacob.

— Am putea să mâncăm ceva? întrebă Parker.

— A! Vreau pizza!

Kate o luă la fugă către tejgheaua unui Sbarro[1] din apropiere.

— Kate, opreşte-te! strigă Tiffany după ea, dar Kate nici măcar nu încetini. Katherine Dreyer, opreşte-te în *secunda asta*!

Şi Kate se opri. Ştia prea bine ce însemna când părinţii o strigau pe numele ei întreg. Din păcate, Jacob Murphy nu ştia, aşa că se ciocni de ea în fugă şi se prăbuşiră amândoi, cât erau de lungi, pe linoleumul cel tare.

---

1. Lanţ foarte mare de pizzerii din America.

— Genunchiul meu! se văită Kate.

Faţa lui Jacob se înroşi toată.

— Îmi pare rău, zise el, pe un ton vinovat.

— Nu trebuia să dai buzna peste mine! i-o întoarse Kate.

— Kate!

Tiffany veni către ei şi se aplecă s-o ridice pe Kate.

— Dacă te poţi răsti aşa la Jacob, e clar că nu te-ai lovit rău! Ia să văd.

Kate scoase un scâncet şi arătă spre genunchiul cu pricina, care era exact la fel de deschis la culoare ca şi celălalt.

— N-a păţit nimic, mormăi Jacob.

Parker se ţinea departe de ei, dorind în mod clar să nu fie amestecat într-un posibil scandal.

— Da. Cred că e în regulă, zise Tiffany.

— Şi eu cred că puştii ăştia trebuie să mănânce, ca să nu se vaite tot drumul până în Washington, adăugă Loreen, din spatele ei. Ştii doar că în avion, în zilele noastre, nu mai primeşti decât Cheese Nips[1] şi covrigei.

— Au mâncat un platou cu brânză înainte să venim aici, observă Tiffany. Deşi nu au avut de ales decât între brânză americană, şvaiţer şi brânză topită.

— Îi duc eu la pizza, se oferi Abbey.

— Hai să mergem *toate,* zise Tiffany. Cred că ne-ar prinde bine şi nouă o îmbucătură.

Se duseră împreună şi puseră la bătaie toţi banii pe care-i mai aveau, luară pizza, salate şi

1. Biscuiţi cu aromă de brânză.

Coca-Cola, apoi se întoarseră la poartă ca să aştepte îmbarcarea pentru cursa lor.

Loreen părea dusă pe gânduri, observă Tiffany. Era nervoasă, palidă şi nu se uita în ochii nimănui. Nu părea tocmai în regulă, dar Tiffany presupuse că era doar o mahmureală. Asta până când o abordă Loreen.

— Pot vorbi cu tine o clipă? o întrebă ea într-o şoaptă alarmantă.

— Sigur, ce s-a...?

Expresia de pe faţa lui Loreen o făcu pe Tiffany să n-o mai descoasă până când nu se îndepărtară la câţiva paşi de restul.

— Am făcut o greşeală îngrozitoare azi-noapte, zise Loreen, cu ochii în lacrimi. Nu mai pot să ţin secret.

Şi eu la fel, îşi zise Tiffany, închipuindu-şi că, în vreo câteva minute, amândouă poverile aveau să fie mult uşurate, pentru că o să-şi mărturisească una alteia tot.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe un ton înţelegător.

— Păi... ştii, cartea de credit de la CPP. Aseară, am crezut că era cartea mea de credit. Am acelaşi tip de Visa, doar că a mea are şi iniţiala tatălui meu pe ea şi aşa le deosebesc, de obicei. Dar aseară cred că gândeam un pic cam tulbure...

Îşi şterse lacrimile, nerăbdătoare.

— Tiffany, am folosit cartea de credit de la CPP azi-noapte.

Vai, ce drăguţ. Şi aşa de tipic pentru Loreen cea sinceră, care se îngrijora până la Dumnezeu pentru că din greşeală cheltuise bani de pe cardul greşit. Sigur că urma să aibă probleme cu

actele ca să justifice cheltuiala, dar nu era motiv de supărare.

— E în regulă, dragă, cât ai cheltuit? Patruzeci?

Era chiar generoasă.

— Cincizeci?

— Cinci mii, zise Loreen repede.

O lăsă fără suflare pe Tiffany. *Cinci mii!*

— Glumeşti, nu-i aşa?

Trecu doar o clipă înainte ca nervii ei să se întindă precum coardele unei chitare.

— Loreen, zi-mi că glumeşti, te rog!

Dar Loreen nu făcu decât să strângă din buze şi să clatine din cap.

— *Cum?*

— Am scos câte un avans de pe cartea de credit de la CPP toată noaptea, până când am ajuns la limita de credit, pufni Loreen. Credeam că poate mi-au crescut creditul sau ceva de genul ăsta. Nici nu mi-a trecut prin cap că nu foloseam cardul bun, pentru că pe cel de la CPP nu-l scot din portofel decât foarte rar.

— Vai, Loreen...

Problema era foarte serioasă.

— Ştiu, îmi pare atât de rău! Nici nu ştii cât de rău îmi pare. Evident că o să dau banii înapoi, cumva... Se făcu albă ca varul. Nu ştiu cum. Cinci mii... dar aşa am să fac. Am *s-o fac*! Chiar acum. O să scot bani de pe toate celelalte carduri ale mele...

— O să vorbim mai târziu.

Tiffany nu voia să i-o taie lui Loreen, dar treaba asta, pe lângă datoriile ei personale, era deja prea mult pentru mintea ei, înainte să înghită o

pastilă de Tylenol care avea să-i ridice cumva în ceruri şi să-i poarte pe toţi până acasă.

Disperată şi falită, simţind cum lumea se năruie în jur, Tiffany făcu un gest pe care-l făcea doar în cazuri de forţă majoră.

O sună pe singura persoană din lume despre care ştia că nu se pierde cu firea *niciodată* şi că întotdeauna pare să ştie ce-i de făcut.

O sună pe sora ei, Sandra.

Capitolul 5

Sandra Vanderslice privea cântarul de sub chiuveta din baie de parcă era un urs care dormea. Putea să continue să se furişeze pe lângă el şi să-şi închipuie că nu era acolo şi că n-o afecta deloc sau putea să trezească fiara şi s-o lase să-şi facă treaba cu toată cruzimea, scăpând astfel din gheara sa.

Numai că n-avea să scape, pentru că exista mereu posibilitatea înfiorătoare ca, după ce o trecuseră toate sudorile, la propriu, ca să dea jos 13 kilograme, cu un an în urmă, şi după ce căzuse din nou în păcat, să se fi îngrăşat mai mult decât slăbise.

O astfel de veste ar fi fost de-a dreptul insuportabilă. Nu era prea sigură ce-ar face în acest caz. Probabil că ar mânca o prăjiturică Twinkie sau patru şi s-ar lăsa pradă dezgustului de sine. Nu, ea nu mânca jumătate de duzină de ouă la masa de dimineaţă şi nici nu se îndopa cu o halcă de carne de vacă la fiecare masă de seară, cum erau descrişi adesea oamenii graşi, dar bulimia era o reală problemă pentru Sandra şi, când era supărată – ca o ironie, de cele mai multe ori era supărată din cauza felului în care arăta –, putea să înfulece o jumătate de duzină de prăjiturele odată şi să mănânce o caserolă cu îngheţată în

doar câteva minute, simțindu-se dezgustată de sine în tot timpul ăsta.

O enerva că era așa de obsedată de felul în care arăta, încât nu se putea bucura de adevăratele ei succese în viață – era fondatoarea unei promițătoare firme de import de pantofi și, mulțumită unei investiții deștepte și a unei renovări abile, era acum proprietara unui apartament în valoare de șaptezeci și cinci de mii de dolari, în Washington, în cartierul foarte trendy Adams Morgan. Avea atât de multe lucruri de care să fie mândră!

Dar împlinise treizeci și patru de ani și nu avusese niciodată un prieten pe termen lung. Ultimul tip cu care se întâlnise, Carl Abramson, era bun ca pâinea caldă, doar că se văzuseră numai de patru sau cinci ori, pentru că, după aceea, compania de bio-tehnologie la care lucra îl transferase în Omaha.

Sandra chiar voia să aibă un prieten, voia cu adevărat, dar nu era într-atât de disperată încât să se mute în Nebraska pentru a putea să păstreze o relație.

Așa că-și luaseră rămas-bun și, în afară de e-mailurile ocazionale pe care și le mai trimiteau și care nu duceau la nimic, nu mai vorbiseră de când plecase el, cu opt luni în urmă.

Înainte de Carl, fusese cu Mike Lemmington, care arăta ca un zeu grec și cu care fusese colegă în liceu (dar la liceu, el arăta mai degrabă ca mascota de la Michelin). Petrecuseră câteva luni fericite, ieșind împreună în oraș, înainte ca Sandra să-și dea seama că: (1) de fapt, acelea nu erau întâlniri romantice, pentru că (2) Mike era gay. (3) Se vedea de la o poștă.

Şi poate că ea se dusese din dragoste la întâlnirile cu el, dar el ieşise în oraş cu ea doar prietenește. În acelaşi Bat-timp, pe aceeaşi Bat-frecvenţă, dar cu interpretări complet diferite cu Robin, băiatul-minune.

Şi, ca toate celelalte lucruri care îi merseseră prost în viaţă, aceste greşeli o duseseră înapoi la cântar. Sandra era foarte bună când era vorba de negat ceea ce era evident. Şi era şi mai bună când era vorba să *evite* adevărul.

Povestea asta trebuia să se sfârşească.

Se simţea singură.

Îi venea foarte greu şi să se gândească la asta, aşa, direct, dar era adevărat, Sandra stătea tot timpul singură. Avea lucruri de care se bucura în timpul zilei, desigur – îi plăcea munca ei, avea câteva seriale TV preferate, lucruri de genul acesta –, dar într-un ungher al minţii îi stăruia mereu gândul că, dacă înghiţea o îmbucătură de pui fiert şi se îneca, putea să moară singură şi nimeni nu avea să ştie până când nu chemau vecinii administratorul din cauza mirosului urât care ar fi emanat din apartamentul ei.

Şi voia pe cineva cu care să facă mişto de Bill O'Reilly; cineva peste care să-şi întindă relaxată picioarele în fiecare duminică, la partidele de fotbal ale echipei Redskins. (Nu-i plăcea aşa de mult fotbalul, dar crescuse ştiind că acestea erau sunetele după-amiezilor de duminică şi apoi cu ce alt prilej putea să mai poarte bascheţii Chuck Taylor de la Converse, superbi, bordo cu auriu?). Voia pe cineva care să-i aducă aminte că nu întotdeauna totul era drept pe lumea asta la sfârşitul unei zile lungi de lucru, dar că lucrurile

aveau să se îndrepte; cineva care să-i spună c-o iubeşte orice ar fi.

Voia genul ăla de prieten cu care să-şi petreacă tot restul vieţii. Nu spera la nici un Brad Pitt – pentru că, dacă arăta ca Brad Pitt, probabil că ar fi fost un ticălos oricum. Nu-i mai păsa cum urma să arate tipul visurilor ei, cel puţin cât nu speria copiii mici.

Voia doar s-o înţeleagă. Şi s-o iubească pentru că era aşa cum era.

Deci nu voia să mai slăbească din pură vanitate. Ci din realism. Ştia că bărbaţii se uită mai întâi la faţa şi la corpul unei fete şi chiar şi unii tipi foarte drăguţi ar putea să dea cu tifla unei fete care era un pic prea grasă.

Sau mult prea grasă, după caz.

Deci care erau opţiunile ei? Să continue să se îndoape cu parmezan în sos de anghinare, cu ispititorii cartofi de la Hamburger Hamlet şi încă o serie de alte nimicuri care, la prima vedere, nu păreau mari abateri, dar care nu făceau decât să înrăutăţească situaţia? Sau să o ia pe calea mai rezonabilă – chiar dacă nu era cea mai uşoară – de a ţine cură de slăbire şi de a renunţa la absolut tot ce-i plăcea în speranţa că poate va slăbi... şi apoi ce?

Nu să-şi *atragă* sufletul-pereche, pentru că, dacă era chiar sufletul ei pereche, n-ar mai fi avut nevoie ca ea să fie cine ştie ce vedetă sau fotomodel ca să-i reţină atenţia.

Poate că era mai de bun-simţ să-şi spună că, dacă mai slăbea, măcar avea să nu-l mai *alunge* pe posibilul ei suflet-pereche. Pentru că, sincer vorbind, nimeni nu e atras de oameni fără măsură

de obezi. În mod corect sau greşit, aceasta le dădea altor oameni impresia că nu ai deloc grijă de tine.

Nu trebuia să fie *slabă-băţ*, dar trebuia să fie *sănătoasă*.

Sandra scoase cântarul, îl aşeză orizontal pe gresia rece şi îşi dădu jos noii săi pantofi Sigerson Morrison, albi cu talpă medie şi degetul decupat (îi luase cu 368,95 de dolari de pe Zappos.com şi meritau fiecare bănuţ, *mai ales* după ce îşi făcuse o pedichiură franţuzească). Pantofii erau grozavi, dar nu voia ca greutatea lor să se adauge la greutatea ei, chiar dacă se gândi că, în funcţie de cât arăta cântarul, ar fi putut să dea vina pe pantofi pentru un surplus cuprins între o jumătate de kilogram şi trei kile.

Totuşi, dacă-şi punea tocuri înalte, nişte pantofi cu toc cui ca acei Hollywould pe care tocmai şi-i luase, oare n-ar putea să justifice surplusul de greutate făcând calcule pentru înălţimea ei sporită cu vreo câţiva centimetri?

Era tentant. Şi era gata să jure solemn că o să poarte tocuri tot restul vieţii, dacă la asta se reducea.

Totuşi, poate că avea nevoie de tocuri un pic mai groase, cum te sfătuiau mereu la emisiunile de pe Style Network să te îmbraci ca să nu arăţi grasă. *Un toc mai solid poate să distragă atenţia de la o gleznă groasă.*

Bine.

Dar ştia că trebuie să fie complet sinceră şi să se confrunte cu tristul adevăr.

Stătu meditând asupra cântarului un minut sau două, evaluând posibilităţile. De parcă una

dintre ele ar fi fost să nu se urce pe cântar şi, prin urmare, n-ar mai fi văzut că nu s-a îngrăşat nici măcar un gram de la ultima ei cântărire satisfăcătoare, cu atâtea luni în urmă.

Hai, fă-o! îşi zise în sinea ei, ca un copil care încearcă să se convingă să sară într-o piscină cu apă rece ca gheaţa, într-o după-amiază caniculară de iulie. Fă-o şi gata! Confruntă-te cu adevărul. Hai să terminăm odată cu asta. Poţi să te întorci la programul Weight Watchers. A mers o dată, va merge şi a doua oară.

Trase adânc aer în piept şi se urcă pe cântar. Acul sări cât colo şi se zbătu nebuneşte, iar ea coborî numaidecât.

Nu. Nu, nu şi nu. Nu putea s-o facă.

Se sprijini cu spatele de perete şi se lăsă să alunece până jos, aşezându-se faţă în faţă cu duşmanul ei, cântarul.

Era aşa de nedrept. Pe lumea asta trăiau atât de mulţi oameni care nu trebuiau să se gândească niciodată la ce mănâncă; erau pur şi simplu slabi de la mama natură, frumoşi şi sănătoşi, indiferent cu ce s-ar fi îndopat.

Sora Sandrei, Tiffany, era unul dintre oamenii de genul ăsta. Dacă Sandra era mică de statură şi avea păr castaniu spre cenuşiu şi ochi de un căprui nedefinit, Tiffany era înaltă, blondă, zveltă şi avea nişte ochi atât de verzi, încât îţi venea greu a crede că nu erau lentile de contact. În unele privinţe – OK, în foarte multe privinţe – fusese iadul pe pământ să crească în umbra subţirică a lui Tiffany.

— Eşti sora lui Tiffany Vanderslice?

— Haide, vorbeşti serios?

— Una dintre voi e cumva adoptată?

Şi s-a dovedit că una dintre ele chiar fusese adoptată, deşi Sandra aflase de treaba asta abia anul trecut. Tiffany fusese adoptată şi o ştiuse de ani buni, simţindu-se mereu un pic nelalocul ei în familie faţă de Sandra, fata *biologică* a părinţilor amândurora. Fusese culmea ironiei, pentru că Sandra avusese mereu senzaţia că ea n-ar fi la locul ei în comparaţie cu Tiffany, pe care o vedea ca pe „copilul de aur"; spre deosebire de ea, „oaia neagră".

Totuşi, asta n-o făcuse pe Sandra să-şi schimbe sentimentele pe care le nutrea faţă de Tiffany sau să schimbe datele comparaţiei în care ea ieşea mereu mare, grasă şi lălâie faţă de Tiffany.

Sinceri să fim, Tiffany *nu* era unul dintre oamenii aceia care se laudă mereu că ei nu se pot îngrăşa „orice pun în gură". Era chiar întruchiparea perfectă a cuvântului *disciplină*. Era genul de persoană care putea să mănânce doar *o* prăjiturică de Crăciun.

Ba chiar putea să reziste cu totul ispitei, dacă se temea c-ar fi depăşit astfel limita celor 70 de centimetri din talie (sau câţi or fi fost, căci Sandra nu ştia exact care erau măsurile lui Tiffany, ci doar că erau mai armonioase decât ale ei).

Tiffany, toată viaţa ei, alesese apă în loc de Cola, lapte simplu în loc de ciocolată şi chiar *prefera* să mănânce salatele fără nici un fel de sos.

Sandra fusese mereu ispitită să-i atragă atenţia că, de fapt, era mai hrănitor dacă mâncai verdeţurile cu puţină grăsime – învăţase şi ea câte ceva de la Weight Watchers –, dar se temuse că asta o să sune a „strugurii sunt acri".

Şi în relaţia lor de surori, mereu un pic tensionată, Sandra nu voia să mai adauge şi struguri acri.

Cel puţin, dacă nu erau sub formă de vin.

Dar pe cine păcălea ea aici? Tiffany probabil că nu bea niciodată mai mult de un pahar la masa de prânz, dacă-l bea şi pe ăla. Departe de Tiffany să se abată cu vreun pas de la sobrietatea ei legendară.

De aceea Sandra a fost atât de surprinsă când a sunat telefonul şi era chiar Tiffany, care o apela dintr-un loc pe care i-l descrisese ca:

— Podeaua celei mai de căcat şi mai mizerabile părţi din împuţitul şi mizerabilul de aeroport din Las Vegas.

— De ce eşti pe podea în aeroport? întrebă Sandra, neliniştită şi foarte curioasă în acelaşi timp.

— Toate zborurile au întârziere din cauza unei furtuni sau ceva de genul ăsta. Şi aeroportul e plin ochi. Tiffany scoase o exclamaţie de exasperare şi continuă: Dar nu de-aia te-am sunat. Am nevoie de o slujbă. Repede. Şi mă întrebam dacă oamenii de la compania ta de pantofi fac angajări.

— *Ce?*

Sandra nu putea să priceapă aşa de repede ceea ce auzea.

— Compania ta, întrebă Tiffany, face şi angajări?

Cu un an în urmă, Sandra şi nişte prietene se întâlneau în fiecare seară de marţi, pentru schimb de pantofi, într-o încercare disperată să scape de dependenţa lor de pantofi sau măcar să facă în aşa fel încât să le coste mai puţin. Până la urmă, cu o mutare care le transformase mania în profit

veritabil, îşi puseseră toţi banii la un loc pentru a-l sprijini pe un tânăr designer de pantofi italian, extrem de talentat, pe nume Philippe Carfagni. Acum compania lor plătea pentru fabricarea şi importul creaţiilor lui, reuşind să le distribuie unui număr impresionant de magazine, buticuri şi magazine de pantofi online. Dar compania lor era încă nouă şi, din cauza asta, încă se mai chinuiau să pună treburile pe roate cu puţinii angajaţi pe care-i aveau.

— De ce?

— Am nevoie de o slujbă.

— Cum? De ce ai tu nevoie de o slujbă? întrebă Sandra, de-a dreptul uimită. Te desparţi de Charlie?

Vai! Mare greşeală! Tiffany nu suflase nici o vorbuliţă despre divorţul de Charlie, dar Sandra sărise cu o întrebare de genul: *Îl laşi baltă în sfârşit pe neisprăvitul ăla*?

Cam astea şi erau adevăratele ei sentimente faţă de el.

— Nu! se răsti Tiffany. Doamne, Sandra, nu pot şi eu să te întreb despre o slujbă fără să te pripeşti ca nebuna să tragi concluzii aiurite şi insultătoare?

— Păi... da, numai că... dar ai zis că eşti pe podeaua unui hotel din Las Vegas şi...

— Aeroport.

— A, bine, aeroport, şi evident că te afli într-o situaţie mai critică decât, să zicem, să stai degeaba şi să-ţi faci unghiile în timp ce te uiţi la *Preţul corect*, hotărând că ai nevoie de un nou hobby. Deci... serios, Tiffany, de ce mă întrebi de o slujbă *acum*?

— Nu contează *de ce*, spuse Tiffany, pe un ton încă destul de iritat. Poate că pur şi simplu m-am plictisit să aştept avionul şi atunci m-am gândit la asta. Poate că încerc doar să fac conversaţie cu tine. Poate...

— OK, acum ştiu sigur că s-a întâmplat ceva, zise Sandra, care avusese de-a face cu o mulţime de mincinoşi la telefon în ultimii câţiva ani şi îi detecta în doar câteva secunde. Ar fi trebuit să te opreşti la „plictisită şi aştept să plece avionul". Poate că te-aş fi crezut.

— M-ai crede dacă ţi-aş zice că am datorii din cauză că am cumpărat prea multe haine şi pantofi? ripostă Tiffany.

Sandra râse.

— Nici în ruptul capului. Mai încearcă.

— Ăsta e adevărul, zise Tiffany.

Şi, de data asta, vocea îi era diferită. Serioasă. Frântă.

— Ce? *Tu* ai dat de belele cumpărând *haine*? Şi *pantofi*?

— Ştiu că e neobişnuit din partea mea, dar ăsta-i adevărul. Din greşeală, am dat mii de dolari pe hainele astea prosteşti, de nepurtat, dar de marcă. Şi apoi s-a produs o încurcătură cu biletele de avion spre casă, deci a trebuit să cumpăr în ultimul minut un loc la clasa întâi, pentru că un copil de nouă ani nu putea fi separat de restul grupului, şi toată treaba a luat-o razna, şi dacă nu reuşesc să strâng repede foarte mulţi bani, căsnicia mea chiar o să fie în pericol. De asta mă întrebam dacă nu aveţi cumva nevoie de cineva care să lucreze cu jumătate de normă pentru compania voastră.

Sandra ascultase toate astea nevenindu-i să-şi creadă urechilor. *Tiffany*? Cheltuise mii de dolari pe *haine*? N-avea nici o noimă, dar un lucru era evident: că nici nu mai trebuia să aibă noimă acum. Acum, Sandra trebuia pur şi simplu să asculte.

Îşi dorea doar s-o poată ajuta.

— Compania e chiar în faşă, până una-alta, iar eu nu pot angaja oameni după capul meu şi, pe lângă asta, nu ai câştiga curând prea mulţi bani de la noi chiar dacă am face angajări, ceea ce nu e cazul. Dar aş putea să-ţi împrumut eu banii care îţi trebuie, dacă iau din fondul de pensie. Cât ai...?

— Nu! Nu poţi să faci una ca asta. Nu te las, deci ia-ţi gândul de la aşa ceva. Eram doar disperată, pe cinstite, şi mi-am zis că poate ai tu vreo idee... se smiorcăi Tiffany. Nu ştiu.

— Îmi pare rău, zise Sandra, cu toată sinceritatea. Dacă aş putea face ceva, aş... ia stai o clipă. Vrei doar să munceşti? Pe bani? Repede?

— Da.

Răspunsul suna mai degrabă ca o întrebare şi Sandra parcă o şi vedea pe Tiffany, pe pătrăţelul de linoleum pe care stătea, ridicându-şi capul şi ascultând cu atenţie un posibil răspuns salvator la problemele ei.

Şi poate că Sandra chiar îl deţinea.

— Am în minte ceva, există un fel de a face repede bani frumoşi... Dacă eşti sigură că asta vrei.

— Există? Speranţele îi creşteau cu fiecare clipă. Ce e? Trebuie să ai vreun fel de talent special, de educaţie sau ceva deosebit?

— Mmm... nu. Nu chiar. Trebuie doar să fii dispusă... să te exprimi.

Urmă o scurtă pauză.

— Sandra, începi să mă îngrijorezi. Ce e?

— Trebuie să fii deschisă la minte.

— Sandra...

— Pe bune. Nu vreau să-mi dai peste bot cu asta mai târziu. E un mod perfect legal în care să câştigi bani şi l-am practicat şi eu o vreme.

— Să nu-mi zici că ai fost prostituată.

Ce repede ajunsese ea la concluzia asta!

— Nu!

— Slavă Domnului.

Sandra trase aer în piept, apoi continuă:

— Te-ai gândit vreodată că ai putea fi operatoare la linia erotică?

Capitolul 6

— *Linia erotică*? repetă Loreen.

Nu-i venea să creadă că Tiffany sugera una ca asta!

Lăsând la o parte ironia situaţiei că Loreen trebuia să iasă virtual la produs pentru a plăti pentru că se culcase *din greşeală* cu un tip ieşit la produs, ăsta chiar *nu* era genul de subiect pe care Tiffany Dreyer să-l discute vreodată, darămite să-l sugereze, în calitatea ei de colector de fonduri pentru CPP.

Stăteau pe canapea, acasă la Loreen Murphy, încercând să elucideze amănuntele coşmarului în care se treziseră după călătoria lor la Las Vegas.

— Ştii, zise Tiffany oftând, nu e *numai* treaba asta cu golirea cardului CPP-ului care a apărut din senin. Cât am fost la Vegas, şi eu am intrat într-o mică belea financiară.

Loreen o privi.

— Cât de mică?

Tiffany înghiţi în sec.

— Cinci mii.

— Deci împreună ajungem la zece mii, zise Loreen, aproape râzând de grotescul situaţiei.

Aveau nevoie de 10 000 de dolari în cam, să zicem, o lună. Vezi să nu!

Abbey, care le urmărise tăcută – şi Loreen credea că le judeca aspru –, spuse atunci:

— Dacă vrem să găsim o soluţie rapidă de strâns fonduri, m-aş băga şi eu, căci am nevoie de nişte bani.

Pentru biserică, îşi zise Loreen. Dacă voiau ca Abbey să le ajute ca să plătească pentru păcatele lor, atunci avea să le ceară zeciuiala.

De parcă puteau să-şi permită *una ca asta*.

Totuşi, Tiffany nu presupuse aceleaşi lucruri ca Loreen.

— Ai pierdut bani la *jocuri de noroc*? o întrebă pe Abbey, nevenindu-i să creadă.

Abbey clătină din cap.

— Nu, e altceva. Eu... Clătină din nou din cap. N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta.

— Nu, nu, spuse Tiffany. Ne despovărăm toate aici. O să ne ajutăm una pe alta să ieşim din porcăria asta. Deci tu de cât ai nevoie?

— De zece mii.

Tiffany şi Loreen se uitară perplexe una la cealaltă. Asta nu mai suna a zeciuială pentru biserică. Abbey avea necazuri serioase.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Loreen.

— E o poveste lungă. Are de-a face cu o donaţie caritabilă pe care am făcut-o şi care s-a întors împotriva mea, zise Abbey, clătinând iar din cap. Nu e chiar aşa de interesantă.

Deci, într-un fel, Loreen avusese dreptate. Dar cine se credea ea ca s-o judece pe Abbey? Dacă Abbey avea să o ajute să plătească preţul pentru greşeala pe care o făcuse, atunci şi ea avea s-o ajute pe Abbey să şi le plătească pe-ale ei.

Tiffany luă o gură de cafea de la General Foods International.

— Este evident că o vânzare de plăcinte n-ar rezolva situaţia.

Dacă ar fi fost la Tiffany acasă, cafeaua ar fi fost proaspăt râşnită şi preparată, dar la Loreen acasă, ori te mulţumeai cu cafea instant, ori nu beai cafea deloc.

— Şi nici spălatul de maşini.

O nouă spaimă îi îngheţă lui Loreen sângele în vine:

— Vă rog mult, hai să nu punem copiii să facă nimic ca să ne ajute cu treaba asta. N-aş... nu pot nici să mă gândesc la asta.

Doamne sfinte, copiii *să muncească* pentru a-i plăti *ei escapada cu un gigolo*? Ar fi fost mai rău decât în fabricile din lumea a treia unde sunt exploataţi copii.

— Mai bine îmi vând un rinichi.

Oare cât costau rinichii pe piaţa neagră?

Andy veni în cameră, nesigur încă pe picioare, se opri în faţa lui Tiffany şi ridică braţele către ea.

— Kate s-a săturat să fie babysitter, spuse Tiffany, în timp ce lua băieţelul în poală şi îşi aşeza palma peste părul lui moale din creştetul capului. Bietului bebe îi e somn, zise Tiffany cu blândeţe, legănându-l uşurel. Nu prea cred că avem de ales, le spuse apoi celorlalte.

— Trebuie. Oare cât se câştigă pentru muncă de secretariat temporar sau ceva asemănător? întrebă Abbey, bătând în masă cu vârful degetelor. Teoretic, două dintre noi ar putea să-şi ia câte o slujbă în fiecare zi, iar a treia ar putea avea grijă de copii.

— Aş putea să-mi mai aranjez programul de la agenţia imobiliară, zise Loreen, ca să pot să-mi iau cât mai multe ore de muncă brută în timpul zilei.

Tiffany clătină din cap.

— Dar asta ar face tot cam un singur salariu pe lună. Nu poţi câştiga atâţia bani câţi ne trebuie nouă doar lucrând ca secretară temporară.

Duse la buze cana de cafea, dar nu luă nici o înghiţitură şi o puse jos din nou.

— Vă zic eu sigur, trebuie să fim mult mai agresive.

— Dar nu e singura problemă, zise Abbey. Dacă aş face şi eu jobul ăsta şi ar afla cineva, povestea asta l-ar distruge pe Brian.

Era ca o lege a lui Murphy, îşi zise Loreen, că din trei femei gata să muncească la chestia asta, una dintre ele trebuia să fie măritată cu un pastor, nu?

— Şi dacă eu aş face-o şi s-ar afla, asta ar putea să-mi pună în pericol cererea de custodie, observă Loreen.

— Şi căsnicia mea ar fi în primejdie din cauza asta, zise Tiffany, ţinându-şi copilul adormit puţin mai strâns la piept. Dar nu am nici o altă soluţie mai bună.

— Nici eu, zise Loreen.

— Nici eu, adăugă şi Abbey.

Loreen totuşi începea să vadă de ce ar fi interesantă o asemenea ocupaţie.

— Păi... ar însemna doar să jucăm teatru, nu? Ne-am preface.

— Exact! încuviinţă Tiffany.

Abbey părea neconvinsă.

— Uite, sora mea o să vină în vizită la mine joi, când Charlie e plecat să joace pocher. O să ne spună cum se face. Şi, dacă vrei, vino la şapte şi jumătate. Dacă nu – se uită drept în ochii lui Abbey, apoi într-ai lui Loreen –, nu. E alegerea voastră. Dar eu am s-o fac, încheie ea.

Abbey îşi petrecu următoarele zile frământându-se din cauza mulţimii de probleme care se strângeau şi se tot strângeau.

Cum Dumnezeu să lucreze ca operatoare la linia erotică şi să-şi mai protejeze şi trecutul de ochii lui Brian sau ai congregaţiei? Dacă nu aflau despre ea din vreo greşeală pe care avea s-o facă ea singură, îl cunoştea pe Damon destul de bine încât să-l creadă în stare să dea oricând un anunţ de-o pagină întreagă în *Washington Post* ca s-o demaşte, dacă nu făcea cum voia el.

Damon, care pe vremuri fusese bărbatul visurilor ei, acuma era bărbatul coşmarurilor ei. Şi dacă Abbey nu se purta cu grijă, avea să deschidă cutia Pandorei în văzul tuturor.

Ar putea să-i distrugă şi viaţa ei, *şi pe cea a lui Brian* şi, cel mai rău, pe-a lui Parker.

Ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta. Într-o bună zi, tot ar fi dat peste cineva care o cunoştea de dinainte să-l cunoască ea pe Brian şi să se fi schimbat complet în bine. Existau foarte mulţi oameni care trăiau la mai puţin de şaptezeci de kilometri depărtare şi care ştiau cum fusese ea pe vremuri.

Diferenţa era că majorităţii acestora nu le păsa. Nu li s-ar fi părut prea interesant s-o şantajeze.

Avusese sinistrul ghinion de a da chiar peste Damon.

Oare asta însemna că, după mai bine de-un deceniu, ghinionul ei revenea?

Nu-i plăcea deloc să gândească aşa. Deloc. Nu voia să fie superstiţioasă, dar cum să nu fie? Cu cincisprezece ani în urmă fusese o copilă rebelă: mergea la petreceri în fiecare zi, în fiecare noapte, consuma aproape orice substanţă halucinogenă care-i cădea în mână, fără consideraţii pentru siguranţa ei sau – pe vremea aia ar fi râs şi cu fundul dacă s-ar fi gândit la una ca asta – pentru sufletul ei.

Ba chiar pusese la cale o distracţie cu o cameristă de la un hotel din New York, pentru ca Damon să se strecoare în camera unei doamne în vârstă şi să-i fure bijuteriile, inclusiv colierul de care nu reuşise să se descotorosească înainte să fie prins.

Apoi Abbey murise.

Şi tot ce credea că ştie se dovedise greşit.

Fusese o moarte temporară, desigur. Pe masa de operaţii. Deci, de fapt, fusese doar o chestie tehnică, dar preţ de două minute întregi – asta i s-a povestit mai târziu – fusese moartă. Şi totuşi un miracol, ceva ce ea n-ar fi crezut posibil în vecii vecilor, îi oferise încă o şansă la viaţă şi făcuse o înţelegere cu Dumnezeu. Avea să fie bună. Avea să fie bună orice s-ar întâmpla. Doar să-i mai dea o şansă.

Oare chiar îi dăduse şansa asta?

Poate era doar perioada de dinaintea execuţiei.

Dacă era aşa, oare făcea vreun rău dacă ignora consecinţele spirituale şi se gândea la ea însăşi, la familia şi la prietenele sale, făcând puţin sex la telefon?

Curăţa chiuveta din bucătărie cugetând la problema asta, chiar dacă era destul de sigură că ştia răspunsul.

— Mamă?

Era atât de adâncită în propriile gânduri, încât la început nici nu înregistră că o striga fiul ei.

Totuşi, sunetele pe care le scotea fiul ei în timp ce voma le auzi.

Dădu fuga la el, ocolind cu graţie voma de pe covorul berber vechi. Probabil că suferise el lucruri mai rele decât ăsta.

— Dragul meu, ce-ai păţit? Ai mâncat ceva ce nu ţi-a priit?

El dădu din cap că nu.

— A început să-mi fie rău după antrenamentul de fotbal.

— Şi de ce n-ai zis nimic?

— Pen' că toată lumea ar fi făcut mişto de mine, zise el, ridicând din umeri. Făcu ochii mari şi exact în clipa aia faţa i se umflă, păli şi se înverzi. Cred că o să...

Nu apucă să termine propoziţia. Nici nu mai era nevoie. Vomită pe Abbey, un jet de fiere galbenă, spumoasă. Voma se scurse pe catarama de la blugii ei şi (dar nu prea voia să verifice) pe dinăuntrul taliei pantalonilor.

— Hai, scumpule, să ne ducem la baie. Se uită la el şi îşi zise că părea c-o să mai tragă o tură. Repede!

Îl apucă de braţ şi-l grăbi spre toaleta de serviciu, dând uşa de perete exact când începea să vomite din nou, de data asta chiar *lângă* closet, dar, din păcate, peste ţevile bateriei. Erau destul de greu de curăţat când era vorba doar de mâzgă, darămite de vomă.

— Îmi pare rău, mamă, zise el, cu buzele tremurânde. Am încercat să mă abţin, dar n-am putut.

— Şşşş, îl linişti ea.

Îl strânse la piept, asigurându-se că nu atinge pata umedă de pe pantalonii ei.

— Nu-i nimic. N-are de ce să-ţi pară rău. Când îţi vine să vomiţi, chiar trebuie să vomiţi. De fapt, e foarte bine. Scapi de ceea ce te face să te simţi aşa de rău.

El încuviinţă, dar nu prea părea s-o creadă.

— Ascultă, ia scoate-ţi tu hainele şi lasă-le aici, jos, bine? O să curăţ eu imediat. Între timp, mă duc repede până sus, să mă schimb şi să-ţi aduc şi ţie ceva mai comod de îmbrăcat, OK?

— OK.

Băiatul se aşeză încet în faţa toaletei.

Doamne, ce rău îi părea de el. Nimic pe lumea asta nu era mai nasol decât sentimentul că trebuie să ai contact intim cu vasul de closet rece, şi de-obicei de porţelan murdar.

Spălătoria era la câţiva paşi distanţă şi fugi până acolo să ia un prosop curat în care să-l înfăşoare pe băiat.

— Poftim.

Îi puse prosopul pe umerii înguşti şi-l mai strânse o dată în braţe.

— Mă întorc imediat, OK? Te descurci dacă lipsesc un minut sau două?

El dădu din cap şi se înfăşură mai bine în prosop.

Arăta aşa de mic şi de neajutorat, încât îi venea pur şi simplu să-l ia în braţe ca atunci când era bebeluş, dar dacă făcea asta se murdăreau amândoi.

— Mă întorc până numeri tu până la douăzeci.

Îi făcu cu ochiul şi o tuli spre camera ei, sărind câte două trepte odată. Îşi scoase pantalonii şi îi aruncă, întorşi pe dos, în coşul de rufe murdare, apoi îşi scoase bluza şi o aruncă peste blugi.

— Numeri? strigă Abbey din capul scărilor, trăgându-şi peste cap bluza veche de trening şi fugind către camera lui, de vizavi de a ei.

Se auzi un răspuns domol, probabil afirmativ.

— Vin imediat.

Deschise sertarul cu pijamale şi luă de-acolo pantalonii lui de pijama cu Batman şi o bluză veche de la o pijama cu Locomotiva Thomas. Era mică, deci probabil că o mai ţinea acolo ca s-o folosească pe post de cârpă de praf, dar părea curată şi nu mai voia să irosească timp preţios căutând bluza potrivită când Parker avea nevoie de ea jos.

— Am venit!

Ajunse gâfâind în holul de jos, unde Parker stătea aplecat în faţa toaletei de serviciu. Iar vomitase, bietul de el. Arăta ca un căţeluş vinovat.

— OK, hai să te scăpăm de hainele astea.

Era foarte bună la treaba asta. Avea experienţă. Chiar dacă vomitase de multe ori fără să poată controla unde, reuşi să-i scoată hainele fără să-l murdărească şi mai tare. Împături hainele şi apoi îl ajută să-şi pună pijamaua, a cărei bluză era mult prea mică, iar pantalonii erau aşa de mari încât căzeau de pe el.

Se cam săturase să nu aibă niciodată destui bani.

— E mai bine aşa? îl întrebă mângâindu-l cu dosul palmei pe obraz.

— Îhîî.

— Vrei niște suc de ghimbir?

— Bine.

Îi aruncă hainele în mașina de spălat și se duse în bucătărie, unde avea întotdeauna o sticlă mică de suc de ghimbir Schweppes pentru urgențe de genul ăsta. Și o cutie roșie de tinichea cu biscuiți digestivi pe care-o culese din mers împreună cu sucul.

— Poftim.

Apoi se așeză pe podea lângă el și deșurubă capacul sucului de ghimbir.

— E cald, dar își face efectul mai bine așa, îi zise ea blajin.

El luă sticla pe care i-o întindea și bău o înghițitură mică, apoi încă una.

— Crezi că mai poți îndesa și-un biscuit pe lângă asta? îl întrebă ea cu blândețe, dându-i la o parte părul de pe fruntea rece și nădușită.

El dădu din cap că nu.

— E OK, o să-i las aici dacă te răzgândești. Puse cutia jos. De ce nu stai cu capul la mine în poală, poate ți se mai calmează burtica? Dacă ai nevoie să te duci din nou la toaletă, e chiar aici.

— Bine, răspunse el slăbit.

Se întoarse puțin și se așeză cu capul pe coapsa ei.

Își puse palma pe fruntea lui nădușită – ce bine, n-are febră –, apoi îi dădu părul pe spate și îi dezmierdă fruntea. De când era bebeluș, gestul ăsta îl liniștea cel mai ușor.

— Patruzeci, murmură el.

— Ce-s alea?

— Ai zis că te întorci înainte să număr până la douăzeci. Am numărat până la patruzeci.

Ea chicoti.

— În spaniolă?

— Nu.

— Hm. Păi, trebuia să-ţi explic mai clar. Voiam să spun că mă întorc până numeri tu la douăzeci în spaniolă.

— Foarte amuzant.

Vocea îi era pierită, dar faptul că glumea i se păru un semn bun lui Abbey.

Continuă să-i mângâie părul. Până la urmă se lăsă pe o parte şi ochii începură să-i clipească mai rar şi mai lent. Nu trecu mult şi adormi.

— Lasă somnul să te vindece, mititelule, îi şopti, luă prosopul pe care-l lăsase pe jos şi-l împături, improvizând o pernă care să-i ţină locul când se ridica.

— O să te simţi mai bine când te trezeşti. Te iubesc. Atât de muuuult.

Unele lucruri pe lumea asta erau mult mai importante decât sufletul ei.

Urcă la etaj şi scoase rufele din maşină. Erau nişte resturi de păpădii în cuvă. La început sări cât acolo, pentru că i se păru că era cine ştie ce păianjen uriaş, dar apoi îşi dădu seama că erau doar rămăşiţele unor tulpini de păpădie strivite şi înmuiate, nu încăpea îndoială că erau nişte aşa-zise flori pe care le culesese Parker şi le ţinuse în buzunar ca să i le dea mamei lui – cum făcea adesea –, doar că uitase de ele.

Scoase tulpinile din cuvă, ezită o clipă, apoi le aruncă în coşul mic de gunoi plin de scame de la uscător. O să mai fie alte păpădii. Nu putea să ţină toate rădăcinile verzi din toate clipele copilăriei lui Parker, pentru că s-ar îngropa în „suveniruri" până n-ar mai şti ce se petrece în jur.

Aşa că aruncă tulpinile de păpădii şi începu să încarce o nouă tură de rufe în maşină, apoi se spălă pe mâini cu săpun antibacterian, luă biscuiţii de lângă Parker şi se duse să fiarbă nişte apă pentru un ceai de muşeţel.

Dacă se gândea mai bine, parcă ceaiul de muşeţel nu era destul de tare, aşa că ignoră semnalul cuptorului cu microunde şi cana de apă din el şi scoase o sticlă de vin roşu pe care o ţineau la îndemână doar pentru oaspeţi şi ocazii speciale.

Abia terminase de turnat în pahar că sună telefonul. Ridică receptorul din furcă înainte să sune a doua oară şi să-l trezească pe Parker, vărsându-şi vinul cu ocazia asta.

— Alo? răspunse ea şi sprijini receptorul între umăr şi ureche, apoi se întinse după buretele de vase ca să şteargă vinul vărsat. Alo? repetă.

Clic.

Se încruntă şi privi spre telefon de parcă receptorul ar fi putut să-i dea vreun indiciu despre cine sunase. Şi în majoritatea caselor probabil că ai fi putut face asta, dar Abbey şi Brian nu aveau sistem de identificare a apelurilor la nici unul din telefoane. Echipamentul pe care-l aveau era prea vechi, deşi probabil că serviciul era deja inclus în abonament şi figura pe factura pe care o plăteau în fiecare lună.

Formă *69 imediat. Nu trăia chiar în pădure. Dar, deloc surprinzător, robotul de la celălalt capăt al firului îi spuse că numărul nu fusese înregistrat.

Îl blocase.

Ştia, nu se îndoise nici o clipă că Damon voia s-o enerveze şi chiar funcţiona.

Telefonul sună din nou în mâna ei şi apăsă imediat pe tastă.

— Alo?

Nu primi nici un răspuns.

— Nu eşti destul de bărbat ca să zici ceva, nu? îl tachină ea, apoi i se făcu inima cât un purice să nu fie cineva din parohia lui Brian.

Dar, oricine o fi fost, nu răspunse şi ea nu închise până nu auzi sunetul de întrerupere a apelului.

Nu mai încăpea nici urmă de îndoială că tăcerea aceea era voită şi nu nedumerirea unui enoriaş în vârstă.

Când sună din nou telefonul, deja nu mai avea răbdare.

— Ce vrei? întrebă ea ieşindu-şi din pepeni.

Şi iar nu-i răspunse nimeni.

— Ascultă, împuţitule, zise ea printre dinţi, trăgând cu ochiul la copilul adormit la câţiva metri de ea. Poţi să mă suni cât vrei, dar tot n-o să scoţi de la mine nici o para chioară, înţelegi?

— Abbey? Tu eşti?

Nu.

O, nu.

Nu era Damon. Era Tiffany Dreyer. Abbey tocmai o înjurase pe Tiffany Dreyer şi, colac peste pupăză, dăduse în vileag o parte dintr-un secret care spera din suflet să nu se afle în veci.

— Păi...

Abbey trăgea de timp şi se întreba dacă ar fi putut pur şi simplu să închidă telefonul şi să scape prefăcându-se că fusese o greşeală.

Dar nu putea să facă asta. Era de-ajuns ca Tiffany să se uite la afişajul electronic de pe

telefon să vadă că sunase la numărul bun. Să apese pe Redial şi să răspundă Abbey sau robotul. Sigur, asta dacă nu stătea Abbey lângă telefon şi ridica receptorul din furcă de fiecare dată când suna şi apoi închidea imediat. Lucru care ar fi fost de-a dreptul aberant.

Trebuia să ia taurul de coarne.

— Tiffany? întrebă Abbey hotărând că avea s-o iscodească să vadă cât auzise.

— Cine Dumnezeu credeai că e? întrebă Tiffany.

OK, deci auzise tot.

— Păi... Eram...

Abbey făcu o pauză. Nu era bună deloc la treburi din astea.

— Credeam că e un nesimţit care face farse la telefon.

— Erai cam pornită să i-o tai nesimţitului, zise Tiffany.

— Da, păi, m-a tot sunat azi şi nu mai suportam.

Ezită o clipă, apoi Tiffany întrebă:

— Abbey, s-a întâmplat ceva? Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu, zise Abbey repede. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că Parker e cam bolnav şi cred că sunt cu nervii întinşi la maximum din cauza asta. Nici măcar un pervers de-ăsta care-mi gâfâie în ureche nu merită să-mi vărs aşa nervii pe el.

— Hm. Asta nu ştiu, chicoti Tiffany. Uite, am sunat, de fapt, ca să-mi cer scuze. Îmi pare rău că te-am pus la colţ pe subiectul banilor. Sigur, înţeleg de ce nu prea merge planul ăsta în cazul tău.

— E OK.

Inima lui Abbey bătea să-i spargă pieptul. Respiră adânc, încercând să se elibereze de tensiunea care i se strânsese în coşul pieptului.

— N-am vrut să reacţionez aşa de exagerat. Nu sunt mironosiţă, chit că nu-ţi vine să crezi, chiar mă gândesc la reputaţia lui Brian.

— Nu contează de ce nu vrei să faci asta, dacă nu vrei s-o faci. Deşi să ştii că toată treaba asta poate fi făcută sub anonimat. N-o să fii asociată nici o clipă cu cine ştie ce scandal – nu te îngrijora.

— Nu sunt îngrijorată. Ştii, pur şi simplu facem şi noi ce putem, zise Abbey, gândindu-se cât de adevărată era afirmaţia asta. Trebuie să închid acum. Parker e bolnav.

— Chestia cu vomitatul?

Abbey rămase mască, dar se decise că n-avea de ce. Celelalte mame de la şcoală vorbeau între ele şi ăsta ar fi un subiect numai bun de conversaţie.

— Da.

— E o viroză care face ravagii prin şcoală. Durează doar vreo douăzeci şi patru de ore de agonie. Spune-i că sper că se simte mai bine!

— Am să-i zic. Mersi.

Cineva suna pe cealaltă linie şi Abbey apăsă pe tasta de răspuns, crezând că e Brian.

— Alo?

Evident că nu răspunse nimeni. Motivul pentru care chiar se aşteptase să fie Damon la telefon când sunase Tiffany era că aşa se juca el cu oamenii ca să le demonstreze că nu era de şagă cu el, îi tot repeta figura asta până îi băga frica-n oase lui Abbey şi era sigur că o speriase de-a binelea.

Şi că o făcuse să cedeze.

Închise telefonul, se uită la ecran o clipă, apoi apăsă din nou pe tasta de răspuns, aşteptând calmă tonul de apel şi seria nesfârşită de alerte de pe fir până când se făcu linişte din nou.

Abia atunci îşi permise să respire liber.

Facem ce trebuie. Şi dacă Dumnezeu nu voia s-o ajute, avea să rezolve singură situaţia.

Capitolul 7

— Mă numesc Sandra Vanderslice şi sunt dependentă de pantofi, recunoscu Sandra în faţa lui Tiffany şi a prietenei ei Loreen, care o priveau nedumerite. Aşa am ajuns să lucrez în industria sexului la telefon. Aveam un viciu la care nu voiam nici în ruptul capului să renunţ, aşa că trebuia să găsesc o cale sigură şi clară de a întreţine viciul. Dar nu contează *de ce* îţi trebuie banii, pentru că e o modalitate bună şi cinstită de a face un ban.

— Încă mai faci aşa ceva? întrebă Loreen.

— Nu mai fac. Mi-am deschis o afacere cu nişte prietene. O firmă de import de pantofi. A, apropo – se întinse spre o plasă pentru cumpărături cu care venise şi scoase din ea o pereche de pantofi de piele moale cu tocuri de 10 cm şi, la sugestia Sandrei, cu inserţii de cauciuc ca să fie mai comozi, apoi zise:

— Aceştia sunt noul model de pantofi Helene. Poartă vreuna din voi 39 jumătate?

— Eu! zise Loreen entuziasmată.

Sandra îi întinse pantofii.

— Ai noroc. Mie îmi sunt mari.

— Iar mie îmi sunt prea mici, adăugă Tiffany. Să-mi dai neapărat de veste dacă rămâne vreo pereche măsura 42 în plus, îi zise apoi Sandrei.

Sandra zâmbi.

— Nici o problemă. Oricum, până să ajung să fac afaceri cu pantofi, a trebuit să-mi alimentez viciul făcând sex la telefon. Şi am descoperit că e o modalitate extraordinară de a face bani.

— Încerc să fiu cât mai destupată la minte, zise Loreen.

Tiffany încuviinţă şi ea.

— Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că sunteţi actriţe la telefon, deci trebuie să renunţaţi la orice inhibiţii pentru că nimeni n-o să ştie vreodată cine sunteţi în realitate, zise Sandra.

— Şi cum putem fi aşa de sigure că n-o să dea de noi vreun hacker deştept şi n-o să se prindă de unde dăm telefon? întrebă Tiffany ridicând dintr-o sprânceană, de parcă Sandra sigur nu luase aşa ceva în calcul.

Era foarte clar că lui Tiffany *nu-i* plăcea să fie ea în poziţia omului care avea nevoie de ajutor. În mod normal, Tiffany deţinea toate răspunsurile, era modelul pe care Sandra trebuia să-l urmeze în viaţă.

Probabil că i se părea foarte umilitor.

— N-are cum să se întâmple aşa ceva, răspunse Sandra răbdătoare, bucurându-se din plin de poziţia de autoritate pe care o deţinea acum, ba chiar scoţând-o finuţ în faţă. Te conectezi la o reţea interurbană şi toate apelurile trec prin centrala lor.

— Ce reţea? întrebă Loreen. Unde e reţeaua asta? Şi cum faci chestia asta?

— Am întocmit o listă.

Sandra îşi deschise poşeta şi scoase din ea câte o copie xerox, una pentru Tiffany şi una pentru prietena ei.

— V-o recomand pe cea din capul listei. Plătesc cel mai bine şi puteţi începe imediat. Dacă faceţi şi nitică reclamă, adică dacă lansaţi o minifranciză, o să vă dea un procentaj mai mare din câştig.

— Deci dacă ne organizăm într-o minifranciză, ar trebui să le-o declarăm ca atare celor de la impozite? „Linia fierbinte?" întrebă Tiffany.

— Păi, aţi *putea*, îi răspunse Sandra un pic iritată de tonul lui Tiffany. Asta pentru că e total legal şi aşa mai departe. Dar aţi putea să declaraţi pur şi simplu că vă ocupaţi de „consiliere" sau ceva de genul ăsta.

Se întinse să se servească din gustările pe care le pregătise Tiffany – oare crenvurştii în aluat erau o aluzie la ea în special? – şi înfulecă una, deşi ştia prea bine că n-avea voie.

— Deci taxele nu sunt o problemă.

— Chiar deloc.

Loreen părea mai uşurată.

— Deci Abbey ar fi putut să facă şi ea asta, nu? îi zise Loreen lui Tiffany.

— Nu cred că era îngrijorată de aspectele legale, îi răspunse Tiffany. Cred c-o interesează mai tare latura morală.

— Ia staţi aşa! spuse Sandra, căreia nu-i plăcea să fie acuzată de imoralitate doar pentru că făcea sex la telefon. Sexul e ceva foarte natural şi sănătos. Atâta timp cât se petrece între doi adulţi care consimt s-o facă, nu cred că e treaba nimănui să intervină şi să spună că nu e bine...

— Soţul lui Abbey e preot, o întrerupse Tiffany.

— Aha, spuse Sandra, simţind că i se cam încing obrajii. Asta schimbă datele problemei.

Tiffany încuviinţă.

— Nu că ar afla cineva că face aşa ceva pentru bani, zise Loreen un pic iritată.

Tiffany oftă.

— Loreen, nu de asta e vorba. O privi pe Sandra. Deci spui că e legal.

— Da. Şi, în ceea ce mă priveşte, e şi moral. Asta suna un pic cam sarcastic, deci adăugă: Dar eu nu sunt căsătorită cu un preot.

Cineva sună la uşă şi Tiffany se duse să deschidă. Se întoarse peste o clipă cu o figură năucită, urmată de o femeie înaltă, cu păr brunet, pielea bronzată, uşor arămie şi o conformaţie a feţei absolut minunată. Arăta ca o Sophia Loren mai tânără.

— Ea e Abbey, îi zise Sandrei. Abbey, sora mea, Sandra Vanderslice.

— Abbey, nu credeam că mai vii până la urmă, exclamă Loreen, la fel de uimită ca Tiffany.

Abbey ridică din umeri.

— N-avea rost să nu vin măcar să aud mai în detaliu despre afacere, spuse aruncându-i Sandrei o privire ruşinată şi apoi zicându-i lui Tiffany: Îmi pare rău că n-am ajuns la timp, să ştii. Dar pe autostrada 28 se mişcau toţi ca melcii.

— Nu face nimic, zise Tiffany şi aduse încă un pahar de vin din bucătărie. Vrei nişte vin? Am roşu sau alb, continuă ea ca o gazdă bună ce era.

Abbey se gândi o clipă, apoi zise:

— Nişte vin alb ar merge de minune. Mersi mult.

Tiffany avea o frapieră cu o sticlă de vin alb. Turnă într-un pahar de cristal şi i-l întinse lui Abbey.

Sandra o privea pe Abbey cu o expresie ce spera că nu-i trădează uimirea. Femeia era frumoasă de pica. Clar nu arăta cum ţi-ai imagina că trebuie să fie soţia unui cleric. Nu se îmbrăca provocator, dar avea genul de siluetă care arăta sexy orice punea pe ea. Femeia asta probabil că ar fi arătat ca o bucăţică bună chiar şi în straie de călugăriţă.

— Tocmai vorbeam despre cum să facem asta sub anonimat, îi spuse Tiffany lui Abbey, după cum observă Sandra, pe tonul ei persuasiv. Sandra a zis că n-are cum să meargă rău, continuă Tiffany tot pe tonul persuasiv.

— Chiar aşa? întrebă Abbey.

Sandrei îi cam plăcea rolul ăsta. Femeile o priveau ca pe înţeleapta grupului şi asta o făcea să se simtă... chiar foarte bine.

— Da, chiar e construit în aşa fel încât să protejeze identitatea operatoarelor de sex prin telefon, zise Sandra.

— Actriţelor telefoniste, o întrerupse Loreen zâmbind.

Sandra chicoti.

— Aşa. E construit ca să protejeze actriţele şi actorii...

— Şi bărbaţii fac aşa ceva?

Doamne sfinte, câteodată Sandrei nici nu-i venea să creadă cât de naivă era sora ei. La urma urmei chiar crescuseră sub acelaşi acoperiş. Cum reuşise Sandra cea anostă să devină mai umblată prin lume decât Tiffany cea frumoasă şi mai în vârstă decât ea?

Două cuvinte: Charlie Dreyer. Tiffany se căsătorise cu el chiar din timpul facultăţii şi se adăpostise sub lespedea autorităţii lui încă de pe-atunci.

— Da, Tiffany, zise ea încercând să nu adopte un ton condescendent. Chiar şi bărbaţii fac asta. Pentru femei care sună *şi* pentru bărbaţi, spuse privind-o în ochi pe sora ei. Să vă aşteptaţi la tot felul de solicitări neobişnuite.

Lucruri care pe Charlie nu l-ar fi dus capul să le facă cu soţia lui legitimă în vecii vecilor.

— Solicitări ciudate? Ca de exemplu? întrebă Tiffany nedumerită.

Nu voia s-o sperie pe Tiffany. De ce s-o informeze că un tip ar putea, de pildă, să-i ceară să i se adreseze cu „tati" şi să-şi „ascundă carnetul de note", dacă e posibil ca nici măcar să nu se întâmple aşa ceva?

— De fapt, câteodată, poate mai des decât vă aşteptaţi, s-ar putea ca tipii să sune doar ca să vorbească cu voi. Eu aveam un client fidel care mă suna ca să fac pe psihoterapeuta cu el. Nu era pe banii statului, dar tot mă suna o dată sau de două ori pe săptămână.

Tiffany se însenină.

— Păi, asta pare chiar uşor.

— Aşa a şi fost, zise Sandra. Dar majoritatea celor care sunau voiau pur şi simplu sex, desigur. Să nu uitaţi asta. Şi câteodată vor să vă prefaceţi că v-o trageţi cu ei în locuri foarte dubioase. Trebuie doar să vă prindeţi în horă. Şi ţineţi minte că asta nu zice nimic despre cine sunteţi voi cu adevărat. Imediat ce aţi pus receptorul la loc în furcă, aţi scăpat de persoana respectivă.

Nu vă pot da de urmă şi majoritatea nici nu se obosesc să dea de voi, încheie Sandra sfătos.

— Da, nu ştiu ce părere aveţi voi două, dar mie mi se pare chiar distractiv, zise Loreen cu ceea ce se voia a fi un optimism debordant. Ia zi, Sandra, cum ne înscriem?

Sandra luă o gură de vin. Era bun. Nu poşirca din care bea ea de obicei.

— Dacă vreţi să vă faceţi o subfranciză, ceea ce vă şi sfătuiesc, va trebui să răspundeţi la câteva întrebări despre conceptul pe care vreţi să-l promovaţi şi aşa mai departe.

— Am să fac eu asta, se oferi Loreen.

— Apoi o să vă luaţi un număr de logare la care să sunaţi către centrală, gratis, şi să vă logaţi oricând aveţi chef. Dacă aveţi o oră liberă între întâlniri de lucru sau înainte de a lua copiii de la şcoală, puteţi să câştigaţi uşor nişte bănuţi. De obicei nu vorbiţi cu nimeni de acolo, dar, dacă e vreo problemă, o să vă sune ei. Ei sunt singurii care ştiu cine sunteţi şi cum să dea de voi.

— Şi cât de des plătesc? întrebă Abbey cu ochii lucind de interes.

— În fiecare săptămână. *Şi* vă pot plăti prin transfer bancar. Trebuie doar să vă deschideţi un cont special pentru asta, le lămuri Sandra.

— Eşti cumva acţionară sau ceva? întrebă Loreen chicotind.

Sandra clătină din cap, dar înţelese ce voia să spună Loreen.

— Acum că zici asta, cred c-ar cam trebui. Nu pierzi nimic dacă-ţi investeşti banii într-o chestie sigură şi linia fierbinte e mereu o afacere sigură.

Acum câştiga chiar bine din afacerea cu compania de pantofi şi se bucura de fiecare minuţel

din meserie, dar dacă ar fi avut vreodată nevoie de bani gheaţă repede, s-ar fi întors la sexul la telefon cât ai bate din palme.

— Bine, păi, eu mă bag, zise Loreen.

— Şi eu, căzu de acord Tiffany. Sigur că da.

— Acum partea de distracţie. Fiecare din voi trebuie să-şi găsească un alter-ego, le explică Sandra.

Se lăsă o scurtă tăcere înainte ca Tiffany să întrebe:

— Alter-ego?

— Da, numele pe care o să le folosiţi şi caracterul. Sandra era surprinsă de privirile neştiutoare aţintite asupra ei. N-o să vă zică ţie Tiffany sau ţie Loreen sau ţie Abbey. O să vă inventaţi un nume fictiv, nişte amănunte biografice în caz că aveţi nevoie de asemenea informaţii în conversaţie şi o să vă găsiţi şi nişte poze pe care să le puneţi pe un site şi care să se potrivească cu numele vostru. Sigur că n-o să fie poza voastră de absolvire. Eu mi-am făcut-o pe-a mea dintr-un amalgam de bucăţele de vedete cu Photoshop.

— Adică ne inventăm personaje care să ne reprezinte? întrebă Abbey.

— Exact, răspunse Sandra uşurată că măcar una dintre ele înţelegea. De exemplu, eu eram Penelope.

— Numele ăsta ţi l-ai ales? Cu o poză şi o mică biografie falsă? Ce amuzant, exclamă Abbey.

— Da.

Sandra era foarte încântată de sine. Dar asta nu dură prea mult.

— Doamne, icni Tiffany, ducându-şi mâna la gură. Serios, Sandra? Tu erai *mereu* Penelope.

Rămase în expectativă. Îţi mai aduci aminte, nu-i aşa?

— Ce? întrebă Sandra. Asta nu făcea parte din planul ei didactic pe ziua aceea. Despre ce vorbeşti?

Tiffany izbucni în râs, uimită că Sandra nu-şi mai aducea aminte fărâma asta de curiozitate psihologică.

— Când eram mici şi ne jucam, tu mereu voiai să fii Penelope Pitstop şi mă puneai pe mine să fiu unul dintre răufăcătorii ăia trişori din desene.

— Sylvester Sneakly? întrebă Abbey, înseninându-se pentru prima oară în seara aceea.

— Da! Tiffany pocni din degete şi se întoarse la Sandra cât ai zice peşte. Chiar aşa. Eu trebuia mereu să fiu Sylvester Sneakly sau Snidely Whiplash.

— Dar ăia nu erau din *Rocky şi Bullwinkle*? întrebă Abbey.

— Nu ştiu! zise Tiffany râzând. Oricum nu conta. Eu trebuia mereu să fac pe omu' rău şi ea era frumoasa eroină. *Mereu.* Vai, Doamne, Sandra, cum de nu-ţi aduci aminte una ca asta?

Nu-şi mai aducea aminte. Sau cel puţin nu-şi adusese încă. Dar acum toate amintirile o năpădeau. Şi era complet ruşinată că toată lumea afla că ea voia să fie eroina cea frumoasă, iar *Tiffany* trebuia să fie omu' rău. Nu trebuia să fii cine ştie ce psiholog ca să te prinzi cam ce-ar însemna asta.

— Nu pot să cred! Şi eu care credeam că Penelope era o invenţie de-a mea. Nu ştii niciodată ce-ţi zace prin subconştient, zise Sandra sperând că nu-şi pierduse toată credibilitatea.

Tiffany ridică din sprâncene.

— Chiar aşa. Pun pariu că un psiholog ar avea ceva de furcă cu tine.

— Bine, dar de asta suntem acum aici, zise Sandra glumind doar pe jumătate, pentru că era foarte tulburată de faptul că-şi numise alter-egoul după alter-egoul din copilărie şi nici nu-şi dăduse seama de asta şi de implicaţiile subconştiente ale acestui lucru.

Ua! Şi în montajul pe care îl crease îi făcuse lui Penelope părul blond, lung şi coafat în stil Farrah Fawcett din anii '80.

Exact ca al lui Penelope. Şi al lui Tiffany, în acelaşi timp.

— Oricum, evident, e o metodă foarte bună de a scoate la iveală tot felul de demoni ţinuţi sub cheie până acum. Deci, sincer, e o situaţie în care câştigă ambele părţi, încheie ea pledoaria.

— Ţie cum ţi se pare, Abbey? întrebă Tiffany.

Abbey ezită un pic. Apoi zise:

— Credeţi că arăt mai degrabă ca o Brandee cu doi de „e" sau ca o Suzi cu „i"?

Asta mai destinse spiritele – sau măcar tensiunea pe care o simţea Sandra – şi toată lumea râse.

— Brandee, cu doi de „e". Nu încape îndoială că Brandee, zise Tiffany.

— Chiar aşa, căzu şi Sandra de acord.

— Ador treaba asta cu alesul unui nume fals, exclamă Loreen cu entuziasm. Când eram mică, le spuneam oamenilor că mă cheamă Mimi. Nu mă întrebaţi de ce – habar n-am. Dar cred că eu o să fiu Mimi.

— Eu am să fiu Crystal. Asta pentru că nu-mi pot permite diamante, zise Tiffany hotărâtă.

— Şi pentru că mereu beai şampanie Crystal Light? sugeră Sandra.

Era o lovitură sub centură, dar o dădu oricum. Şi în plus era adevărat. Tiffany chicoti.

— Poate aşa o fi. E mai bine să ai un motiv ascuns şi de nepătruns pentru lucrurile pe care le faci.

— Cred că toţi avem aşa ceva, spuse Sandra, cu mai multă convingere decât se vedea. Astea fiind spuse, haideţi să vă arăt poza modificată de mine în Photoshop cu Penelope...

Tiffany scoase laptopul lui Charlie şi Sandra le-o arătă pe Penelope şi câteva *chatroom*-uri unde puteau să-şi promoveze afacerea. Era complet uimită de cât de entuziaste erau celelalte femei – chiar şi Abbey, care părea să aibă mai multe întrebări despre protejarea identităţii şi profit decât despre tehnica de a face sex la telefon în sine. Interesant.

Vorbiră două ore întregi şi băură două sticle de vin în timpul ăsta, plus că devoraseră două tăvi de minipaŞteuri umplute cu cremă de brânză şi verdeaţă făcute de Loreen, care erau extraordinare. Sandra se temea că dăduse gata doar ea singură jumătate de tavă.

În vreme ce strângeau resturile, Loreen întrebă:

— Deci... ia ziceţi, când ne mai vedem? Săptămâna viitoare?

— Da! Sigur! Poţi să vii? o întrebă Tiffany pe Sandra.

Sandra rămase mască. Credea că fusese o treabă pe care trebuia s-o facă odată şi gata, dar i-ar fi făcut plăcere să mai socializeze şi ea.

— Da, cred...

— Bine, pentru că eu sigur o să mai am nişte întrebări pregătite, spuse Loreen.

— O groază de întrebări, probabil, adăugă şi Tiffany.

Loreen încuviinţă şi se uită iar la Sandra.

— Ca să nu mai vorbim că o să avem nevoie de nişte sesiuni de training mai avansate odată ce ne facem deprinderile de bază.

— Ar putea să se ivească situaţii neaşteptate, zise Abbey zâmbind din colţul gurii.

Sandra râse, chiar dacă nu era sigură că şi celelalte două înţeleseseră gluma.

— O, da, pun pariu că aşa o să fie.

— Nu, nu, fără pariuri. Te rog. Aşa am intrat în buclucul ăsta, zise Loreen.

Se înfioră vizibil.

— Şi apoi cumpărăturile mele...

Sandra o privi surprinsă pe sora ei, nu era prima oară pe săptămâna aceea când era uimită de comportamentul lui Tiffany. Întâi şi-ntâi nici nu-i venea să creadă că Tiffany se vârâse într-un bucluc din cauză că făcuse prea multe cumpărături. Dar în al doilea rând, era şi mai uimitor faptul că acceptase chestia asta cu linia fierbinte, mai ales judecând după felul în care decursese conversaţia pe care o avusese cu ea la telefon.

Şi uluitor de-a dreptul era cum transformase ea toată treaba asta într-o petrecere între fete.

O petrecere foarte tare. Sandra se distrase pe cinste. Îi lipseau rău de tot nişte prietene cu care să flecărească.

Anul trecut, întâlnirile de la Clubul Dependentelor de Pantofi începuseră ca un fel de provocare

să iasă din casă şi să nu mai fie aşa o pustnică, dar până la urmă o învăţaseră pe Sandra cât de important era să aibă prietene.

Când întâlnirile se transformaseră într-o afacere şi începuseră să vândă modelele lui Philippe Carfagni fusese absolut grozav, dar încet-încet munca înlocui activităţile sociale.

Acuma abia mai aveau timp să se vadă. Helene era mamă pe cont propriu şi părea să prefere să stea cu bebeluşul ei decât să iasă în lume; Lorna călătorea foarte mult pe la diverşii lor distribuitori pentru a vinde noile modele ca să economisească bani şi să nu trebuiască să angajeze alţi oameni care să se ocupe de vânzări şi Joss se îndrăgostise lulea de Philippe şi locuia acum în Italia, unde îi era muză şi administrator al site-ului lor.

Din când în când, Sandrei îi era aşa de dor de vremurile apuse, încât aproape că-şi dorea să nu fi demarat afacerea deloc. Dar n-ar fi recunoscut asta în veci.

Dar acum poate că ar avea şi ea cu ce să umple un gol din viaţa ei. Pur şi simplu să le instruiască pe femeile astea în arta de a fi operatoare de linie erotică, o meserie pe care o ştia pe dinafară (şi ironia era că fusese bună la meseria asta încă de pe vremea când era agorafobă şi nu socializa deloc-deloc).

— Din câte zici tu, chestia asta e floare la ureche, Sandra, spuse Loreen plină de speranţă, dar destul de emoţionată. Eu sunt dispusă să încerc şi calea asta. Dar nu cred că am destulă încredere în mine. Mi-e frică să nu mă blochez când vine vremea să mă produc.

Sandra se abţinu cu greu să nu-i răspundă ceva de genul: „Eu? Încrezătoare? Hai să fim serioase!".

Asta numai pentru că-i plăcea să creadă cineva asta despre ea şi nu voia să le spulbere visele. Le zise în schimb ceva cât se poate de adevărat:

— Toată lumea e emoţionată prima oară când face asta. Cel puţin eu am fost. Dar atâta timp cât îţi zici că persoana de la celălalt capăt al firului nu te poate vedea, poţi pur şi simplu... să simulezi totul.

Loreen se aşeză la loc şi luă o gură de vin.

— Va trebui să mai scoţi din pălărie ceva secrete şi săptămâna viitoare, zise ea privind-o pe Sandra de parcă mai avea câţiva aşi în mânecă. „Secretele unei dependente de pantofi". Chicoti. Ăsta va fi codul nostru. Linia fierbinte sună aşa de ieftin. Deşi mă gândeam că aş putea să folosesc trucurile pe care le învăţ la linia fierbinte în viaţa de zi cu zi, dacă încep vreodată să ies în lume din nou.

— Ar trebui să-i vezi pe iubiţii Sandrei, spuse Tiffany cu un ton care suna a neîncredere în capacităţile Sandrei de a avea un iubit. Cel puţin pe ăla pe care l-am cunoscut acum vreo câteva luni. Frumos de pică.

Sandra n-o corectă. Nu încă. Era încântată – de fapt, complet uluită – de existenţa unei asemenea percepţii despre ea.

— Mai eşti cu el? o întrebă Tiffany pe Sandra. Cum îl cheamă?

— Tu vorbeşti de Mike? zise Sandra încercând cu disperare să se hotărască – şi asta cât mai repede – cum să prezinte situaţia, din moment ce nu numai că nu „mai" era cu Mike, dar

se dovedise că nici nu fusese vreodată cu el. Nu, n-a mers. Sunt liberă ca pasărea cerului.

— Deci bucăţica aia bună e acolo în lumea largă, fără prietenă? glumi Loreen.

Faţa lui Tiffany deveni serioasă, asta era expresia ei când cocea vreun plan.

— Ştii, fratele lui Charlie e pe cale să divorţeze...

— Doamne, Al? zise Sandra prea repede. Apoi, dându-şi seama că ar putea s-o jignească pe Tiffany dacă dădea la iveală din greşeală faptul că-l ura din tot sufletul pe Charlie şi pe toată familia lui, adăugă: Cred că faza asta cu „pe cale să divorţeze" e cam periculoasă. Există întotdeauna şansa să se împace.

Tiffany căzu o clipă pe gânduri.

— Cred că înţeleg ce vrei să zici.

— Ai încercat vreodată să-ţi găseşti perechea pe internet? o întrebă Loreen pe Sandra. Ştiu câteva tipe care au avut noroc chior cu Match.com.

— Şi au întâlnit bărbaţi normali şi hetero? întrebă Sandra suflând şi-n iaurt după experienţa cu Mike.

— Sigur. Foarte mulţi directori de firme şi bărbaţi de carieră îşi încearcă norocul pe internet pentru că nu au destul timp sau răbdare ca să bată barurile. Loreen se cutremură. Mai bine nu mă mai combin cu nimeni până mor decât să fac aşa ceva.

— Deci tu ai încerca ceva gen Match.com? Dacă e să te iei după tot ce-ai auzit. Sau e ceva ce-ar merge numai la alţii şi tu, una, n-ai face asta? întrebă Sandra, curioasă nevoie mare.

Loreen o privi atent şi rumegă ideea o clipă.

— În caz că întrebi dacă aş recomanda aşa ceva, bazându-mă pe ce-am văzut până acum, răspunsul e da. Nu ştiu pe nimeni care să fi dat peste vreo clonă de-a lui George Clooney, dar tu ţi-ai dori aşa ceva? Prietenele mele au întâlnit bărbaţi de carieră drăguţi, pe care se pot baza, care au slujbe sigure şi asigurare de sănătate, iar din când în când mai au şi simţul umorului.

— Deci ai face-o şi tu? întrebă Sandra.

— Da, zise Loreen încuviinţând din cap. Chiar aş face-o. De fapt, s-ar putea s-o fac chiar curând.

— Atâta timp cât eşti sigură că ţi-a trecut dragostea pentru Robert, i-o întoarse Tiffany. Cum am zis, „pe cale să divorţeze" e o zonă cam riscantă.

Loreen se înroşi toată.

— Robert şi cu mine n-o să ne împăcăm. Şi oricum n-am zis c-o să fac asta diseară. Până una, alta mă rezum la sex cu necunoscuţi.

Sandra observă că Abbey privea toate astea cu o expresie calmă, dar amuzată. Era ciudat cum se detaşa de ce făceau celelalte două, dar nu pentru că nu era de acord sau voia să le reproşeze ceva.

Sau cel puţin nu părea să gândească aşa. De data asta vorbi Abbey:

— Ştii, îmi ziceam în sinea mea că Robert te privea destul de stăruitor la Field Day[1] luna trecută. Nu părea aşa de nepăsător cum crezi tu.

Loreen trase repede aer în piept.

— Adevărat? Eu nici n-am observat... Apoi, fără să-şi dea seama, din câte se părea, îşi duse

1. Eveniment care îi pregăteşte pe participanţi pentru telecomunicaţii de urgenţă în caz de război sau catastrofă.

o mână la obraz. Apoi, de parcă voia să scape de ideea asta, zise: Dar de ce vorbim despre subiectul ăsta, oricum? Hotărârea de divorţ va fi irevocabilă luna viitoare. N-are nici un rost.

— Robert chiar e un tip grozav. Crede-mă pe cuvânt, oameni ca el nu prea găseşti. Eşti sigură că vrei să renunţi la aşa ceva? zise Tiffany pe un ton ferm.

Loreen se dezumflă, cuprinsă o clipă de tristeţe, apoi îşi reveni.

— Nu cred că ţine numai de mine, declară ea.

— Dacă ai dubii, poate ar trebui să vorbeşti cu el până nu e prea târziu, zise Sandra, neputând să se abţină să nu dea sfaturi evidente, chiar dacă era ultima persoană de pe lumea asta care să dea sfaturi în materie de dragoste. Nu că aş fi fost în situaţia asta sau ceva, adăugă ea grăbită.

— Cel mai bine e să faci tot ce poţi înainte să afli că e prea târziu. În caz că mai e vreo speranţă, de fapt, încuviinţă Abbey.

— Nu mai e nici o speranţă, zise Loreen pe un ton calm şi hotărât. Relaţia noastră e ca o hârtie făcută bucăţi. Nu cred că am mai putea pune toate frânturile cap la cap nici dacă am încerca amândoi, declară ea.

— Înţeleg, zise Abbey.

— Păi, eu nu înţeleg. Frânturile vechi oricum nu se potriveau. Trebuie să începeţi o foaie nouă, zise Tiffany.

— Când nu mai ai hârtie, nu mai ai hârtie, zise Loreen abuzând un pic de metaforă. Am dreptate, nu, Sandra?

Sandra strânse din buze. Nu credea că dragostea s-a sfârşit până când cei doi nu mai simţeau nimic unul pentru celălalt, dar ce ştia ea? Nu

fusese niciodată căsătorită ; nu avusese niciodată o relaţie de lungă durată. Deci nu avea cum să vorbească în cunoştinţă de cauză.

— Atunci treci la carton special?

— Ha! exclamă Tiffany bătând din palme. Perfect! E mai rezistent, nu-i aşa?

— Hai să schimbăm subiectul, zise Loreen.

— Rămâne pe săptămâna viitoare? Ce ziceţi de luni? Ca să nu aşteptăm toată săptămâna să punem treaba pe roate.

— Ce idee bună!

— În acelaşi loc sau vreţi să veniţi la mine acasă? Loreen se uită la Abbey. Sau poate la tine acasă?

— Nu sunt sigură că o discuţie de genul ăsta ar trebui să aibă loc acolo, spuse Abbey cu un zâmbet cam chinuit pe faţă.

— A. Loreen se înroşi toată. Da. Evident. Deci, tu ce crezi, Tiffany? Luni? La mine acasă?

— Mie-mi convine, zise Tiffany. Sandra?

— Va trebui să-mi explici cum să ajung, dar sigur că da.

— Te duc eu, zise Tiffany. Aşa rămâne deci, adăugă ea.

Sandra nu comentă, chiar dacă simţea că se vârâse într-o poveste care o depăşea. Îi ajungea doar gândul c-o credeau o femeie deşteaptă şi experimentată care ştia exact Cum Gândesc Bărbaţii.

O să afle ele adevărul mai târziu, desigur.

Capitolul 8

Faptul că Abbey şi Loreen o considerau pe Sandra o zeiţă a sexului continua s-o flateze teribil. Era prima oară când cineva gândea că se situează în avantaj faţă de Tiffany dintr-un motiv sau altul.

Tiffany încă mai părea să aibă unele îndoieli referitoare la Sandra. Şi poate că avea dreptate.

Vasăzică Abbey şi Loreen credeau că îi picau bărbaţii în plasă pe bandă rulantă, ţinându-se scai de ea pentru că avea vaste cunoştinţe despre sex şi o putere fabuloasă asupra lor (şi asta, evident, nu se datora stilului à la Tiffany pe care îl adoptase), iar adevărul gol-goluţ era că nu mai avusese nici o întâlnire de... Doamne, nici nu voia să se gândească de cât timp.

Nu putea să le zică adevărul – că era o catastrofă când venea vorba de bărbaţi –, asta ar fi anulat tot ce le învăţase până acum.

Deci tot ce trebuia să facă – şi se tot gândea la asta de ceva vreme – era să-şi găsească un prieten. Poate că adevărul avea să se ţeasă din invenţiile ei.

Deci, câteva seri mai târziu, Sandra îşi luă inima în dinţi, îşi puse în picioare pantofii preferaţi din piele moale ca untul, bej-perlaţi, marca Bruno Magli şi se aşeză la calculator, tastând

adresa site-ului Match.com. Mai intrase pe site-ul ăsta, de cele mai multe ori – ca în seara asta – pe la miezul nopţii, când ar fi trebuit să facă orice altceva decât să se aventureze pe teritoriul lumii sentimentale.

Dar dacă n-o făcea acum, probabil că nu şi-ar mai lua inima în dinţi în vecii vecilor ziua.

O mulţime de oameni făceau aşa ceva; în ziua de azi nu mai aveai de ce să te jenezi. De fapt, nu era nimic ruşinos în încercarea de a-ţi găsi perechea, nu?

Adevărata ruşine de care se temea era să nu... dezamăgească. Ruşinea de a trebui să vadă cum expresia feţei celui cu care are întâlnire trece de la aşteptarea plină de speranţă la groază, apoi, dacă n-avea nici urmă de noroc, la milă.

Mila era cel mai groaznic sentiment de pe lume.

Fraiero, tu chiar credeai că mă poţi îmbrobodi odată ce ne-am întâlnit? Una e să te porţi drăgălaş la adăpostul anonimatului pe care ţi-l oferă computerul, dar acum îţi dai seama că te văd, nu?

Sandra puse punct gândului ăstuia. Era cretin. Nedrept faţă de ea, dar şi faţă de posibilii ei parteneri de discuţii. Nimeni nu ar fi atât de crud. Sau cel puţin nimeni cu care ar fi ajuns să comunice destul încât să decidă că vrea să-l cunoască.

Doar ea se crampona de greutatea pe care o avea.

Se concentră asupra calculatorului şi începu să completeze chestionarul stufos.

Femeie.

28-34 ani.

Nefumătoare.

Beau doar în compania altora.

Balanţă.

Merg la biserică din când în când, de obicei de sărbători.

Când ajunse la capitolul „aspect fizic" avea de ales între „uşor peste medie, dar pregătită să dau jos surplusul pentru bărbatul potrivit" şi „nu răspund". Acuma, dacă adăuga teoretic pantofii cu toc Magli înălţimii pe care o avea, indicele masei corporale ar putea să-i iasă normal (dar către voluptuous). Problema era, desigur, că după ce făcea cunoştinţă cu ea, oricine putea să creadă că mai cinstit ar fi fost să aleagă „nu răspund" decât să zică „uşor peste medie, dar pregătită să dau jos surplusul pentru bărbatul potrivit" din cauza acelui cuvânt, „uşor", şi atunci va trebui să se confrunte cu mila şi dezamăgirea de care-i era frică.

Deci lăsă deoparte chestionarul şi deschise Zappos.com, cel mai grozav site de pantofi din lume. Săptămâna trecută, Zappos scosese pe piaţă noua colecţie Carfagni de toamnă. Şi la vederea pantofilor la a căror sosire în State contribuise şi ea, în poze color minunate, inima îi tresăltă de bucurie.

Treaba asta se cerea sărbătorită. De fiecare dată.

Îşi comandă o pereche de sandale aurii fără barete ca să-şi susţină echipa, apoi se mută pe pagina Manolo Blahnik. Devenise un fan înrăit al designerului cu mult înainte de *Totul despre sex* pentru că, la un metru şaizeci cât avea, Sandra era nevoită să poarte tocuri foarte înalte. Şi tocurile trebuiau să fie foarte confortabile.

Iar confortul se transforma în încredere. Şi dacă avusese vreodată nevoie să aibă încredere în ea, acum era momentul.

Câteva clickuri de mouse mai târziu, avea deja trei perechi de pantofi şi o pereche de cizme cu toc cui model retro, care urmau să fie livrate în două zile; acumulase destulă încredere în sine ca să se întoarcă la Match şi să răspundă sincer.

Dacă avea să fie dezamăgit vreun bărbat, atunci să se tot ducă învârtindu-se. Avea de gând să răspundă la întrebarea asta cum simţea ea că trebuie, nu cum credeau alţii.

Respiră adânc şi completă formularul. La naiba cu el.

Uşor peste medie, dar dispusă să dau jos surplusul pentru bărbatul potrivit.

Când sună telefonul, Brian era la biserică, Parker era probabil la cantina şcolii, îndopându-se cu unul din numeroasele sortimente de pizza care apăreau pe meniu în fiecare zi, iar Abbey, în baie, aplica soluţie de pete dintr-un tub de Tide pe cămaşa albă cu nasturi pe care Parker o purtase de Paşte.

Tot aşteptase telefonul ăsta cu inima cât un purice, aşa că, atunci când chiar se întâmplă, era într-un fel o uşurare.

— Salut, păpuşo.

— De unde ai numărul ăsta? îl întrebă ea pe Damon, deşi n-avea nici un rost să întrebe aşa ceva.

Făcuse rost de număr şi gata, ce mai conta de unde?

El chicoti doar.

— Eşti în cartea de telefoane, scumpo. N-a fost greu. Trebuie să poţi să dai de-un popă dac-ai vreo urgenţă popească. Ha, o fi prin zonă? Am ceva de discutat cu el.

Deci ştia cine-i Brian şi presupusese – pe drept cuvânt – că era un om liniştit care nu avea să-l pună în pericol în nici un fel. Asta dacă nu era neapărată nevoie.

— Din păcate nu-i aici. Vrei să-i transmit vreun mesaj?

Damon râse din nou. O înţelegea. Măcar atâta lucru putea fi zis despre el, mereu o înţelesese.

— Nee, cred că am să mă mulţumesc doar cu tine. Cum îţi merge cu colecta?

— Colecta?

Ştia ea ce voia el să zică de fapt. Avea dreptate.

— Banii mei. Alea nouă miare. M-am hotărât să te scutesc de nişte eforturi şi să-ţi cer doar nouă miare. Cu plăcere.

— Nu-i am.

— Bine, ce-ar fi totuşi să începi să te gândeşti la cum să faci rost de ei? Pentru că nu glumesc. O să-ţi rup degeţelele unul câte unul. A, şi când zic degeţele sper că-ţi dai seama că-i doar o metaforă.

A, la naiba. Asta era de rău. Îl ştia destul de bine ca să-şi dea seama că era de rău.

— Metaforă, zici? De unde ai învăţat tu cuvinte din astea sofisticate?

— Metaforă, repetă el. Asta înseamnă că n-am să-ţi rup degetele, ci c-o să-ţi rup şi o să-ţi sparg toate lucrurile care au vreo importanţă pentru tine, unul câte unul. Destul de sofisticat, nu?

Ceva în felul în care zisese toate astea îi îngheţă sângele în vene. Una era să-i ţină piept lui, mai ales cu doisprezece ani în urmă când n-avea nimic de pierdut şi nu era răspunzătoare pentru nimeni altcineva. Dar nu mai era ca acum doisprezece ani şi împuţitul ăsta chiar o speria.

— Aproape, zise ea încercând să-şi păstreze tonul sardonic ca să nu-şi dea el seama cât de tare o speria. Cam aşa stă treaba mereu cu tine. Totuşi, văd unde baţi.

Se lăsă o tăcere lungă în timpul căreia ea ştia că el încerca să-i digere insulta şi să se decidă cu ce monedă să-i răspundă. Dar ştia foarte bine cine era el de fapt şi că îl interesa mai tare să-şi recupereze „presupuşii" săi bani decât să se răzbune emoţional pe omul respectiv şi să-şi rişte banii.

— Deci, unde-s banii? întrebă Damon, trecând la treburi mai serioase, exact cum se aştepta ea.

— Întreabă poliţia.

— N-ai sunat la poliţie. Nu i se citea nici urmă de nesiguranţă în glas. N-ai îndrăzni.

— Nu?

— Îhî. Din câte înţeleg, nu vrei să afle nimeni de la bisericuţa ta cu ce te ocupai pe vremuri. Cum traficai droguri, făceai sex pe bani... Şi aici râse răutăcios. Cum luai muie de la poliţai ca să scapi de acuzaţii. Doamne, ce noroc ai avut că te-am ţinut prin preajmă atâta.

Ea înghiţi în sec. Slavă Domnului că nu era Parker pe-aici. Slavă Domnului că nu era nimeni acasă ca să ridice receptorul sau să vină să ceară biscuiţi Oreo şi să audă ce zicea Damon.

Oare ar fi negat totul?

Oare putea să nege totul? Măcar vreun pic?

— Deci, te mai întreb o dată: unde sunt banii ăia împuţiţi?

— Negociez o combinaţie, zise ea calmă.

Stai calmă, stai calmă, nu-l lăsa să se prindă că te-a lovit în aripă.

— Îţi prinde bine aşa ceva?

— Mă prinde fix de coaie, cum crezi că mă prinde? zise el. Ce naiba, ai băgat autorităţile în treaba asta?

Ea chicoti fals, sperând să nu se observe.

— Crezi că vreau să plătesc un avocat ca să scap de tine? Nu, mersi. Încerc să găsesc o cale să fac rost de mai mulţi bani ca să nu mai aud de tine, OK? Până una-alta, de ce nu-mi dai un număr, ceva, unde să te sun când am toţi banii?

— Hm, şi chiar ai face asta, nu? Să mă suni când ai toţi banii, nu? Îşi şi imagină negura care-i întuneca trăsăturile. Nu, mersi, scumpo. O să-ţi mai las un mic răgaz şi-ţi mai dau niscai avertismente, apoi o să-ţi iau ceva de-al tău la care ţii ca să te revanşezi pentru ce mi-ai luat tu mie.

Cuvintele lui o îngroziră de-a dreptul. Ce fel de avertismente? Ce credea el că ar compensa pentru pierderea lui? Damon nu fusese niciodată cumpătat, deci probabil că până la urmă ar ţinti drept în inimă, crezând că e echivalentul perfect.

Trebuia să facă rost de bani. Oricât de mult ura treaba asta şi chiar dacă dăduse de pomană colierul cu ani buni în urmă, înainte să aibă o familie sau măcar o singură persoană iubită pe lumea asta pe care s-o protejeze, acum trebuia să recupereze pierderea aia – să retragă ceea ce câştigase din punct de vedere karmic.

Gândul ăsta o îmbolnăvea.

Dar știa că, dacă îi arăta lui Damon că se temea și dacă trăda că era vulnerabilă câtuși de puțin, Damon ar crește „recompensa" pe care și-așa nu și-o putea permite.

— Damon, știi prea bine că nu pot pur și simplu să mă duc la bancomat și să scot banii ăia.

— Ai putea să-mi dai colierul.

— Ți-am zis că nu-l mai am.

— Asta ai zis, da.

— Crezi că am mințit? Își trecu limba peste dinți și se bucură că Damon nu vedea cum îi tremură mâna pe receptor. Credeam că mă cunoști mai bine.

— Te cunosc mai bine decât crezi.

Greșit.

— Atunci nu știi că, dacă l-aș fi avut, ți l-aș fi dat ca să scap de tine și să nu-ți mai văd mutra aia împuțită niciodată?

— Mi s-a părut că surprind o scânteie de dorință în ochii tăi. Ceva din scânteia aia pe care o aveai mereu înainte să ne apucăm să...

— Taci din gură.

— Te doare c-ai pierdut, nu?

— Spune-mi doar unde te găsesc când fac rost de bani.

— Ți-am zis, o să vin eu la tine. Cum să mă exprim? Ăăă... O să mă simți prin preajmă mereu. Când ești gata, fluieră doar.

Apoi râse și închise telefonul.

Formă imediat *69, poate-poate greșise de data asta, dar nu o făcuse. Evident că nu greșise.

Se lăsă să alunece pe podea, ținând receptorul strâns la piept, și își simți lacrimile năvălind ca un tsunami pe care nu putea să-l oprească și de care n-avea cum să scape.

Nu se mai întrebă cum de ajunsese în halul ăsta. Ştia. O aştepta de ani de zile soarta asta. Ce proastă fusese să creadă că doar pentru că trecuseră câţiva ani în care n-o prinsese din urmă urgia, scăpase basma curată. Credea că îşi schimbase viaţa cu totul. Credea că îşi ispăşise pedeapsa pentru greşelile din trecut sau măcar reuşise să compenseze pentru câteva, dar nu era aşa – acuma aterizase din nou drept în vâltoarea vieţii.

De parcă cei doisprezece ani care trecuseră nu însemnaseră nimic.

Brian era o închipuire.

Parker era o închipuire.

Şi gândul la Parker o înnebunea complet. O serie de imagini i se derula în cap – prima ecografie la care fusese declarat „normal" în ciuda abuzului de droguri din trecut; ziua în care se născuse; primul lui Crăciun; prima zi de şcoală; primul dinte care îi căzuse şi un milion de zile care trecuseră după asta – şi toate astea se destrămaseră în neant de parcă nici n-ar fi existat.

Oare ce s-ar întâmpla dacă Brian ar afla vreodată despre ea? Oare ar părăsi-o? Cum să n-o părăsească? Şi cum să-l lase pe Parker cu o femeie ca ea?

Abbey strânse telefonul cu toată puterea în pumnii ei albiţi de frică şi boci până începu s-o doară pieptul. Şi apoi făcu ceva ce nu mai făcuse de ani de zile. Ceva ce n-ar fi crezut în veci c-o să mai facă vreodată.

Sună la un număr pe care încercase să-l uite încă din liceu.

— Alo?

— Mamă?

— Becky, unde eşti? Credeam că vii cu copiii să vă bălăciţi în piscină!

Becky avea copii acum? Cum se poate una ca asta, din moment ce şi ea era doar un copil? Doar că nu mai era. Cu treisprezece ani în urmă avea unsprezece ani. Acuma era femeie în toată firea.

— Nu e Becky, mamă. Pauza dintre cuvintele ei părea să stârnească ecouri. La telefon e Abbey.

Răceala care se simţi la celălalt capăt al firului era aşa de acută că puteai să te tai în ea.

— Ţi-am zis să nu mai suni niciodată.

Durerea era de nesuportat.

— Mamă, eu...

Scoase un oftat greu. De parcă tot purtau conversaţia asta de cinci minute şi se săturase.

— Ce e, Abigail? Ai fost arestată din nou? Te-a bătut cumva vreun *client* de-al tău?

Abbey ar fi trebuit să se simtă de-a dreptul cutremurată, dar nu era. Acuzaţiile astea îi mai fuseseră aduse şi altă dată.

— Nu sunt curvă, mamă, nu am fost nicio...

— Nu aştepţi zece ani ca să suni dintr-odată decât dacă vrei ceva. Ştiu eu cum sunt fetele ca tine.

Treisprezece ani. Trecuseră treisprezece ani. Ce fel de mamă nu ştia aşa ceva? Şi ce fel de mamă era atât de aspră şi de rece încât după treisprezece ani de tăcere şi de nesiguranţă în ce privea soarta fiicei sale să n-aibă nici cea mai vagă urmă de afecţiune şi căldură faţă de propriul ei copil?

— Nu am nici o problemă, mamă. Am o viaţă foarte frumoasă chiar. Sunt căsătorită şi am un copil... Cuvintele i se stinseră în gât. Ai un nepot, mamă. Îl cheamă...

— Am doi nepoți. Trent și Kurt, sunt pe drum spre casa mea, deci nu am timp să mă cert cu tine, Abigail. Scuză-mă, dar...

— Mamă, te rog!

Cuvintele îi ieșiră pe gură fără să gândească. Fără să mai cântărească nimic. Era doar un copil care-și ruga mama, care-o implora s-o ajute.

Dar era prea târziu. Mult, mult prea târziu.

Mama ei îi închisese deja telefonul.

Abbey rămase locului. Nemișcată. Ce mai putea să facă dacă viața îi scăpase cu totul de sub control?

Becky avea copii: doi fii. Îl botezase pe unul după tatăl ei și al lui Abbey, Kurt.

I-ar fi plăcut asta.

Sau probabil că i-ar fi plăcut. Murise când Abbey avea paisprezece ani și Becky avea doar șase, deci nu știa mare lucru despre el în afara faptului că mirosea a Old Spice și că avea mereu buzunarele doldora cu bomboane de mentă în dungi subțiri albe și roșii și că avea o voce blândă. Ca a lui Brian.

Și după ce se stinsese din viață, Abbey rămăsese cu o mamă care aducea mai mult cu maștera din povești. Cu cât se străduia ea mai mult s-o facă pe mama ei să-i dea atenție, cu atât o ura aceasta mai tare. Până când au atins apogeul și se pare că mama ei nu trecuse de pragul ăsta niciodată. O ura pe Abbey. O ura pe Abbey atât de tare încât nici nu-i păsa că avea un nepot din partea ei.

Biata Luella Parker Generes.

N-avea să știe niciodată cât de mult o costase ostilitatea ei.

Și cât îi costa pe fiica și pe nepotul ei.

Capitolul 9

— Mimi la telefon, îşi exersa Loreen şoapta senzuală.

Ţinea în poală noul ei telefon cu cartelă şi aştepta primul apel de la linia erotică. Nu era aşa de sigură cum o să se descurce.

— Bună, eu sunt Mimi, tu cine eşti? zise ea coborându-şi vocea.

Doar că aducea mai degrabă cu Rula Lenska din reclamele alea vechi la Alberto VO5.

— Mimi la telefon, încercă ea cu un pronunţat accent britanic.

Nee. Deloc sexy, clar.

Telefonul îi sună în poală şi se sperie atât de tare încât sări cât colo şi telefonul alunecă pe jos.

Se opri din sunat.

Loreen se întinse să-l ia de jos.

— Alo?

Nu se auzi nimic.

— *Alo?* repetă ea pe un ton mai agitat.

Un bărbat îşi drese vocea la celălalt capăt al firului.

— Nu-nu sunt sigur că am sunat la numărul bun.

— Ba da!

Loreen era niţel prea entuziastă.

— Adică, eu sunt Mimi, spuse ea încercând să-şi moduleze vocea ca să sune mai sexy, dar reuşind să pară psihopată. Cu ce-ţi pot fi de folos? Sau, mai bine zis, ce doreşti să-ţi fac?

Linişte.

— Alo? Mai eşti pe fir?

— Da.

— A. Bine. Deci ce vrei să facem?

Loreen vorbea de parcă aranja o întâlnire de joacă pentru fiul ei.

— Ă... nimic. Mersi.

Şi închise telefonul.

Ceea ce n-o mira deloc.

Doamne, o dăduse rău în bară.

Să sperăm că mai sună.

Aşteptă câteva minute, cu telefonul în mână, dar nu mai sună.

Încălţată cu noii pantofi de la Sandra ca să fie mai inspirată, se strecură în camera lui Jacob, a douăzecea oară în acea seară, să se asigure că dormea cu adevărat. Şi chiar dormea. Până când telefonul din mâna ei sună. Îl ţinu strâns şi o tuli din cameră ca să nu-l trezească pe Jacob, dar apoi îi închise în nas celui de-al doilea apelant.

De ce îi era atât de greu?

Aşa că se duse înapoi la ea în cameră, tot sperând c-o să mai sune telefonul, ca să-şi salveze măcar reputaţia şi să mai încerce odată.

Şi sună din nou. De data asta era pregătită sau cel puţin aşa credea.

— Mimi la telefon, zise ea şi rămase mască la auzul intonaţiei calme şi sexy pe care o adoptase. Cine e la telefon?

— Mami? Am fost băiat rău.

Vai, pentru numele lui Dumnezeu! I se prăbuşiră umerii.

— Îmi pare rău, dragă, dar e o greşeală.

Închise repede, pentru ca bietul copil să nu umfle nota de plată şi să trebuiască s-o explice părinţilor lui.

Apoi îşi dădu seama că: 1) cel care sunase nu avea deloc voce de copil şi 2) toţi apelanţii ascultau un mesaj care-i avertiza în privinţa taxelor practicate la acest serviciu, începând cu costul fiecărui minut şi faptul că trebuiau să aibă peste 18 ani ca să apeleze serviciul. Asta nu însemna că un băiat n-ar putea suna prefăcându-se că e major, ci că nimeni nu suna, ascultând tot mesajul acela lung, cu impresia că vorbea cu mama lui.

Deci tocmai pierduse al treilea client.

Zero la trei.

Oare ce-o să se facă?

Miezul nopţii. Venise timpul ca Tiffany să se transforme în Crystal.

Se furişă prin casă din cameră în cameră, de parcă era Moş Crăciun, şi se asigură că toată lumea dormea dusă înainte să-şi scoată sacul cu minuni.

Şi, în cazul nostru, sacul cu minuni era o hârtie cu expresii porcoase pe care i-o dăduse Sandra. Sună computerul de la centrală şi se conectă, agăţând la uşa virtuală semnul „deschis".

Apoi aşteptă în pivniţă, lângă maşina de spălat şi uscător, să primească apeluri pe noul ei telefon achiziţionat special pentru asta. Până una-alta împături rufele curate şi le aşeză în teancuri şi căprării pentru fiecare din membrii familiei.

Când găsi un slip de bărbat cu flori de hibiscus uriaşe imprimate pe el printre lucrurile lui Charlie, ezită o clipă. De ce şi-ar scoate Charlie slipul în perioada asta a anului? Piscina de la centru se deschidea abia peste o săptămână şi ultimele sale voiaje în interes de serviciu fuseseră în Cleveland.

Nu-i aşa?

Oare Charlie o mintea?

Tiffany medită câteva clipe, mirată de lipsa ei de reacţie în ce privea „misterul slipului". Sigur că era posibil să existe o explicaţie logică. Poate se produsese o încurcătură la spălătoria de la hotel; poate că hotelul avea o piscină de interior şi Charlie se hotărâse s-o încerce.

Dar nu sunase atunci de la „Cleveland" şi ei i se păruse că aude un solo de tobe pe fundal?

Charlie ar fi avut doar un singur motiv s-o mintă dacă era într-un loc cu un concert live: venise acolo cu cineva.

Şi totuşi... îi venea greu să-şi închipuie aşa ceva. Dacă tot o înşela, oare n-ar fi fost cazul să se dea bine pe lângă ea şi să fie mult mai atent cu ea decât de obicei? Şi, când colo, era acelaşi urs proaspăt ieşit din bârlog ca-ntotdeauna.

Îi împături slipul şi îl puse deasupra teancului lui cu haine, unde l-ar fi văzut în mod sigur şi ar şti că şi ea l-a observat.

Ar fi foarte interesant să audă ce avea el de spus despre asta.

Până una-alta, n-avea de gând să se simtă deloc vinovată că făcea sex imaginar cu necunoscuţi la telefon. Asta dacă suna cineva odată.

La 12:20 telefonul încă nu sunase şi Tiffany începuse să se simtă ca o caraghioasă stând într-o

pivniță întunecată printre măturile și mopurile de-aici și cutiile uriașe cu folii pentru uscător Bounce foarte mirositoare pe care le cumpărase de la Costco. La un moment dat cineva îi trimisese un mail cu ceva gen 100 de lucruri pe care le poți face cu foliile Bounce – începând cu ideea că puteai să le lipești cu scotch de suprafețele din bucătărie ca să scapi de furnici și terminând cu lăsatul unei folii umede pe fundul tăvii pentru lasagna peste noapte ca să mai înmoaie brânza și sosul care se lipiseră de ea.

Dar să le prinzi cu un elastic peste telefon sperând că vei reuși să-ți schimbi vocea în eventualitatea că sună cineva pe care-l cunoști la linia fierbinte sigur nu era pe listă.

Dar spera să funcționeze.

După cinci minute de bătut darabana cu degetele pe mașina de spălat, tot nu sunase nimeni și începea să se simtă de-a dreptul jignită că nimeni n-o plăcea pe Crystal. Ceea ce era ridicol din multiple puncte de vedere – Crystal era un amalgam creat din cele mai sexy femei din lumea show-businessului și din industria porno. Tiffany se aștepta la o avalanșă de apeluri.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre frigiderul de rezervă, unde țineau băuturile și lucrurile care nu încăpeau în acela din casă. Avea acolo o cutie de vin Franzia de ani de zile, pentru că văzuse la o emisiune de gătit că vinurile la cutie sunt mai bune decât vinurile la sticlă, fiindcă ambalajul le păstrează mai bine.

Și acum Tiffany chiar avea nevoie să se împrospăteze un pic. Clăti capacul de la cutia de detergent și turnă niște vin în el, apoi se întoarse

la locul ei de pe un maldăr de prosoape curate, simţindu-se ca o fraieră pentru că bea dintr-un capac de plastic (încă mai avea gust de săpun).

Era atât de ocupată să-şi plângă de milă încât, atunci când telefonul chiar sună, se sperie atât de tare că-l scăpă pe jos şi bateria se desprinse. Se grăbi să-l asambleze la loc cu mâinile tremurându-i de emoţie, dar era prea târziu. Apelul se pierduse.

Şi, odată cu el, probabil şi singura ei şansă de a-şi spăla obrazul pe noaptea aceea.

Când telefonul sună a doua oară, o prinse din nou pe nepregătite, dar se chinui să se adune şi răspunse cu o voce seducătoare, gen Jessica Rabbit:

— Aici Crystal...

— Tiffany Dreyer?

La naiba! Oare stătuse aici în pivniţă cu telefonul ei mobil personal în locul aceluia cu cartelă pe care-l cumpărase pentru Crystal?

Tiffany duse telefonul la ureche.

— Da?

— Aici Ed de la centrală. Se pare că a fost un apel întrerupt pe linia ta. Ai vrut să-l respingi?

— Nu, am scăpat telefonul.

— Deci vrei să primeşti apeluri, da?

— Sunt disponibilă, da, clarifică Tiffany cu grijă.

Nu voia să i se ducă buhul în lumea liniei erotice că era disperată după apeluri. Şi totuşi nu voia nici să pară o răsfăţată bosumflată care făcea totul fără chef.

— Bine, zise Ed. Ai fost solicitată special, deci data viitoare când o să-ţi sune telefonul n-o să mai fiu eu.

Tiffany aşteptă câteva clipe, măgulită că fusese „solicitată" în mod special, până când telefonul sună din nou.

Deja o încălzise un pic vinul, aşa că trase aer în piept şi deschise clapa telefonului.

— Bună... aici Crystal... zise ea pe un ton oarecum întrebător.

— Bună... ăăă... Crystal?

Era o voce de bărbat un pic răguşită, care nu părea deloc cunoscută.

— Da, tu cine eşti? spuse Tiffany alintat.

— Păi, eu sunt... îşi drese vocea. Eu sunt Pete, adică Derek. Aici Derek.

— Şi ce faci în seara asta, Derek?

Nu era cine ştie ce. Până acum, cel puţin. Mai ales că Pete/Derek părea mult mai emoţionat decât ea.

— Bine, bine.

Se auzi un sunet de parcă-şi freca mâinile nervos.

Sau credea ea că asta făcea.

Şi că era emoţionat.

— Unde eşti în seara asta, Derek?

Avea notiţele de la Sandra la îndemână, dar până acum n-avusese nevoie să se uite pe ele: (1) spune-i pe ce nume îşi alege, chiar dacă e clar că e un nume fals şi (2) pune întrebări ca să-l faci să se relaxeze şi să tragi de timp înainte să treci la treabă.

Sincer, nu era prea dornică să „treacă la treabă".

— Sunt acasă.

— Unde e casa ta?

— Kensing... Potomac, în Maryland.

Tipul habar n-avea să mintă. Aproape că era drăgălaş.

— Vaaai, îmi place în Potomac. Ai o casă mare şi tare?

Sigur că da. Probabil chiar lângă casa lui Ted Koppel[1].

— Da. Trase aer în piept şi ea îşi dădu seama că îşi lua inima în dinţi. Şi vreau să ţi-o trag cu ea.

Crystal ar fi trebuit să accepte fraza fără probleme, dar Tiffany era atât de năucită de brusca schimbare a subiectului încât întrebă:

— Ce vrei să zici cu asta?

— Hă? A. Stai, ce bine. Zic că sunt din Potomac şi tu te faci repede că eşti cu nasul pe sus de parcă şi tu eşti din Potomac. Chicoti răguşit. Bine, îmi place. Scoate-ţi diamantele şi bijuteriile, curvo!

Tiffany era complet uluită de transformarea bruscă din fraierul tocilar pe nume Pete din Kensington în nesimţitul de Derek din Potomac, dar câtă vreme plătea taxa aceea exorbitantă ca să vorbească cu ea, trebuia să continue conversaţia.

— Toate?

— Da, toate!

Zgarda cea veche pe care o folosiseră pentru Rover – da, familia lui Tiffany avusese un câine pe nume Rover, asta şi pentru că era ceva foarte rar – era atârnată pe peretele de vizavi, aşa că merse tiptil până acolo, apoi îi dădu drumul pe duşumeaua de beton verigă cu verigă.

---

1. Prezentator de ştiri foarte cunoscut care a achiziţionat o proprietate de 20 000 de m^2 cu vedere la râul Potomac şi le-a interzis vecinilor să construiască case cu suprafeţe mai mari de 930 de m^2 ca să nu strice perspectiva.

— Am scos colierul. *Clinc, clinc, clinc*. Şi brăţara.

Apoi, pradă unei inspiraţii care i se păru apoi absolut fantastică, zise:

— Vrei să-mi scot şi piercingul din sfârc?

Ideea de a purta un cercel în sfârc i se părea lui Tiffany aşa de cretină încât o amuza să joace rolul unei fete care avea aşa ceva. Sau mai multe.

Foarte scumpe.

— E ca al lui Janet Jackson?

Tiffany ţinea prea bine minte accidentul vestimentar pe care-l avusese Janet Jackson la Superbowl, dar nu-şi amintea deloc cum arăta piercingul din sfârc. Oricum nu conta. Nu trebuia să demonstreze că aşa stătea treaba.

— E exact la fel, zise ea ridicând din umeri.

— Pot să-l ating?

— Sigur că da. Apoi, în caz că nu sunase destul de apetisant, adăugă: Chiar vreau s-o faci.

— Mamă, ce rece e, zise el respirând greu. Metalul ăsta rece te excită?

— Da.

De ce să n-o excite?

— Pe tine te excită? îl întrebă ea.

Se auziră nişte icnete şi câteva gemete şi Tiffany îşi primi răspunsul aşteptat.

— Trebuie să închid, zise el.

— Mersi.

Închise telefonul, se pare că nu voia să dea nici cu un cent mai mult decât era nevoie.

Dar şi ea ar fi făcut la fel, poate. Doar nu plăteai o menajeră în plus ca să mai stea să discute cu tine despre Washington Redskins. De ce să fii drăguţ atunci?

Apelul durase aproape patru minute. Adică peste zece dolari. Un salariu mult mai bun decât dacă ar fi lucrat ca vânzătoare.

Şi fusese aşa de uşor.

Când Sandra pomenise de asta, lui Tiffany îi veniseră în minte tot felul de imagini sinistre cu conversaţii perverse, descrieri explicite şi sunete de filme porno. Conceptul i se păruse destul de intimidant.

Dar nu depusese nici un efort. Putea să preia o sută de apeluri din astea fără să se simtă prea ciudat.

Mai întâi Sandra şi apoi Tiffany, oare era moştenire de familie? Ea era adoptată, deci ea şi Sandra nu erau rude de sânge, dar poate că în cărţile cu detectivi pe care le citiseră când erau mici era ascuns vreun mesaj subversiv. Sau poate Nancy Drew avea o viaţă fierbinte după miezul nopţii.

Cine ştie?

Pe Tiffany n-o interesa decât că în ritmul ăsta îşi va plăti imediat datoria de la Finola Pims, permiţându-şi şi o maşinuţă decapotabilă ceva mai încolo.

— Înfaşă-mă într-un scutec şi strânge-l tare de tot!

Abbey, care ajunsese deja la al treilea apel în postura de Brandee, se văita în sinea ei. Avusese trei apeluri la rând şi toţi trei fuseseră nişte ciudaţi. Primul îi ceruse să latre ca un câine pe ritmul imnului naţional. Al doilea o implorase să-i vorbească numai pe păsărească – lucru la care descoperi că era surprinzător de bună. Iar acum, numărul trei îi ceruse să îi dea na-na la fundul gol şi să-l înfăşeze într-un scutec.

Ăsta nu era genul de sex la telefon cu care era obişnuită.

Bine, adevărul era că nu era obişnuită cu nici un fel de sex la telefon.

Dar situaţia era pe cale să se schimbe cât de curând. Brian dormea dus după o zi lungă şi Parker fusese trimis direct la culcare după baie, aşa că Abbey se dusese în garaj şi stătea în maşină pe întuneric, răspunzând la apeluri.

Treaba asta avea ceva aproape meditativ, cum stătea ea în linişte în maşină. Şi avea nevoie de liniştea asta după ziua care tocmai trecuse. O ajuta să se mai adune. Sigur, până să sune telefonul. Atunci începea distracţia.

— Aşa e bine? întrebă ea, dând scaunul mai pe spate şi privind pe geam la colecţia de greble şi de lopeţi pe care le ţinea Brian pe perete, aranjate crescător în funcţie de mărime şi utilitate. E destul de strâns?

Apelantul scoase un scâncet care voia probabil să imite un bebeluş, dar îi ieşi ca zgomotul pe care-l face un balon când iese aerul din el.

— Mai bate-mă o dată. Am fost aşa de neastâmpărat!

Doamne, spera din suflet că tipul ăsta n-avea copii. Judecând după imitaţia lui complet neplauzibilă de bebeluş şi cunoştinţele limitate despre cum se schimbă de fapt un scutec (Strâns? Cât Dumnezeu să-l strângi, că se rupe banda adezivă), era destul de sigură că n-avea. De fapt, putea să pună pariu că tipul n-avea nici un fel de relaţie în viaţa lui.

— Acuma îmbracă-mă cu un costumaş de-ăla cu tălpi, zise apelantul.

— Pijamale?

— Da, da. Pijamale cu tălpici. Din bumbac. Cu un fermoar foarte fierbinte, de parcă tocmai le-ai scos din uscător.

Şi tot aşa. Îl înfăşă. Îl îmbrăcă. Îl dezbrăcă atunci când fermoarul era prea fierbinte. Încercă să-l înveţe să facă la oliţă. Se hotărî ca anul ăsta să scoată tufele de zmeură din grădină şi să pună roşii. (Spalierele pentru roşii din colţul garajului îi aduseră aminte de asta – le cumpărase anul trecut, dar nu apucase niciodată să le folosească).

Şi se acumulaseră patru ore bune de minute taxabile.

Până la urmă, nu era chiar o treabă uşoară – nici prin cap nu-i trecuse câţi nebuni de legat erau pe lume care de-abia aşteptau să-şi expună fanteziile sexuale depravate străinilor.

Dar era bine că existau, pentru că ea avea o nevoie disperată de bani.

Aşa că închise telefonul şi-l puse în torpedoul maşinii, gândindu-se că era un loc bun pentru afaceri. Nimeni nu se putea furişa s-o ia prin surprindere şi dacă Brian sau Parker veneau pe-aici s-o caute, i-ar vedea cu mult înainte s-o vadă ei pe ea.

Nu era chiar un birou de director din Manhattan, dar era perfect pentru ce-avea ea nevoie.

Capitolul 10

— Şi de cât timp eşti ventriloc? îl întrebă Sandra pe Louis Feller (alias McCarthy2 de pe Match.com) la volanul Toyotei sale, ieşind din parcarea de la Clyde's din Georgetown.

Încerca doar să mai facă nişte conversaţie în cele cincisprezece minute cât îi lua să-l ducă la gura de metrou de la Tenley Circle, dar deja pierduse orice speranţă că putea purta o conversaţie normală cu el.

Întâlnirea ţinuse o oră şi zece minute, dar i se păruse c-au trecut ani de zile. Şi toată seara se întrebase în sinea ei dacă după patruzeci şi cinci de minute ar fi destul de politicos s-o şteargă englezeşte. O oră? După o oră şi zece minute se hotărî că îi acordase destul timp.

— Eu nu sunt ventriloc, zise Arlon, cu vocea îngrozitor de piţigăiată a lui Louis.

Acuma suna de parcă zgâriai o tablă cu nişte cuie.

— *El* e ăla cu mâna în curul meu.

A, asta era o dimensiune cu totul nouă a unei scenete care devenise deja obositoare. Chifteaua cu Arlon/Louis se împuţea. Biiine.

Înainte de seara asta, Sandra n-ar fi crezut nici în ruptul capului că o să încerce să se decidă

dacă o enerva mai tare un ventriloc sau păpuşa lui. Apoi Louis îşi petrecuse toată seara făcându-l pe Arlon să-i depene Sandrei povestea vieţii sale lungi şi triste.

Pe cea a lui Arlon, nu a lui Louis.

Aflase că Arlon se „născuse" în Brooklyn cu 12 ani în urmă şi călătorise spre Washington cu trenul şi se rătăcise timp de trei săptămâni prin Oficiul Poştal 20016 până când cineva l-a găsit sub un sac cu scrisori reţinute acolo. Până să fie înmânat stăpânului său, capul i se slăbise şi Louis a trebuit să discute cu foarte mulţi meşteri până să găsească în sfârşit unul în care să aibă destulă încredere că putea repara păpuşa.

„Operaţia" fusese, se pare, foarte dureroasă.

Părul lui nu fusese negru de la bun început, dar hotărâse împreună cu Louis că ar contrasta mai bine cu gambeta sa maro deschis din plastic turnat.

În plus, mai acoperea şi firele albe imaginare.

Pe Arlon îl interesau fetele cu mâini calde care nu stăteau cocoşate. Nu-i plăcea să meargă în vacanţă lângă apă, deşi avea o fantezie în care şi-o trăgea pe plajă, pentru că nisipul îi aducea aminte de rumeguş. Era o imagine dezgustătoare din multiple puncte de vedere, plus că mai era şi extrem de deranjantă. Dorinţa păpuşii de a face sex pe ceva care aducea a rumeguş – dacă aşa ceva ar fi posibil – evoca prea acut imaginea unui om care voia să facă sex peste hălci de carne de om.

Da, fusese o seară tare lungă. Atât de lungă încât Sandra chiar se gândise la implicaţiile faptului că o păpuşă de ventriloc ar putea să facă sex pe plajă.

Arlon nu spusese mare brânză despre Louis, deşi Sandra presupuse că pe Louis îl interesau fetele care erau interesate de numărul său idiot de ventriloc.

Era foarte greu să-şi închipuie o asemenea fată.

Ce mai, destul cât să spulbere ideea grandioasă a lui Loreen cum că Sandra avea o viaţă amoroasă incredibilă.

În vreme ce conducea pe strada plină de crăpături, Sandra se gândi că n-avea nimic de pierdut dacă mai scotea una-alta de la Louis, chiar dacă erau doar detalii pe care să le povestească prietenelor ei de la Linia Fierbinte.

— Louis, a fost o întâlnire foarte amuzantă. Mai ales chestia aia pe care ai făcut-o la masă când ai cerut un pahar cu apă! A fost nemaipomenit de haios!

Se cutremură amintindu-şi şi îşi duse automat mâna la pata umedă de pe cămaşă.

— Dar n-am putea să-l lăsăm pe Arlon pe bancheta din spate o clipă şi să ne cunoaştem un pic, aşa, la modul real?

Chiar dacă Sandra nu avusese prea mulţi prieteni în viaţa ei – OK, nu avusese nici unul –, nu-i trecuse niciodată prin cap că o să trebuiască să roage pe cineva cu care avea întâlnire să abandoneze persoana imaginară de la întâlnirea asta pe bancheta din spate ca să poată să discute cu persoana adevărată din spatele ei.

Dar profilul ei de pe Match.com nu prea era accesat, aşa că îi era târşă să lase baltă o întâlnire care nu mersese prea bine până când nu era sigură sută la sută că nu mergea deloc treaba.

Poate că Louis era un tip minunat al cărui defect major era că nu ştia când să lase gluma deoparte.

Poate că putea să înveţe să lase gluma deoparte.

Poate că atunci ar fi numai bun pentru Sandra.

— Ce vrei să zici? întrebă Arlon, clămpănindu-şi de zor falca prinsă în şuruburi. Nu mă placi?

Sau poate nu.

Îl privi pe Louis.

— Ba da, sigur că îmi place de păpuşă, cred că ai talent cu carul...

Şi până una-alta, era destul de drăguţ, avea ochi negri şi păr cârlionţat, castaniu deschis.

— Dar ai făcut pe Arlon toată noaptea şi mie mi-ar plăcea să-l cunosc pe Louis.

— Maicile s-au purtat urât cu el la şcoală, zise Arlon.

— Ce? spuse Sandra şi, fără să vrea, privi drept în ochii fără viaţă ai păpuşii. Apoi îşi dădu seama ce făcea şi se uită în ochii lui Louis, cum ar fi trebuit. Ce zice...? Despre ce vorbeşti? Maicile s-au purtat urât cu tine?

— Nu, au fost drăguţe, zise Louis şi strânse din buze cam ca Arlon, privind pe geam.

— O... K. Bine, Arlon tocmai a zis... Se opri.

Nu avea de gând să-l citeze pe Arlon şi să iste o ceartă între ea, persoana cu care avea întâlnire şi păpuşa ei.

— Adică, tocmai ai zis că maicile n-au fost aşa de drăguţe cu tine la şcoală.

— Arlon a zis asta, oftă Louis exasperat. E un mincinos împuţit.

Ce cuvinte aspre despre o păpuşă pe care o aducea chiar el la viaţă!

Oare cu ce greşise? Reieşea oare de pe profilul lui că era nebun de legat? Oare ratase semnalele de alarmă pentru că voia atât de tare să-l

placă atunci când îi scrisese? Ultima ei întâlnire, ba nu, ultimele cincisprezece întâlniri pe care le avusese fuseseră toate cu Mike Lemmington, care era gay, deci trebuia să dea o şansă mai mult decât egală oricui apărea la orizont.

— OK, Louis, lasă joaca.

Nu era lumină în maşină, dar se distingea destul de bine uluiala care se citea pe faţa lui Louis.

— Ce joacă?

Sandra observă că Arlon îşi întoarce căpşorul de lemn ca s-o privească în acelaşi timp cu Louis.

— Joaca de-a ventrilocul.

Deja nu mai avea răbdare. Se săturase până-n gât de povestea asta. Paharul se revărsase deja de mult.

— Când mi-ai scris pe Match, mi s-a părut că te interesează să mă cunoşti mai bine, nu doar să joci un rol pentru mine.

— Nu ţi-am scris.

— Ce?

O fi fost Sandra dornică să-i scrie cineva după ce-i vedea profilul, dar nu atât de dornică încât să-şi închipuie că *el* îi scrisese ei. Sincer, dacă era să se ia după ce scria în profilul lui, probabil că nu l-ar fi ales în veci.

— Chiar mi-ai scris.

— Ba nu.

— Dar... da, mi-ai scris.

Oare toată treaba asta era doar o neînţelegere? Oare avusese de gând să-i scrie vreunui mim din Alexandria în loc să-i scrie ei?

— Nu, nu ţi-am scris, zise el din nou, pe un ton fals-răbdător. Arlon ţi-a scris.

Dumnezeule mare!

— Nu prea cred.

— Tu oricum nu eşti genul meu.

Incredibil era că se simţea jignită.

— Cred că e o chestie asupra căreia putem să cădem de acord, dar când am primit mesajul, în el scria că profilul de pe Match aparţine unui anume Louis F. şi tu *eşti* Louis Feller, nu?

Louis dădu din cap.

— Sigur că da. Dar Arlon trebuia să folosească informaţiile de pe cardul meu de credit, evident. Doar nu credeai că are vreun card de credit, nu?

Nu. Pentru că, dacă te aştepţi ca o păpuşă să aibă calităţi umane, eşti dus cu pluta.

— Deci să înţeleg că... bălmăji ea simţind cum panica îi strânge stomacul.

Ştia unde avea să se ajungă cu toată treaba asta, dar nu putea să oprească lucrurile.

— Zici că nu tu m-ai abordat, ci Arlon.

— Corect.

— Tu doar l-ai ajutat.

Mimă cu degetele un pistol şi o „împuşcă".

— Exact.

— Deci eu am întâlnire cu... Ezită, dându-şi seama cu groază că era pe cale să coboare de tot nivelul la capitolul întâlniri. Arlon?

Louis încuviinţă din nou.

La mintea cocoşului!

— Ai vreo problemă? se răsti Arlon.

— Da, am o problemă.

Sandra întoarse maşina pe Wisconsin Avenue şi acceleră cât o lăsă conştiinţa. Nu voia să lovească pe nimeni, dar ar fi riscat o amendă numai ca să scape de nebunul ăla din maşina ei.

— Nu mă întâlnesc cu marionete.

— În primul rând, nu mă mai face marionetă, cârâi Arlon. Am şi eu un nume, să ştii.

— OK, scuze, eşti o păpuşă. E mai bine aşa?

Acuma devenise sarcastică cu omuleţul de lemn cu care avea întâlnire. Super.

— Calmaţi-vă amândoi! zise Louis de parcă era vocea raţiunii.

Traficul se mai eliberă şi începu să urce dealul de la ieşirea din Georgetown, căutând din priviri priveliştea liniştitoare a Catedralei Naţionale.

— Scuze, zise Sandra nesinceră. Ai dreptate, hai să ajungem la metrou şi să punem capăt. Treaba asta chiar n-o să meargă.

— Eşti o curvă! ţipă Arlon.

Se uita la drum, dar cu coada ochiului observă că Arlon întoarse capul spre Louis şi – ura faptul că văzuse asta – amândoi încuviinţară.

Piciorul Sandrei apăsă un pic mai tare pe acceleraţie.

Apoi se auzi din nou vocea lui Louis.

— Ştii, nu prea e drept ce zici tu, Arl.

Arl. Avea şi poreclă pentru păpuşa lui, care oricum avea un nume ca o poreclă.

— E doar ignorantă, urmă Louis.

Sandra strânse mai tare volanul şi îşi dori în sinea ei să calce pe acceleraţie şi să-i depăşească pe toţi tontălăii ăştia care respectă legea şi se opresc la toate stopurile şi dau prioritate pietonilor.

— Nu sunt deloc ignorantă, obiectă ea, deşi mai bine îşi ţinea gura până ajungeau la metrou. Evident, nu mai aveau ce-şi spune. Sunt perfect normală. Oricine ar reacţiona exact la fel dacă ar fi pus în aceeaşi situaţie.

— În locul tău, m-aş bucura dacă aş avea o întâlnire, zise Arlon.

Opri maşina la stop şi îi aruncă o privire furioasă păpuşii.

— Pardon?

— Profilul tău de pe Match nu prea e accesat.

Falca îi clămpănea „rostind" fiecare cuvânt.

— Cum îndrăzneşti...!

— E adevărat.

Semaforul se făcu verde şi ea ţâşni în faţă. Staţia de metrou era în raza ei vizuală. Slavă Domnului!

— Nu sunt aşa de disperată încât să mă întâlnesc cu o marionetă şi cu un nesimţit ciudat care vine s-o supravegheze.

Nu-i păsa dacă urma să ia amendă, ar fi plătit oricât ca să-i azvârle pe ciudaţii ăştia doi din maşină.

— Ai noroc că ţi-am dat o şansă, îi zise Arlon Sandrei, care tocmai oprea pe marginea străzii în faţa staţiei.

— Ce chestie, chiar nu mă simt aşa de norocoasă.

— Ar trebui. Ai cumva de ales?

Pat Sajak şi Alex Trebek şi o cutie de Ben and Jerry's erau o ofertă mult mai bună.

Dar Sandra refuză să continue cearta. Avea de gând să se arate superioară, să fie la înălţime.

Sau măcar ceva mai la înălţime. Ratase mai devreme posibilitatea superiorităţii.

Parcă maşina şi deblocă portierele.

— Jos din maşină, vă rog.

— Haide, începu Louis.

— Jos!

Louis își dădu ochii peste cap, se întoarse să coboare din mașină, apoi zise:

— Bine. Dar o să-ți pară rău.

— Îmi pare rău deja.

Se opri.

— Atunci te iert.

— Nu la asta mă refeream. Valea!

Se apropie de ea și ea întinse mâna ca să-l oprească.

— Pleacă!

— Nu mă săruți de noapte bună? întrebă el obraznic.

Chipul de lemn cu trăsături caricaturale se trase spre ea ca o fantomă pe întuneric.

Îl împinse în lături.

— Vezi să nu, încetează!

— Ești grasă! țipă Arlon din senin.

Asta puse capac. Dintre toate punctele sensibile pe care le avea Sandra, ăsta era cel mai acut. Fără să se mai gândească, fără să se oprească o clipă măcar să se întrebe dacă e bine ce face, își strânse pumnul și îl pocni pe Arlon drept în nasul ăla borcănat.

Capul îi zbură și se lovi de geam, de unde ricoșă pe bancheta din spate.

Louis o privi uluit pe Sandra.

De fapt, în clipa aia, aducea un pic cu Arlon la figură.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Ce naiba se întâmplase? Nu voia să spargă prostia aia, așa, dinadins.

Cât de politicos putea, începu să-și ceară scuze.

— Louis, n-am vrut să...

— Ajutor! Ajutor!

Incredibil, dar vocea parcă răsuna de pe bancheta din spate.

Sandra era chiar un pic impresionată.

— Vin, prietene!

Louis se întinse spre bancheta din spate şi îi recuperă capul, încercând să-l pună la loc pe gâtul rupt. Era ca o parodie cretină a filmuleţului lui Zapruder[1]. O privea pe Sandra cu lacrimi în ochi.

— Vacă proastă!

Vinovăţia pe care o simţea dispăru cât ai bate din palme. Pe lumea asta foarte puţine cuvinte o făceau să-şi iasă din pepeni în ultimul hal, iar acestea două se numărau printre ele.

— Ăsta e un atac la persoană. Coboară din maşina mea până nu chem poliţia.

Nu era prea sigură că putea să cheme poliţia la o întâlnire în care se băgase singură, dar ameninţarea păru să dea roade.

Probabil c-o mai auzise şi altă dată.

— Am să-ţi trimit nota de plată pentru reparaţii, zise el vârând corpul lui Arlon într-o mână şi capul în cealaltă. Şi dacă nu plăteşti, te dau în judecată.

— Noroc, Gepetto!

Apăsă apoi vertiginos pe acceleraţie şi trânti portiera, transmiţându-şi mesajul perfect. Din fericire nu venea nici o maşină, pentru că, furioasă fiind, nici măcar nu se mai asigurase.

Dădu colţul şi trotuarul unde-l lăsase pe Louis se făcu nevăzut; respiră uşurată. Ce coşmar!

---

1. Film realizat de un amator pe nume Abraham Zapruder, înfăţişând asasinarea lui John F. Kennedy, cea mai bună înregistrare video a tragicului eveniment.

Toată treaba asta o zguduise serios. Îi tremura piciorul pe acceleraţie şi abia mai putea să se ţină pe carosabil.

Până anul trecut avusese programare săptămânală la doctorul Ratner, un psihoterapeut care o ajuta să-şi depăşească anxietatea şi agorafobia. Ultima întâlnire, când ştiuse că terminase cu toate astea, fusese o uşurare.

Dar încă o experienţă ca asta şi nimerea iar în fotoliul primitor din cabinetul doctorului Ratner.

Se apropia de casă când un Volvo închis la culoare i se iţi în faţă de pe contrasens ca să evite un beţiv care se împleticea pe stradă. Reflexele Sandrei încă mai erau destul de bune şi apăsă pe frână imediat, dar pedala nu se urni. Disperată, trase maşina pe cealaltă bandă – care din fericire era liberă – ca să evite Volvo-ul.

Nu se mai gândea decât ce trist ar fi ca asta să fie ultima noapte din viaţa ei.

Din fericire, era târziu şi străzile erau pustii, şi Sandra tot apăsa pe frână, încercând s-o declanşeze. Abia se mişca. Şi chiar nu înţelegea ce păţise. Dar ştia că nu-şi permitea să meargă prea mult timp aşa pe stradă fără frână, aşa că scoase maşina din viteză şi ridică frâna de mână.

Din fericire, aşa reuşi să oprească maşina într-un spaţiu unde parcarea era interzisă.

Mai bine aşa decât să facă accident.

Stătu o clipă cu mâna la piept, încercând să se calmeze. Oare putea să-i meargă mai rău decât în noaptea asta? Îi era groază să se întrebe aşa ceva, ca să nu-i dea soarta cine ştie ce răspuns înfiorător.

Respiră adânc, cum fusese învăţată la cursul de yoga la care mersese de câteva ori pe vremea

când urma programul Weight Watchers. Funcţionă într-un fel.

Aşa că se întinse spre torpedou şi scoase de-acolo lanterna pe care o păstra în caz de urgenţă, îndreptându-i fasciculul spre pedala de frână.

Ceva era prins în spatele ei şi o bloca. Era o veste oarecum bună, însemna că putea să scoată chestia de-acolo şi să repare singură pedala, apoi să plece spre casă. Se aplecă şi trase de lucrul acela cu ceva forţă, apoi îl ridică în lumina lanternei ca să vadă ce era.

— Doamne sfinte!

Era pălărioara lui Arlon.

Se holbă multă vreme la ea, tot întorcând pe toate părţile plasticul turnat şi urându-l din suflet pentru că rezuma scurt şi ironic întreaga ei viaţă amoroasă dezastruoasă.

Apoi coborî geamul, aruncă prostia aia cât colo pe stradă şi se duse acasă.

Capitolul 11

— I-ai tras un pumn unei marionete? întrebă Tiffany, nevenindu-i să creadă.

Era luni seara, la patru zile după ce se întâlniseră prima oară şi stăteau în sufrageria modestă a lui Loreen cu Abbey, cât timp gazda aranja prin bucătărie.

— Da, zise Sandra, dar nu asta e important. Nu numai că i-am ars un pumn marionetei, dar... Ezită o clipă pentru că ăsta era adevărul şi era aşa de groaznic. Am avut întâlnire cu o marionetă. Şi asta e şi mai rău.

Loreen o consolă, ceea ce nu era uşor, judecând după datele problemei.

— Nu, n-ai făcut aşa ceva, zise ea intrând în cameră cu o tavă mare cu brânzeturi şi biscuiţi. Ţi-ai dat întâlnire cu un tip care s-a dovedit a fi dus cu pluta. Doar pentru că el credea că tu ţi-ai dat întâlnire cu o marionetă, asta nu înseamnă că-i adevărat.

— Şi ce s-a întâmplat cu celălalt tip? întrebă Tiffany.

— Mike, nu?

— Adonisul?

— Ei, e de treabă? întrebă Abbey. Asta-i cel mai important, continuă ea.

— Mike? repetă Sandra. Da, păi, e un Adonis foarte de treabă, spuse ea şi trase aer în piept, hotărând să le zică adevărul. Mai ales dacă eşti blond, ai ochii verzi, un look scandinav, cam doi metri înălţime şi, mai ales, dacă eşti bărbat.

Abbey se strâmbă.

— Mereu aceleaşi pretenţii, zise ea.

— Stai niţel, zise Tiffany, care se prindea mai greu. Adică... vrei să zici că... Mike e... gay?

Sandra încuviinţă, amuzată că soţia preotului se prinsese şi acceptase situaţia cel mai repede.

— Sută la sută.

— Şi aşa a fost mereu? întrebă Tiffany şi era cam greu să-ţi dai seama dacă nu ştia exact cum funcţionează homosexualitatea sau dacă avea atât de puţină încredere în Sandra încât credea că ar putea să facă un bărbat hetero să se orienteze către alţi bărbaţi din cauza ei.

— Se pare că era, zise Sandra un pic iritată. Nu i-am sucit eu capul după bărbaţi.

Tiffany se încruntă.

— Nu asta voiam să zic...

— Şi n-ai ştiut din prima? întrebă Loreen repede, apoi adăugă: Scuze, pe mine mă ia mereu gura pe dinainte. Dar aş fi aşa de uşurată să ştiu că nu sunt singura care nu-i deosebeşte pe bărbaţii gay de cei hetero decât când e prea târziu.

— Păi, nu eşti. Pe cuvânt că nu eşti. E ca-n junglă acolo. Sunt foarte geloasă pe oamenii căsătoriţi. Nu doar pentru că au pe cineva şi aşa mai departe. Dar chestia asta cu întâlnirile e o porcărie. Imensă. Mai ales când nu mai ai, să zicem, nouăşpe ani, zise Sandra.

— Eu am trecut de nouăşpe ani de mult, zise Loreen amărâtă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să...

— Nu, nu, zise Loreen, făcându-i semn să nu se îngrijoreze. E OK. Ştiu că e groaznic să te tot duci la întâlniri. E groaznic şi să divorţezi. Şi cred că e şi mai greu să ieşi cu tipi odată ce ai fost deja căsătorită. Mă simt ca la mâna a doua acum.

— Dar nici n-ai încercat, nu-i aşa? întrebă Abbey pe un ton blând, deşi Sandra intrase la bănuieli că, deşi era soţie de preot, nu era tocmai uşă de biserică. N-ai de unde să ştii dacă poţi să obţii o întâlnire, nici măcar n-ai ieşit în lume.

— Nu sunt aşa de sigură că ar trebui să ies prea des în lume, răspunse ea râzând. Parcă-s prea mulţi rechini, meduze şi alte vietăţi pe care trebuie să le ocoleşti în oceanul ăla. Poate că ar trebui să mă mulţumesc cu faptul că am fost căsătorită şi că am un copil. Poate că doar asta mi-a fost scris la capitolul dragoste.

— Înţeleg că e tentant să rămâi la ideea asta, spuse Sandra. Şi-aşa e rău când încă mai ieşi cu tipi în oraş la vârsta asta, după atâţia ani, dar să fi fost şi căsătorită... cu un copil... apoi să trebuiască să te azvârli din nou în vâltoarea asta... Cred că-i tare greu.

Era deja îngrozitor să mergi la o întâlnire cu o marionetă nesimţită, dar să rişti să ieşi în oraş cu o marionetă nesimţită după un car de ani în care te-ai uitat la *The Tonight Show* în pat cu omul cu care credeai c-o să-ţi petreci restul vieţii probabil că era şi mai rău.

— E prea solicitant să mă mai gândesc şi la asta acum, zise Loreen împreunându-şi mâinile. Clar voia să evite subiectul vieţii ei intime şi s-o scutească pe Sandra de o discuţie jenantă. Am nişte întrebări să vă pun, domnişoară Vanderslice.

— Ce? întrebară Tiffany şi Sandra într-un glas.

Tiffany râse.

— A, stai, eu nu mai sunt domnişoara Vanderslice. Am uitat o clipă.

— Interesant, zise Sandra urmărind-o cu coada ochiului pe sora ei, apoi întorcându-se către Loreen. Ce s-a întâmplat?

— Păi, mi-a fost destul de greu să mă prind cum se face treaba asta. Nu pot să mă port normal şi ştiu că apelanţii mei îşi dau seama.

Apoi le povesti cum pierduse trei apeluri unul după altul prima oară când încercase.

— Cred că băieţelul tău neastâmpărat m-a apelat pe mine, zise Abbey dând din cap. Bucură-te că i-ai închis. Eu l-am tot înfăşat şi l-am desfăşat vreo juma' de oră.

Toată lumea ascultă cu atenţie povestea lui Abbey. De fapt, cam toţi apelanţii ei păreau nişte ciudaţi, ceea ce-o făcu pe Loreen să se întrebe dacă ea o să reuşească vreodată să se obişnuiască cu asta.

— Deci, cum se numeşte operaţiunea voastră? întrebă Sandra.

— Păi, Neveste Fericite, zise Tiffany, apoi, după ce văzu figura Sandrei, adăugă: Am ştiut eu c-o să-ţi placă.

— Şi lucraţi cu program fix sau aveţi un telefon cu cartelă şi vă conectaţi când vreţi? întrebă Sandra.

— Până una-alta, am setat să redirecţioneze apelurile către companie când nu suntem logate, ca să răspundă la apeluri fetele care sunt la datorie, zise Loreen. Dar cred că pierdem foarte mult din câştiguri aşa.

— Poate, dar măcar nu înfăşăm nebuni în scutece la micul dejun, observă Tiffany.

Ceea ce era adevărat, recunoscu Loreen. Totuşi treaba cu profitul nu-i dădea pace.

— Dacă am angaja, ne-am alege cu un procent din toate apelurile în loc să le pasăm centralei.

Sandra încuviinţă.

— Foarte adevărat. Aţi putea să vă faceţi reclamă pe Gregslist pe nimica toată şi să solicitaţi datele personale şi cererile de angajare pe mail. Eu am răspuns la un anunţ din ăsta acum câţiva ani şi iată unde am ajuns, chicoti ea. Păi, oricum, a mers treaba.

— Vedeţi, cred că asta ar trebui să facem, zise Loreen, uşurată că nu era doar balast în operaţiunea asta.

Dacă putea să aranjeze să aibă angajaţi, chiar dacă se bloca atunci când venea vremea telefoanelor, putea măcar să se simtă mai bine ştiind că scoteau profit şi din munca altora.

— Am să mă ocup eu de problemele administrative, adăugă ea.

— Ar fi o grămadă de treabă în plus. Eşti sigură că nu te deranjează? Să fiu sinceră, mie chiar îmi place ideea asta cu angajatul. Şi am avea prioritate tot noi, când ne logăm, nu? spuse Abbey.

— Puteţi să aranjaţi treaba cum vreţi voi, atâta timp cât compania centrală îşi primeşte partea, nu-i pasă către cine direcţionează apelurile mai întâi, zise Sandra.

— Deci noi câştigăm tot suma de acum când lucrăm, plus cam jumătate când lucrează alţi oameni? întrebă Tiffany.

Sandra zise că da.

— Dar asta n-ar fi proxenetism?

— Prefer termenul de „matroană", zise Loreen în speranţa că Tiffany n-o să zică pas la chestia cu angajările.

— Îmi place, zise Tiffany încet. Abbey? Tu ce crezi?

— Glumeşti, nu? Cred că-i grozav.

— Bine, Loreen, dacă nu te deranjează...

S-o deranjeze? Era cea mai mare contribuţie pe care putea s-o aducă echipei.

— Am să dau anunţul în seara asta.

Când Tiffany ajunse acasă, era ora nouă şi, din fericire, Kate se duse direct la culcare. Andy era în priză încă, deci mai avu ceva de furcă cu el.

— Carte, zise el şi luă *Noapte bună, Lună* de pe raft.

Parcă citeau cartea asta în fiecare seară, chiar de mai multe ori.

Tiffany crezuse că n-ar putea în viaţa ei să se plictisească de ea, dar când avea nevoie de niţel timp doar pentru ea, cartea asta i se părea un obstacol.

Doar nu era să-i zică fiului ei că nu, n-o să-i citească din ea.

Aşa că se lungi lângă el în pat şi întinse mâna. El se cuibări sub plapumă, sprijinindu-se de umărul ei. Făcuseră asta de atâtea ori încât parcă erau două bucăţi de puzzle care se îmbinau perfect.

— Cine-o să găsească şoricelul? întrebă ea.

Fiecare ilustraţie color avea un mic şoricel ascuns undeva şi de fiecare dată când citeau cartea, Andy îl arăta cu degetul de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Eu! zise el şi bătu în coperta cărţii cu mânuţa lui durdulie. Eu găsesc şoricelul!

— Bine, puiule!

— Pui nu! zise el.

Charlie glumea pe vremuri că Andy vorbeşte ca Yoda din *Războiul stelelor* – spunea totul pe dos.

— Nu, eşti băiat mare, aşa e, fu de acord Tiffany, apoi îi trase trupuşorul cald mai aproape de ea. Dar mereu o să fii puiul meu. Chiar şi când o să creşti mai mare şi mai voinic decât tati.

Andy zâmbi fericit. Evident, ideea că ar putea să crească mai mare şi mai voinic decât tati îl încânta, deşi adevărul era că Charlie avea doar în jur de un metru optzeci, iar Tiffany cu vreo patru centimetri mai puţin decât el. Deci era destul de probabil ca Andy să crească mai înalt decât Charlie.

— OK, eşti gata? întrebă ea deschizând cartea.

— Gata!

— În camera cea mare şi verde, citi ea, erau un telefon şi-un balon roşu-bufon şi-un tablou cu...

— O vacă nebună care sare peste Lună! strigă Andy victorios.

— Da! zâmbi ea şi-i sărută părul moale şi frumos. Şi mai erau trei ursuleţi...

Trebui să citească de trei ori *Noapte bună, Lună* şi *Rolie Polie Olie* pe deasupra ca să-l liniştească pe Andy, dar până la urmă adormi şi Tiffany se ridică cu grijă din pat şi-l înveli cu cearşafurile moi de bumbac, apoi se întoarse în casa întunecată şi liniştită.

Chiar dacă erau doi copii adormiţi în ea, casa i se părea goală lui Tiffany când se îndreptă spre

bucătărie ca să își ia ceva de mâncare. Brânzeturile pe care i le dăduse Loreen erau prea grase ca să mănânce mai mult de o felie, două și, cu toate că Tiffany era tentată să ia măcar una, se abținu totuși.

Până la urmă își luă un măr și se așeză pe canapea. Charlie era plecat din oraș și la televizor nu era nimic interesant, numai știri deprimante, așa că-l stinse și stătu așa în tăcere. Adevărul era că-i plăcea energia zen care emana când stătea pur și simplu și asculta liniștea fără s-o tragă cineva de poale sau să-i ceară ceva.

Pe vremuri îi era frică să stea singură. De fapt, toată viața îi fusese frică să rămână singură. Nu avea nici o legătură cu fantomele sau răufăcătorii, îi era frică de propriile ei gânduri.

Acum nu-i mai era frică.

Acum știa că are nevoie de o perioadă în care pur și simplu să stea să mediteze. Avea nevoie să-și pună treburile în ordine. Pentru că, de ceva vreme, Tiffany începuse să se prindă că... poate că nu era prea fericită.

De fapt, se cam gândea că e mai degrabă extrem de deprimată.

Mai bine să nu dea apă la moară gândului ăstuia, totuși, de teamă că, dacă îl analiza mai îndeaproape, se va amplifica și mai mult. Același efect pe care-l obții dacă zgândări un șarpe cu bățul. Nu că șerpii s-ar face mai mari dacă îi împungi cu un băț, dar sigur devin mai periculoși.

Din când în când se gândea să-i spună și Sandrei. Știa că Sandra fusese la un psiholog. Și la un soi de specialist în acupunctură și în voodoo

sau ceva de genul ăsta şi se jurase că o ajutase să-şi depăşească agorafobia. Poate că ea ar şti pe cineva care s-o ajute.

Dar Tiffany nu voia să recunoască în faţa Sandrei că lucrurile nu mergeau perfect în viaţa ei. Şi încă ceva, îşi dăduse seama că Sandra nu-l plăcea pe Charlie, deci, dacă Tiffany i-ar spune că e nefericită, Sandra ar da probabil vina pe el şi asta ar încurca relaţia dintre Sandra şi Tiffany, dar şi pe aceea dintre Sandra şi Charlie – şi deja era o relaţie şubredă.

Nu, Tiffany putea să se descurce singură.

Probabil că suferea de depresie postnatală, îşi zise în sinea ei. Andy avea doi ani acum, dar existau cazuri în care depresia postnatală persista mult timp. Trebuia să facă mai multă mişcare, atâta tot. Foarte multă lume se jura că era un leac eficient pentru depresie şi anxietate.

Peste jumătate de oră, era în camera ei, pe bicicleta medicală, când sună telefonul. Se repezi să răspundă ca să nu-i trezească pe copii, îşi şterse sudoarea de pe frunte cu un prosop şi verifică ecranul. Scria NUMĂR NECUNOSCUT.

Era Charlie.

— Bună, a sunat cumva cineva de la firmă?

Vocea îi părea înăbuşită sau cumva... îndepărtată.

— Nu? Dar tu nu munceşti acum?

— Ba da, ba da. Voiam să spun că, dacă sună cineva, să preiei tu mesajele. Călătoria asta o să ducă sigur la o promovare şi foarte mulţi o să-şi iasă din pepeni când o să audă.

— A, bine. Şi cum merge?

— Ce?

— Cum mai merge? intonă ea.

Doar era în Cleveland, nu? De ce era legătura aşa de proastă? Şi încă ceva, de ce scria NUMĂR NECUNOSCUT pe ecran? De ce nu suna de pe mobil?

— Biiiine, zise el. Multă treabă. Până peste cap. Copiii ce mai fac?

Nu întrebase ce mai făcea ea, dar îşi zise că ar trebui să nu mai fie aşa de egoistă şi să se bucure că voia să ştie ce mai fac copiii.

— Minunat. La şcoală au aşezat trofeul pe care l-a câştigat trupa în vitrina de la intrare şi arată de-a dreptul ostentativ, iar Kate îi face cu mâna de câte ori trecem pe lângă el.

— Care trofeu?

— Ăla de la Vegas de acum câteva săptămâni...

— A, da.

— Şi Andy vrea să se dea în Roata Mare tot...

— Grozav, uite, trebuie să închid. Cum ai zis şi tu, e foarte proastă legătura şi se face târziu, ar cam trebui să mă culc.

Tiffany oftă.

— O să-ţi povestesc de Andy altă dată.

— Ce?

Se auzi un zgomot ciudat pe fundal. Suna ca... hmm, suna ca nişte tobe de oţel. Dar era o bănuială nebunească.

— Nu contează, zise Tiffany. Mersi de telefon.

— Ne vedem peste câteva zile.

— Te iubesc, zise ea melancolică.

De data asta n-o spunea din suflet, dar, la naiba, chiar voia s-o audă. Ca s-o simtă din nou, măcar ca amintire.

Nu conta oricum, pentru că Charlie închisese deja.

Tiffany puse şi ea receptorul la loc în furcă şi se uită în jur după ceva de făcut. Era foarte agitată acum. Telefonul o tulburase, deşi nu reuşea să-şi dea seama de ce. Şi totuşi auzise chestia aia care suna ca o tobă, dar nu-i aşa că toate recepţiile de la hotelurile de lux americane ţineau să-şi întâmpine clienţii cu vin ieftin şi cântece de Jimmy Buffett şi Jack Johnson pe fundal, plus angajaţi mult prea agitaţi şi binevoitori? S-ar fi simţit de-a dreptul prost dacă îl întreba pe Charlie pentru că ştia sigur că asta o să zică.

Se gândi cum era Charlie pe vremuri şi compară imaginea cu felul lui de-a fi de-acum. Oare nu fusese curtenitor odinioară? Sau grijuliu?

O îmbrăca din cap până-n picioare cu bijuterii odată, dar acum nici nu voia s-o atingă dacă purta mănuşi de cauciuc. Şi cum de se schimbase totul în halul ăsta şi cum de nu observase schimbarea asta?

Nu îndura să-şi spună că i se trăgea de la copii. Că fusese prea ocupată cu copiii ca să observe. Oare el se simţise jignit de treaba asta? Oare nu se mai simţea bine în prezenţa lor?

Ar putea oare să nu le mai fie aşa de devotată lor dacă ăsta era adevărul?

Îşi propuse fără chef să se gândească la problema asta, dar ştia prea bine că răspunsul era nu. Dacă era căsătorită cu un bărbat gelos pe timpul şi atenţiile pe care le acorda în calitate de mamă, mai bine să rămână singură decât să-i abandoneze tocmai în anii care trec aşa de repede şi sunt aşa de preţioşi ca să-i facă lui loc.

Însingurată şi parcă pustie pe dinăuntru, se duse şi aruncă o privire către patul lui Kate,

care se mişcă în somn. Tiffany se retrase repede din cameră şi închise uşa, încercând să facă foarte puţin zgomot, ca s-o lase pe fiica ei în liniştea întunericului.

Apoi se duse în camera lui Andy.

Fusese foarte greu să-l obişnuiască pe Andy cu propria lui cameră, pentru că voia mereu să doarmă la pieptul lui Tiffany. Pe ea n-o deranja, mai ales că Kate fusese mereu atât de independentă, dar Charlie nu suporta când se căţărau copiii în patul lor, aşa că-l dezvăţase pe Andy de obiceiul ăsta cu ajutorul unor promisiuni şi încurajări.

Câteodată îi era aşa de ruşine când se gândea la asta, încuia uşa şi se prefăcea că nu-l aude atunci când încerca să intre în cameră.

De aceea n-o deranja câtuşi de puţin să-i citească lui Andy atât de mult ca-n seara asta, chiar dacă era aceeaşi carte.

Acum când îl privea pe băieţelul ei la lumina veiozei cu Locomotiva Thomas, faţa lui aşa de catifelată şi obrajii lui ce-şi păstrau încă rozaliul acela dulce de bebeluş, o cuprinse un regret teribil că trecuse atâta timp şi că ar fi putut face aşa de multe lucruri împreună cu el.

Când aflase că era gravidă, după ce tot încercaseră timp de şase ani, fusese în al nouălea cer. Dintr-odată raftul cu articole pentru bebeluşi de la supermarket – care o deprima cumplit mai demult – părea să cuprindă toate promisiunile şi posibilităţile pe care i le rezerva viitorul.

Era o promisiune de care Tiffany ar fi trebuit să se ţină, dar până una-alta, chiar n-o făcuse.

Până una-alta, de când se născuse băieţelul, ea se simţise tot timpul agitată şi la capătul

puterilor, tresărind de câte ori zicea Charlie câte ceva şi consumându-şi toată energia ca să astâmpere stările capricioase ale soţului ei în loc să vadă de nevoile copiilor ei.

Dacă Charlie ar fi fost acasă în seara asta, probabil ca ar fi început s-o strige înainte să ajungă la jumătatea cărţii *Noapte bună, Lună*.

Şi ea s-ar fi dus, pentru că asta era calea minimei rezistenţe.

— Îmi pare rău că n-ai familia fericită pe care o meriţi, îi şopti ea la ureche, dezmierdându-i obrazul cu podul palmei şi încercând să-şi stăpânească lacrimile. Mami te iubeşte.

Apoi se aşeză pe podea lângă patul lui şi o podidi plânsul.

Capitolul 12

Brian se culcase devreme şi Abbey nu putea să doarmă. După ce se tot fâţâi în pat câteva ore, se dădu bătută şi coborî la parter să-şi facă o cană de ceai.

Aprinse televizorul, unde se dădea în reluare *The Dick Van Dyke Show*. În serial Laura nu voia ca Rob să ştie că minţise în legătură cu vârsta ei în certificatul lor de căsătorie cu mulţi ani în urmă. Nu voia să afle groaznicul secret că avea cu un an mai puţin decât credea el.

Doamne, dacă şi problemele ei ar fi la fel de simple.

Băgă o cană cu apă în cuptorul cu microunde şi se aplecă peste blat, cu ochii la serial cât se încălzea apa. Era un moment de pace, în casa ei cea liniştită, cu băieţii ei care dormeau amândoi duşi sus la etaj.

Alarma de la cuptor sună şi ea puse în apa fierbinte un pliculeţ de ceai de muşeţel şi luă cana cu ea pe canapea.

Era o noapte răcoroasă şi plăcută şi ferestrele erau deschise. Auzea cântecul greierilor de-afară, care se amesteca cu râsetele „obligatorii" de pe bandă. Nu era chiar raiul pe pământ, dar era cel mai paşnic moment de care avusese parte de multă vreme.

Şi continuă aşa până se termină episodul şi încă jumătate din *The Brady Bunch*.

Apoi simţi miros de fum.

Nu venea din casă. Nu ardea nimic. Era fum de ţigară şi mirosul era foarte puternic.

Cineva stătea fix în faţa geamului ei deschis şi fuma o ţigară. Şi ea era destul de sigură că ştia cine era.

Multă vreme Abbey stătu nemişcată. Nu se mai simţise atât de vulnerabilă în viaţa ei. Dacă Damon avea acum o armă îndreptată spre ea, şansele s-o nimerească drept în cap erau uriaşe. Dar nu era genul lui. Sau cel puţin nu fusese stilul lui cu mai bine de un deceniu în urmă. Cine ştie cât s-o fi schimbat în puşcărie? Cine ştie cât de disperat o fi să se răzbune pe Abbey?

Nu, era doar paranoică. Damon se purta sută la sută cum îi era obiceiul şi încerca s-o sperie ca să-i dea ce voia acum, mai mult decât răzbunarea îşi dorea banii.

Puse cana jos cu mâna tremurândă, sperând că el nu o vedea de unde stătea. Apoi stinse televizorul şi lumina ca să rămână în întuneric. Trecură câteva clipe până i se obişnuiră ochii cu întunericul, dar când se întâmplă asta, se ridică şi se îndreptă spre geam, uitându-se afară cu grijă.

— E cineva acolo? spuse ea încet, în caz că era doar un vecin şi nici pomeneală de Damon.

Dar nu răspunse nimeni, ci doar se zări strălucirea portocalie a unei ţigări aruncate în curtea din spate.

Simţi că-i vine rău. Împuţitul naibii încerca s-o facă să creadă că o ia razna, să-i declanşeze impulsuri paranoice atât de puternice încât să-şi

petreacă toată viaţa temându-se că el e prin preajmă. Ei bine, n-o să facă asta. N-o să trăiască cu frica asta.

— Data viitoare o să chem poliţia! strigă ea.

Singurul răspuns a fost un fluierat în depărtare.

Era melodia de la genericul serialului *The Brady Bunch*.

Loreen intrase acum în pielea lui Mimi după ce terminase cu o întâlnire târzie de miercuri, îl luase pe Jacob de la prietenul lui, Austin, şi îl adusese acasă să mănânce o masă de seară scârboasă cu pizza congelată, apoi îl lăsase la televizor cât intra ea pe Gregslist.biz ca să dea anunţul de angajare pentru Nevestele Fericite.

Se caută actriţe la telefon. Obligatoriu cu un timbru œl vocii potrivit şi comportament adecvat. Fără inhibiţii. Recomandată experienţa consilierii prin telefon. Discreţie totală. Accesaţi Neveste Fericite.com sau faceţi click aici.

— Mamă?

Loreen tresări speriată.

— Căcat!

Uitase că Jacob încă nu se culcase. Se concentrase aşa de tare asupra anunţului încât nici nu-l auzise când intrase în cameră.

— Am auzit ce-ai zis!

Se strâmbă şi închise pagina la care lucra.

— Ştiu, n-ar fi trebuit să zic aşa ceva. M-ai speriat.

— Deci şi eu pot să înjur dacă mă sperie cineva.

Îi aruncă o privire serioasă fiului ei.

— Nu am zis-o intenţionat. Şi oricum, nu, nu ai voie.

Jacob ridică din umeri.

— Nici tu n-ai voie.

— Ştiu, nici n-ar trebui. Îmi pare rău.

— A sunat tata.

— Da? Loreen se uită la ceas, era trecut un pic de zece. Când?

— Adineaori. N-ai auzit telefonul?

Chiar că era ruptă de realitate.

— Nu, nu l-am auzit. E totul în regulă?

— Cred că da. Mi-a zis doar să-ţi spun să-l suni.

— OK.

— Pot să mă mai uit la televizor un pic?

— Nu.

— Hai, te rooog!

— Dar a trecut ora ta de culcare.

— Dar n-avem şcoală mâine!

— N-aveţi?

Loreen făcu clic pe calendarul de la calculatorul ei. Era Ziua Educatorilor, deci aveau liber.

— A, da. Păi, atunci poţi. Jumătate de oră. Dar nu ai voie mai mult de-atât, bine?

— Bine, bine.

Jacob avea doar nouă ani, dar deja deprinsese bosumflarea masculină.

Loreen încercă din răsputeri să se abţină să nu izbucnească în râs când plecă târşâindu-şi picioarele, aşa cum făcea şi taică-său. Într-un fel se simţea şi mândră, şi melancolică.

Apoi îşi adună curajul ca să-l sune pe Robert – pentru că nu mai ştia în ultima vreme dacă discuţia cu el avea să fie tensionată pentru că tocmai se despărţiseră sau liniştită pentru că ambii îşi

aduceau aminte cum era pe vremea când fuseseră îndrăgostiţi.

Încercă să nu se mai gândească la asta prea mult, pentru că o răneau foarte rău gândurile astea. Nu avea cum să se răzbune pe tristeţe.

— Mă întrebam dacă n-ai putea să mi-l laşi mie pe Jacob în seara asta, zise Robert şi Loreen se miră din nou cât era de trist că trebuiau să vorbească în felul ăsta aşa de rigid.

Oare avea să se obişnuiască vreodată cu asta?

— Nu ştiu. E cam târziu, zise ea

— Dar n-are şcoală mâine, nu?

Doamne, abia îi adusese aminte Jacob de asta!

— Bine, dar cum am mai zis, e târziu. De ce vrei să-l iei tocmai în seara asta?

— E ploaie de stele. Pentru că a plouat aşa mult în după-amiaza asta, mă gândeam că o să rămână înnorat, dar tocmai s-a înseninat şi mi-ar plăcea să-l duc în parcul Little Bennett ca să vadă ploaia.

— Ce grozav, zise Loreen dorindu-şi din suflet ca măcar din an în Paşte să se gândească şi ea la treburi de genul ăsta, ştiind că nu ar fi putut să refuze aşa ceva. Sigur că nu mă deranjează.

Slavă Domnului că Robert ştia mereu tot ce mişcă. Dacă cineva făcea pe June Cleaver[1] în familia lor destrămată, ăla era Robert. Găsea mereu evenimente de Halloween – cum ar fi Festivalul Vrăjitoarelor de pe Mare de la plaja Rehoboth de anul trecut –, îl ducea pe Jacob la

1. Personaj din serialul *Leave it to Beaver*, reprezentând nevasta din suburbie care se ocupă de toate lucrurile din casă la perfecţie, mereu hrănindu-i corespunzător pe cei doi băieţi ai ei.

concerte de Crăciun și spectacole de lumini ca acela de la Templul Mormon din Kensington de anul trecut etc.

Da, Loreen îl spăla, îl hrănea și îl îngrijea pe Jacob mereu, dar de multe ori se gândea că ar putea să facă mai multe pentru el. Când era mai deprimată decât oricând, mai ales înainte de ciclu, Loreen se îngrijora crunt că îl dezamăgise pe fiul ei în calitate de mamă singură, pentru că nu reușea întotdeauna să fie genul de părinte care să-l ducă la cules de căpșuni sau la sculptat de dovleci sau la colindat de Crăciun și așa mai departe.

Însă nu-și mai vedea capul de treburi, ba era afacerea ei cu imobiliare – care mergea cum mergea –, ba întrunirile CPP-ului, încât rareori găsea un moment de respiro în care să se recreeze pur și simplu.

Chiar și când era de dragul fiului ei.

Dar situația avea să se schimbe, hotărî ea.

După seara asta, adică. În seara asta nu avea să câștige trofeul pentru Mama Anului. Cât îl ducea Robert pe Jacob să facă lucruri educative, ea avea să facă sex la telefon pe bani ca să plătească datoria pe care o acumulase angajând un gigolo și jucând la ruletă.

Deși, dacă treaba asta cu sexul la telefon avea să meargă după cum spusese Tiffany, atunci poate că Loreen ar reuși să se relaxeze destul și să facă toate lucrurile acelea cu fiul ei care acum i se păreau tare departe. Asta nu era o scuză, dar afacerea cu Nevestele Fericite era doar o cale de a face niște bani și, atâta timp cât nu deranja pe nimeni, ce mai conta?

Robert veni să-l ia pe Jacob după douăzeci de minute și Loreen îi privi cum se îndepărtau

amândoi şi se pierdeau în noapte, urcându-se în maşina sport neagră a lui Robert, cu o senzaţie de pierdere şi de dor pe care n-o prea înţelegea.

De ce oare era aşa de melancolică în ultima vreme? Plângea din te miri ce. Viaţa ei era ca o reclamă la telefoane interurbane cu momente patetice.

Ce bine că avea destule pe cap în seara asta!

Loreen îşi petrecu următoarele două ore şi jumătate tot compunând imagini noi din staruri de cinema şi fotomodele, astfel încât imaginea să fie de nerecunoscut şi să n-o dea nimeni în judecată. Voia să alcătuiască o serie de personaje de rezervă numai bune pentru Nevestele Fericite, chiar dacă încă nu erau aşa de multe. Dar urmau să fie, spera ea. Şi cu cât începeau mai repede să preia apelurile pasate centralei, cu-atât mai bine.

Nu prea ştia câţi bărbaţi ar suna în funcţie de perioadă, dar Sandra le prevenise că apelanţii aparţineau tuturor categoriilor sociale, începând cu tatăl de familie care suna din debara la ora două noaptea şi până la ratatul care zăcea pe canapea uitându-se la *Roata norocului* şi-şi plătea apelurile din ajutorul de şomaj.

Dar trebuia să se bucure pentru toţi apelanţii, pentru că fiecare din ei o ajuta să-şi plătească datoria.

Da, era oarecum neobişnuit. Şi nu, ea nu era genul de femeie care să vorbească porcos în dormitor sau în afara lui, deci treaba asta nu avea să i se potrivească niciodată ca o mănuşă. De fapt se şi temea un pic că în mijlocul unei conversaţii avea să intre în panică şi să închidă pur şi simplu, reuşind să strice reputaţia Nevestelor Fericite şi să o dea în bară pentru toată lumea.

Dar... oare putea s-o facă?

Dintr-odată i se făcu dor de Robert.

Îi lipsea viaţa de familie pe care ar fi avut-o împreună cu Jacob şi Robert. Poate că ar sta toţi acasă şi s-ar uita la televizor împreună sau ar juca Macao. Sau poate ea şi Robert i-ar citi acum lui Jacob o poveste ca să adoarmă, apoi l-ar înveli şi s-ar duce amândoi jos să bea câte un pahar de vin şi să se relaxeze împreună. Poate că atunci s-ar bucura de liniştea şi pacea de care avea acum nevoie.

Dar nu era aşa. Relaţia ei cu Robert chiar nu mersese. Ea nu-i putea oferi lucrurile de care avea nevoie. Acum era din nou singură. Era o mamă singură.

Şi făcea paşi decisivi – paşi mari şi hotărâţi – spre idealul ei de a fi cea mai bună mamă din lume.

Tiffany Dreyer, Abbey Walsh şi Loreen Murphy puneau ceva la cale, Deb Leventer simţea treaba asta.

În primul rând nu prea se bătuse toba pentru rezultatul obţinut la concursul trupelor şcolare, chiar dacă cei de la Tuckerman câştigaseră locul al treilea. Dacă ar fi Deb preşedinta CPP-ului, s-ar fi asigurat fără doar şi poate că sărbătoreau victoria cum se cuvine cu o petrecere mare, poate chiar să pună un *banner* şi sigur că ar fi montat o vitrină pentru cupe şi trofee la uşa de la intrare. Da, ar costa ceva bani, dar era prima oară când Poppy – adică elevii şcolii – chiar câştiga ceva şi merita să fie răsplătită pentru asta.

Şi observă asta acum, când intră în şcoală. Fusese chemată pentru că Poppy nu se simţea

bine. Acolo, exact lângă uşă, era locul perfect pentru o vitrină cu trofee, dar în loc de asta aveau tabelul ăla inutil cu hârtia cu „copiii bine-crescuţi", copiii care nu câştigau niciodată nimic pe drept, aşa că trebuiau să fie cocoloşiţi puţin. O vitrină bine iluminată ar fi absolut perfectă în locul ăla şi dacă voiau să mai pună şi altceva decât trofeul trupei, Poppy ar putea să împrumute şcolii cupele de participare de la concursurile de softball la care fusese. Asta măcar până mai câştiga şi alte lucruri.

Ce mai, doar era eleva şcolii.

Şi CPP-ul trebuia să se fi gândit deja la asta, să-i încurajeze pe copii. Dar nu se poate, conducerea CPP-ului de-acum părea mereu ocupată să vorbească la telefoane în loc să se ocupe de problemele şcolii. De fapt, observase că toate trei pălăvrăgeau la telefon tot timpul când stăteau la coadă ca să ia copiii. Oare cu cine tot vorbeau? Una cu alta?

Deb era sigură că plănuiau să dea o lovitură de stat la alegerile CPP de anul viitor. De fapt, probabil că trişaseră deja, altfel nu-şi explica Deb uluitoarea pierdere a alegerilor de anul trecut.

Ce n-ar fi dat să asculte conversaţiile alea ale lor!

Ia uite-o şi pe Loreen Murphy, observă Deb. Oare ce-o fi făcând la şcoală acum? Sigur că fiul ei răsfăţat se băgase în vreun bucluc. Din nou.

— Doamnă Leventer, o strigă Sally Tader, secretara şcolii, când trecu pe lângă ea.

— Bună, Sally. N-am timp de discuţii, trebuie să mă duc s-o iau pe Poppy de la cabinet.

— Poppy nu e la cabinet. E la doamna directoare în birou, zise Sally îndemnând-o să ia loc pe scaunul de lângă cel al lui Loreen Murphy.

Asta n-avea sens.

— De ce e în biroul doamnei Steckman? întrebă Deb şi îi aruncă o privire vicleană lui Loreen Murphy. I-a făcut cineva ceva?

Telefonul de pe biroul lui Sally începu să sune şi ea zise:

— Doamna Steckman poate să vă spună toată povestea. Intraţi, vă rog.

O privi pe Loreen, sau cel puţin aşa i se păru lui Deb, cu mai multă înţelegere.

Era clar că Jacob Murphy îi făcuse ceva micuţei Poppy, fetiţa lui Deb, şi avea să spună cu voce tare asta acum, că nu-i era frică să apeleze la instanţă dacă trebuia.

Intrară în biroul doamnei Steckman, unde Poppy şi Jacob stăteau deja pe scaune cu mâinile strânse în poală, foarte ruşinaţi, în vreme ce directoarea îi pofti înăuntru pe părinţi.

Jacob avea un ochi vânăt.

Bine. Poppy se apărase deci. Deb era bucuroasă să vadă una ca asta.

— Jacob, ce s-a întâmplat?

Loreen fugi spre fiul ei şi îi luă faţa în mâini.

— Vai, Doamne, arată groaznic! Te doare?

El îi aruncă o privire ostilă lui Poppy, apoi mormăi un „Nu".

— Se pare că Poppy a încercat să-l sărute pe Jacob în pauză, începu doamna Steckman chicotind de parcă era ceva perfect normal. Şi din câte înţeleg, Jacob n-a prea vrut, iar lucrurile au luat-o un pic razna, după cum vedeţi.

Jacob se făcu roşu ca para focului.

— A atacat-o? întrebă Deb uimită.

Doamna Steckman şi Loreen o priviră de parcă nu înţelegeau exact ce întreba.

— *Jacob* e cel cu ochiul vânăt, îi spuse Loreen punând-o la punct.

— Asta doar pentru că Poppy a avut şansa să se apere, spuse Deb. Nu-i aşa, Pops?

Deb spera din suflet să aibă dreptate, pentru că lucrurile astea chiar nu prea aveau noimă. Mai ales nu înţelegea de ce Poppy nu se apăra singură.

— A fost nesimţit, zise Poppy.

— Ba n-am fost deloc! urlă Jacob. Tu nu mă laşi deloc în pace! Nu mai suport! Lasă-mă în pace.

Deb abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

— E clar că băiatul ăsta e foarte ostil faţă de fiica mea, îi explică ea doamnei Steckman.

— Deb Leventer, încerci să dai vina pe fiul meu pentru ceva ce n-a făcut, îi răspunse Loreen cam nervoasă. M-am săturat să tot faci asta! Se întoarse apoi către doamna Steckman şi întrebă: Mai trebuie să discutăm ceva sau pot să-mi duc fiul acasă?

— Cred că am terminat.

— Bine, pufni Loreen şi îi zise fiului ei să vină cu ea.

Deb îi privi cum se îndepărtau şi se întoarse spre doamna Steckman.

— Trebuie să fiţi cu ochii pe băiatul ăla, zise ea cuprizând protector talia fiicei ei, de parcă aşa o ferea de toţi Jacob Murphy-i de pe lume. Sper c-o să faceţi asta.

Doamna Steckman, în mod ciudat, nu părea deloc înţelegătoare.

— O să supraveghem ambii copii, zise ea, apoi se întoarse spre Poppy. Şi nu vreau să mai dai

scatoalce nimănui de-acum încolo, domnişoară, promiţi?

Poppy îşi lăsă bărbia în piept.

— Da.

— Da, doamnă, o corectă Deb automat, în vreme ce compunea în minte o scrisoare către inspectorat ca să se plângă de incompetenţa doamnei Steckman.

Ruşine! Cum să dai vina pe fetiţă doar pentru că a încercat să se apere! Oare ce fel de comportament promova femeia asta?

În timp ce strângea lucrurile lui Poppy şi se pregătea să iasă din biroul directoarei, îşi spunea în sinea ei că s-ar fi purtat doamna Steckman cu totul altfel dacă Deb ar fi fost preşedinta CPP-ului, aşa cum s-ar fi cuvenit, în locul lui Tiffany Dreyer.

Atunci poate că şi Deb, dar şi Poppy ar fi respectate aşa cum meritau de fapt.

Tiffany spăla vasele când Charlie intră în bucătărie cu un petic de hârtie în mână.

— Ce naiba mai e şi asta?

— Nu ştiu, spuse ea şi culese şerveţelul murdar al lui Charlie din paharul cu lapte.

Nu suporta când făcea treaba asta.

— E un bon, zise el şi ei îi îngheţă sângele în vine. De la un magazin din Las Vegas care se numeşte... spuse el uitându-se pe bon... Fiona Pims.

O privi întrebător.

Nu era momentul să-i spună că se chema Finola şi nu Fiona. Din păcate, nu ştia exact ce moment era acum pentru că habar n-avea ce să spună.

— Nu ştiu, zise ea. Ce-i cu el?

— E un bon în valoare de cinci mii de dolari, îi spuse Charlie, încercând să nu-şi trădeze indignarea. *Cinci mii de dolari.*

— OK, deci cineva a cheltuit cinci mii de dolari la un magazin în Las Vegas, zise ea.

Puse o farfurie în maşina de spălat vase şi speră că el nu observase în ce hal îi tremurau mâinile.

— Şi ce dacă?

Charlie pur şi simplu o privi în ochi.

— Tiffany, nu ne pune într-o situaţie ruşinoasă mintind. Numărul cărţii tale de credit e scris pe bon.

Tiffany simţi cum i se urcă sângele la cap. O prinsese cu mâţa-n sac, ştia ce făcuse şi îi mai şi umblase prin geantă. Deşi nu avea nici un plan defensiv acum, Tiffany se hotărî să încerce singura alternativă care i se prezenta în momentul acela.

— De ce mi-ai umblat prin geantă?

— Nu ţi-am umblat prin geantă. Căutam un pix. Şi nu încerca să schimbi subiectul. Ai cheltuit cinci mii de dolari pe haine, zise el clătinând din cap. Şi exact de aceea am deschis două conturi separate.

— Cum, ce-ai făcut? zise ea oprindu-se din clătit şi punând farfuria jos. Cum adică? spuse şi închise robinetul.

— Mi-am scos numele de pe cardul ăsta de credit şi ţi-am scos numele tău de pe al meu. Să nu mai foloseşti cardul de credit de la Bank of America, da?

Asta era chiar de neconceput.

— Ai schimbat numele conturilor noastre şi nu mi-ai spus?

El ridică din umeri.

— A fost doar o manevră de serviciu, pentru conturile de cheltuieli etc., zise el încercând să se eschiveze. Dar acum înţeleg că a fost o măsură bine-venită.

Tiffany nu credea nici cât negru sub unghie scuza cu „manevra de serviciu".

— Compania îţi dă un card de credit special pentru cheltuieli de serviciu.

Charlie o privi aspru.

— Adică îmi pui la îndoială afacerile?

— Nu, doar...

— Să nu ne îndepărtăm de la subiect. E o datorie uriaşă şi nu mă pot împăca cu ideea că s-ar putea să fie acoperită din venitul pentru care muncesc eu pe brânci. Cred că a venit vremea să-ţi iei un job part-time.

Rămăsese trăsnită.

— Aha. Aşa crezi?

El încuviinţă.

— Da, aşa cred.

— După ce că am grijă de copii, fac curat, fac de mâncare şi mă ocup de toate treburile casei, de la spălat rufe şi luat haine de la curăţătorie la făcut mâncare pentru tine şi prietenii tăi, aş putea să-mi mai găsesc şi timp pentru o slujbă.

Nu conta că oricum avea una. El nu ştia de ea şi ea n-avea de gând să-i spună oricum. I se părea acum că relaţia lor se strângea ca un laţ în jurul gâtului ei şi nu voia să-i mai ofere pe tavă arme pe care să le poată folosi împotriva ei.

El dădu din cap aprobator şi un necunoscut ar fi crezut că era o dovadă de răbdare. Ea ştia că era o dovadă de condescendenţă din partea lui.

— Cred că aşa e cel mai bine. Am mai deschis un cont la bancă şi trebuie să semnezi şi tu ca să-mi pot transfera banii din contul nostru comun.

— Ce?

— Încă mai plătim facturile din contul ăla, zise el, de parcă încerca s-o calmeze. Nu se schimbă nimic. Doar că aş vrea să inversez responsabilităţile un pic, spuse el zâmbind, dar cu o atitudine deloc călduroasă. Nu te îngrijora, în ceea ce priveşte casa, nu se schimbă nimic. Ţi-am zis, e doar o chestiune de afaceri.

Da. Afaceri necurate. Charlie avea de gând s-o părăsească. Tiffany îşi dădea seama de asta foarte clar. Şi o credea prea proastă ca să se prindă. Credea că poate s-o îmbrobodească cu prostioare gen „conturi de cheltuieli" şi „responsabilităţi".

Tot corpul îi zvâcnea de mânie şi durere care căutau un debuşeu cât de mic. Chestia asta era incredibilă. Şi totuşi, simţea că era de neocolit. Şi undeva în sufletul ei ştiuse dintotdeauna că mariajul ei nu era în regulă. Nu era sigură ce-o durea mai tare: faptul că bărbatul cu care-şi petrecuse atâţia ani din viaţă şi cu care făcuse doi copii voia s-o părăsească şi se părea că mai şi încerca s-o aducă la sapă de lemn sau faptul că după atâta amar de vreme n-o cunoştea nici un pic.

Se aşează la masa din bucătărie şi bătu darabana în tăblie o clipă, apoi se ridică din nou. Unde-o să se ducă? Ce-o să facă? Trebuia să bea ceva. Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului.

Deschise congelatorul şi scoase de-acolo sticla albastră de votcă Skyy cu promoroacă pe ea. Apoi scoase şi un pahar în care turnă nişte votcă. Prima înghiţitură îi arse gâtlejul şi se duse drept

în stomac. Ce bine! Poate așa o să mistuie toate urmele de Charlie din adâncul ei.

A doua dușcă alunecă mai ușor.

A treia o făcu să ridice receptorul din furcă și să formeze un număr pe care-l știa pe dinafară, deși suna tare rar la el.

— Bună, eu sunt. Poți să... ăăă... poți să vii pe la mine? Am un soi de urgență. Nu, nu. Toată lumea e bine, doar că... Dintr-odată ochii începură să-i înoate în lacrimi și vocea i se stinse. Trebuie să vorbim.

Capitolul 13

— Aşa, zise Sandra după ce bău un păhărel de votcă la insistenţele lui Tiffany şi ciuguli din brânza şi biscuiţii pe care-i pusese pe masă. Mi-ai povestit următoarele: Kate urăşte orele de balet, Andy vrea o bicicletă şi vecina ta şi-a omorât azaleele pentru că a pus în sol prea mult îngrăşământ Miracle-Gro... spuse Sandra şi o privi pe sora ei, încruntându-se niţel. Despre asta voiai să vorbeşti cu mine?

Tiffany îşi tăie o bucată mare de Brie – ceea ce nu-i stătea deloc în fire – şi şi-o îndesă în gură.

— Îhî. Ridică niţel din umeri, apoi înghiţi. Şi n-am mai stat de mult la poveşti.

— OK. Sandra nu credea o iotă. Deci ce se petrece?

— Cum adică?

— Sunt cumva mama sau tata bolnavi sau ceva? întrebă Sandra, deşi nu prea avea sens una ca asta.

Probabil că i-ar fi zis întâi Sandrei, pentru că ea suporta mai bine veşti de genul ăsta.

— Spune drept.

— Mama şi tata sunt bine, zise Tiffany, apoi deveni brusc nesigură. De ce întrebi? Ştii ceva legat de ei? întrebă ea.

— Tiffany! exclamă Sandra complet exasperată. Când m-ai sunat, aveai o voce de parcă era sfârşitul lumii la tine în sufragerie şi mi-ai cerut să vin chiar atunci şi până acuma ai băut trei păhărele de votcă şi ai mâncat mai multă grăsime decât ai îngurgitat vreodată în viaţa ta dintr-o lovitură şi tot nu mi-ai zis nimic important. Ce se întâmplă?

— Charlie mă înşală.

Sandra deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc. Oare Tiffany chiar spusese una ca asta?

— Eşti sigură?

Tiffany încuviinţă serioasă.

— Şi e un împuţit, spuse cu ochii în lacrimi. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji de parcă se spărsese un baraj. Şi nu sunt sigură care din fazele astea două e mai nasoală.

— Păi, se cam pupă, în general, zise Sandra clătinând din cap. Cu mama ai vorbit? adăugă ea.

— Nu! exclamă Tiffany de parcă o plesnise. Să nu cumva să-i zici. Promite-mi.

— Sigur, bine, promit. Doar că mi-am zis că poate ţi-ar da ea vreun sfat mai bun.

— Mama i-ar spune tatei şi tati l-ar omorî pe Charlie şi apoi s-ar întreba dacă e bine ce-a făcut.

— Aşa e.

Sandra nu prea ştia ce-i de făcut. Tiffany îi încredinţase cele mai importante veşti din viaţa ei, iar ea se simţea luată ca din oală. Era prima oară în viaţa ei când cineva avea încredere deplină în ea. Trebuia să facă ce era mai bine. Chiar dacă acum era mai bine să se asigure că cretinul ăla de Charlie nu era învinovăţit pentru ceva ce nu făcuse.

— Acum, ia să recapitulăm. Spune-mi cum ai ajuns la concluzia asta. Ca să ne hotărâm ce facem mai departe.

Aşa că Tiffany îi povesti. Îi zise Sandrei de telefonul din Cleveland care suna mai degrabă ca o legătură de pe o insulă, îi zise despre nopţile când venise târziu şi de justificările cusute cu aţă albă şi apoi îi spuse şi de dorinţa lui de a separa conturile.

— Chiar pare să coacă ceva, spuse Sandra când Tiffany termină de povestit.

— Ştiu, zise Tiffany perfect de acord cu ea. Era adâncită în gânduri acum, nu disperată ca prima oară la telefon. Aşa e. Cred că ştiam în sinea mea chiar şi înainte să se potrivească toate piesele şi dovezile.

— Deci ce-o să faci? o întrebă Sandra cu grijă.

Era prima oară când nu o invidia pe Tiffany pentru viaţa pe care o ducea. Nu că şi-ar fi dorit din suflet să-şi petreacă viaţa alături de Charlie – Doamne fereşte –, dar, dacă priveai din exterior, Tiffany părea fericită şi sigură pe ea.

Sandra ar fi trebuit să fie mai atentă la ce se petrecea dincolo de suprafaţă.

— Nu ştiu sigur, răspunse Tiffany oftând. Ştiu că nu mai pot să rămân cu el. Dar nu prea ştiu ce-i de făcut. Am auzit o droaie de poveşti cu femei care o păţesc rău de tot când dau divorţ şi nu vreau să fiu pusă în situaţia lor.

— Atunci asigură-ţi terenul monetar cât mai bine, spuse Sandra. Cumpără-ţi raportul bancar de pe internet şi asigură-te că nu a pus pe numele tău lucruri care ar putea să te bage în bucluc. Investiţii imobiliare, carduri de credit de care nu ştii nimic şi aşa mai departe.

Tiffany părea recunoscătoare pentru sfatul ăsta.

— Ce idee bună!

— Şi scoate-ţi numele de pe orice conţine ambele voastre nume.

Tiffany încuviinţă.

— Mai puţin casa. S-ar putea să fie mai complicat.

— Şi dacă se împute treaba, angajează un avocat.

Tiffany respiră adânc.

— Nu vreau să afle nimic până când nu mi-am pus la punct toată strategia.

— Bine gândit.

— Şi o să fie greu. Mi-e teamă că o să-mi citească planurile pe faţă imediat.

Sandra clătină din cap.

— Ai exersat destul în ultima vreme, zise ea zâmbind larg. Joacă un rol şi gata.

Se auzi uşa de la garaj deschizându-se şi Tiffany exclamă:

— A venit acasă! Apoi, pe un ton calm, adăugă: Vai, ce-mi plac pantofii tăi.

— Ha, ce chestie, zise Sandra. Unde mi-e geanta?

Căută prin geanta ei uriaşă, stil boem şi scoase din ea o pereche de balerini din satin foarte simpli, cu branţuri din piele şi pernuţe de susţinere la călcâie şi la degetele de la picioare.

— Sunt pentru tine. Mi te tot plângeai că nu poţi să porţi tocuri pentru că îi scuipi seminţe în cap lui Charlie, aşa că mi-am zis că ăştia ar fi perfecţi pentru tine. Sunt modelul Carfagni Bowen. Mărimea 42.

Tiffany luă pantofii.

— Mamă, ce mişto sunt. Audrey Hepburn ar fi purtat aşa ceva.

Apoi îşi scoase pantofii din picioare şi îi încălţă cu uşurinţă pe cei noi. Sandra dădu din cap aprobator.

— Şi se potrivesc cu aproape orice.

Tiffany făcu câţiva paşi încălţată cu ei.

— Ce comozi sunt!

— Las' că te prind eu, spuse Sandra zâmbind.

— O prinzi cu ce? întrebă o voce mârâită.

Sandra observă că Tiffany se îndreaptă de şale.

— Bună, Charlie, zise ea sec fără să se întoarcă spre el. Ce mai faci?

— Excelent, răspunse el. Excelent.

Tiffany arăta... Era greu de zis ce fel de expresie era aia. De parcă toate sentimentele negative pe care le avea faţă de Charlie i se întipăriseră pe faţă şi încerca să se eschiveze.

— Ce faci aici? Credeam că lucrezi până târziu.

— E meci în seara asta. Vin băieţii să ne uităm. Nu faci şi tu nişte gustări din alea mici? Cum le zice... minihamburgeri, ceva?

Andy, care până atunci se jucase liniştit cu cuburile lui, se ridică şi se îndreptă nesigur pe picioare către Charlie, exclamând:

— Daaaadaaa!

Charlie îl mângâie scurt pe cap.

— Bună, băiete.

— Minihamburgeri, spuse Tiffany întinzându-se să ia copilul în braţe. Nu pot, Charlie. Am şi eu musafiri.

Abia îi aruncă o privire Sandrei.

— E doar soră-ta.

Doamne, ce l-ar mai fi pocnit peste moaca aia superioară şi încrezută.

Dar Tiffany şi ea fuseseră crescute în spiritul politeţii.

Şi tot buna-creştere îi dictă lui Tiffany răspunsul:

— Nu, mai vin şi alţii. Poate vrei să-ţi comand o pizza sau ceva.

Andy se juca cu părul lui Tiffany, tot trăgea şi îl încurca, dar ea continua să vorbească cu Charlie şi să trebăluiască prin bucătărie, ţinând copilul în braţe netulburată.

Oare Charlie ştia că era căsătorit cu Femeia Fantastică? Sau poate că lui toate astea i se păreau perfect normale?

— Bleah, refuză el o aşa grozăvie fluturând din mână de parcă ideea de a hăpăi ceva comandat era egală cu ea oferindu-se să-i strănute pe pâinea prăjită. Hai, dragă, cât îţi ia să faci burgerii ăia? Şi de când invităţi tu oameni pe la noi?

Privirea lui Tiffany se aţinti asupra Sandrei, care se prinse imediat de mişcare. Trebuia să-i lase un pic singuri.

— Tif, ce-ai zice să mergem pur şi simplu la mine acasă ca să-l lăsăm pe Charlie să-şi vadă de meci?

— Aşa mai vii de-acasă, zise Charlie arătând spre Sandra de parcă ea era soţia-model. Tu şi fetele puteţi s-o luaţi la picior după ce faci burgerii.

— Scuzaţi-mă o clipă, trebuie să iau o gură de aer.

Sandra îl luă pe Andy din braţele lui Tiffany, îi aruncă o privire care voia să spună: „Fă-l să sufere" şi plecă cu băieţelul, zicându-şi că nesimţirea lui Charlie n-avea nici o legătură cu burgerii,

ci cu puterea pe care voia s-o exercite asupra lui Tiffany.

Şi ura felul în care Tiffany se lăsa călcată în picioare.

Lăsă în urmă vocile tot mai ridicate ale lui Charlie şi Tiffany şi ieşi din casă, lăsându-l jos pe Andy.

— Ia să vedem dacă-i găseşti mătuşii Sandra o păpădie frumoasă, îi zise ea. O găseşti? O floare micuţă, galbenă?

— Papadi! exclamă Andy şi o luă la sănătoasa prin curte, căutând buruieni prin grădină pe-nserat.

Sandra, care îl privea atentă, îşi deschise clapeta de la telefon. Avea numărul lui Loreen, dar nu şi pe cel al lui Abbey, aşa că o sună pe Loreen.

— Eşti pe drum spre Tiffany?

— Cam la vreo trei străzi distanţă, de ce? îi răspunse Loreen.

— Tocmai a venit Charlie şi... se poartă... cam urât.

Andy se năpusti spre ea şi îi oferi o păpădie apoi zise:

— Iau multe!

Loreen ezită o clipă, apoi întrebă:

— Urât? Adică vrei să spui că e un nesimţit fără pereche, nu?

Sandra aproape că-şi muşcă limba de uimire. Era o diferenţă între a trăda secrete de familie şi a încerca să ajute vorbind cu prietena cea mai apropiată a lui Tiffany despre asta.

— L-ai mai văzut purtându-se aşa?

Loreen râse sec.

— Păi, de fiecare dată când îl văd. Parcă Tiffany e cârpa lui de şters pe jos, nu alta. Nu ştiu cum de îl îndură.

Nici Sandra nu reușea să înțeleagă. La liceu, Tiffany fusese frumoasa frumoaselor. O droaie de bărbați avuți și arătoși se țineau după ea. Și fenomenul a continuat la facultate. Băieți de senatori și de jucători de fotbal profesioniști care deveniseră la rândul lor senatori și jucători de fotbal – și toți se întreceau care mai de care să-i câștige inima. Și cum ajunsese cu Charlie cel poruncitor era un mister pentru Sandra.

— Nici eu. Și nu suport treaba asta, zise ea oftând din greu.

— Nici eu.

— Deci, trebuie să mergem în altă parte în seara asta. Putem să mergem la mine, dar apartamentul meu e tocmai în Adams Morgan și știu că l-ai adus și pe Jacob cu tine și trebuie să se culce la un moment dat. Vrei să mergem la tine?

— Sigur că da. Evident. Mi-e totuna. Cu Abbey ai vorbit?

Andy se întoarse gâfâind cu încă o păpădie.

— Nu, pentru că n-am numărul ei. Speram să... zise Sandra, dar fu întreruptă de o mașină break deschisă la culoare care tocmai parca în fața casei. Nu contează, tocmai a ajuns. Fii atentă, o trimit la tine acasă și Tiffany și cu mine venim și noi curând, bine?

— Minunat, zise Loreen hotărâtă. Ne vedem.

Sandra închise clapeta telefonului și se îndreptă spre mașina lui Abbey, neluându-și privirea de la Andy.

Abbey își coborî geamul când o văzu că se apropie, de parcă se aștepta să se ivească probleme.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abbey.

— Soțul lui Tiffany a venit acasă pe nepusă masă.

— Şi nu vrea să aibă pe cap femei enervante, nu? chicoti Abbey.

— Îl cunoşti deci.

— Da, mai mult de-atât. Ştiu genul. Şi l-am tot întâlnit până mi s-a aplecat. Deci, amânăm întâlnirea sau mergem în altă parte?

— Mergem la Loreen.

— Ura! strigă un copil de pe bancheta din spate a maşinii lui Abbey. Jacob are cei mai mişto Transformeri!

Abbey aruncă o privire spre bancheta din spate, apoi îi zâmbi Sandrei şi zise:

— E tare greu să respingi un argument de genul ăsta. Loreen e acasă?

— Probabil c-a ajuns deja.

— OK, zise Abbey şi băgă în viteză. Scoate-o pe Tiffany de-acolo şi ne vedem la Loreen.

Sandra privi cum se îndepărta Abbey şi se bucură că şi Abbey, şi Loreen înţeleseseră cum stătea treaba şi fuseseră dispuse să-şi schimbe planurile fără să fie nevoie de o droaie de explicaţii ciudate.

Sandra îl luă pe Andy în braţe şi se duse înapoi în casă ca să-i povestească lui Tiffany de schimbarea de planuri şi de mersul la Loreen.

O găsi în faţa aragazului, prăjind chifteluţe de hamburger pătrăţoase. Pe blatul de lucru era un platou cu chifle tăiate în două şi un castron cu ceapă tăiată, un castron cu resturi de la tăiat şi sticle de ketchup, muştar şi maioneză.

Exact cum voia Charlie, îşi zise Sandra fără să se mai mire.

— Şi iată că războiul burgerilor s-a soldat cu un învingător, zise Sandra aşezându-se pe un scăunel de lângă blat.

— E mai uşor decât să mă cert cu el, spuse Tiffany, dar parcă nu mai strălucea la faţă.

Părea stresată de-a binelea. Şi, pentru prima oară în viaţa ei, părea mai în vârstă decât era cu-adevărat.

— Nu trebuie să faci asta, zise ea. Te poţi opri chiar acum şi comandăm pizza de pe drum. Aşa i-am arăta noi cu cine se pune.

Tiffany întoarse chiftelele cu spatula în tigaie şi spuse:

— Mai durează doar câteva minute.

— De ce te temi în halul ăsta de el? o întrebă Sandra calmă.

— Nu mă tem, îi răspunse Tiffany întâlnindu-i privirea. Doar că e mai uşor decât dacă ne certăm.

— De ce?

— Pentru că, dacă mă cert cu el, mereu se răzbună pe mine şi chiar n-am chef de prostiile lui azi.

Pe Sandra o trecură fiori de gheaţă.

— Ce fel de răzbunări?

— Tăceri mormântale, se poartă urât cu copiii. Pur şi simplu un comportament neplăcut pe care n-ai cum să-l ignori. Ştii, oricât de mare e casa în care stai, cel mai încăpăţânat mereu câştigă. Şi dacă-l enervez, se confesă ea scoţând ambalajul de plastic de pe feliile de brânză, o să se poarte din nou ca un nesimţit. Termină cu feliile de brânză şi o privi din nou pe Sandra drept în ochi. Şi pur şi simplu nu mai vreau să îndur din astea.

— Am înţeles, spuse Sandra.

Era limpede ca bună-ziua că Tiffany ştia că are de-a face cu un nesimţit. Sandra hotărî că

n-avea rost s-o mai piseze cu cât de nedreaptă era situaţia.

— Oare pot să te ajut cu ceva? o întrebă.

— Nu, zise Tiffany zâmbind larg, apoi îl luă în braţe pe Andy, care tocmai venise şi o trăgea de cămaşă. Dar înseamnă foarte mult pentru mine că m-ai întrebat asta.

Peste două zile, în ciuda faptului că era gata oarecum să-şi petreacă restul vieţii singură pe canapea cu o cutie de îngheţată Ben & Jerry's, Sandra avu încă o întâlnire pe nevăzute. Una la care se asigurase grijulie că băiatul nu avea nici urmă de superioritate şi condescendenţă sau tendinţe de dominare ca Charlie. Şi era foarte greu să-ţi dai seama de asta dintr-un simplu profil online, dar ştia asta de la început.

Din câte reuşise să afle, Zach era un bărbat normal, ca mulţi alţii, mai degrabă sensibil decât autoritar.

Şi în vreme ce conducea către restaurant, Sandra se întreba dacă nu cumva era o idee foarte proastă să se tot întâlnească cu „pretendenţii" ei la cină la restaurant când ştia bine că era prea grasă. Poate era mai bine să mai aştepte câteva luni până când o mai slăbi un pic şi abia apoi să se apuce serios de căutat prin cercul restrâns de bărbaţi singuri din zonă.

Acum, chiar şi faptul că se întâlnea la un restaurant cu tipul respectiv o punea într-o poziţie ruşinoasă, gata să se apere.

Bastonaşul de terapie auriculară – un ac de acupunctură înfipt în ureche, care se presupunea că o împiedica să mănânce prea mult – nu făcea

mare brânză şi medicamentele homeopatice pentru reducerea poftei de mâncare, în afara faptului că nu aveau nici un efect, mai erau şi gustoase.

Faptul că ţinea cură de slăbire o scotea din pepeni şi n-o făcea să slăbească deloc.

Dar dacă tot voia să meargă la întâlniri, care era alternativa? La o sală de bowling? La caruselul din parcul Glen Echo? La piaţa în aer liber din Tenley Circle, în faţa standului cu brânzeturi franţuzeşti sau la uleiuri de motor?

Restaurantele erau pur şi simplu potrivite: neutre, publice şi accesibile.

În plus, dacă un bărbat o judeca aşa, atunci îi era mai bine fără el, nu? Ceea ce însemna că îi era mai bine fără mulţimea de bărbaţi care o ocoliseră din cauza felului în care arăta.

Cei care n-o ocoliseră din cauza aspectului ei voiau mereu să-i fie doar amici.

Se săturase. Se săturase până peste cap.

Aşa că se duse la magazinul Sephora din Montgomery Mall înainte de întâlnire, sperând c-o să găsească acolo cine ştie ce cremă minune sau creion de ochi care s-o transforme într-o prinţesă din poveşti. Sau măcar s-o facă să arate un pic mai atrăgătoare, din moment ce nu prea avea şanse să atingă modestul ţel de mai sus.

— Vă descurcaţi? o întrebă o fată de vreo nouăsprezece ani atât de slabă că părea o fantomă, îmbrăcată toată în negru, când se plimba pe culoarul cu produse Stila şi se minuna de toate numele şi descrierile pe care le aveau cosmeticele de-acolo.

— Păi, zise ea, încă nu am găsit nimic. Caut... caut ceva minunat. Poate ceva care să fi câştigat

premiile alea de la revista *Allure*. Oare n-aveţi vreun produs din alea pe care să le iei cu tine pe o insulă pustie?

Acum mai apăruse o angajată care părea la fel de interesată de provocarea pe care o lansa Sandra.

— Ce-ai zice de Bad Gal Lash? îi spuse fata numărul doi (al cărei ecuson o prezenta drept Belinda) fetei cu numărul unu (care avea un ecuson pe care scria Estelle).

— N-am nevoie de rimel, zise Sandra. Am rimelul meu Maybelline Great Lash şi nu-i nimeni pe lumea asta care să mă convingă că există ceva mai bun. Nu, mă gândeam la un creion corector sau fond de ten minune.

— Aţi încercat Smashbox Photo Finish? o întrebă Estelle. E doar un gel care se aplică înainte de fondul de ten, dar atenuează ridurile de expresie şi porii mai mari. Se uită mai îndeaproape la faţa Sandrei. Ar trebui să-l încercaţi.

Momentul în care cineva se uita de-aproape la tenul ei funcţiona asemenea kryptonitei pentru Superman când era vorba de Sandra.

— Aveţi cumva nişte mostre?

Şi asta se pare că era o formulă magică pentru Estelle. Îi zise:

— Aşezaţi-vă pe unul din scaunele acelea. Vin şi eu imediat, zise ea şi o luă la goană în căutarea tuturor produselor minune pe care putea să le bage pe gât fraierei.

Şi fraiera aici de faţă era aşa de pornită să arate frumoasă încât era dispusă chiar să întârzie la întâlnire dacă asta însemna că o să-i facă impresie bună bărbatului respectiv.

O oră mai târziu, sincer, chiar se simţea, dacă nu chiar frumoasă de pica, măcar atrăgătoare. Estelle şi Belinda se puseseră pe treabă serios, subliniind una, scoţând în evidenţă alta, până când Sandra mai că nu se recunoscuse în oglinjoara pe care i-o dăduseră.

Şi chiar îi plăcea cum arăta.

Sigur că părăsise magazinul cu produse noi care valorau peste două sute de dolari, pe care probabil n-avea să le folosească niciodată cum trebuia acasă. Dacă o ţinea tot aşa cu cheltuielile, în curând avea să ajungă să lucreze din nou ca operator la linia fierbinte, doar ca să-şi mai rotunjească veniturile.

Ajunse pe Wisconsin Avenue şi începu să caute adresa pe care i-o dăduse tipul cu care avea întâlnirea – „o cârciumă mişto cu pizza din Bethesda". Îi plăceau tipii care nu se sfiesc să propună să iasă pur şi simplu la o pizza la prima întâlnire cu cineva în loc de cine ştie ce loc pretenţios şi foarte opulent, deci îşi strânsese o rezervă de optimism pentru New2This[1], adică Zach Roisin. În plus, chiar nu-l interesau marionetele, meseria de păpuşar, iluziile scenice sau orice alt fel de artă a spectacolului, pentru că Sandra îl iscodise despre treaba asta de la bun început. Într-un fel oarecum subtil, sperase.

Dacă nu fusese subtil, acum sigur ajunsese s-o considere maştera de marionete.

Şi după un dram de chibzuinţă, ăsta chiar n-ar fi fost un nume de utilizator prea rău pentru Match.com. Aşa n-ar mai trebui să-i întrebe pe

1. Prospătură (engl.).

toţi dacă le plăceau marionetele, iar păpuşarilor le-ar fi fost clar că n-au ce căuta în preajma ei.

Lorna Rafferty, prietena şi asociata ei, membră fondatoare a clubului dependentelor de pantofi, o sună pe mobil exact când stătea la stop.

După o discuţie de câteva minute despre un butic din California care avea să cumpere din colecţia de toamnă de la Carfagni, Lorna o întrebă unde se ducea.

Sandra îi povesti despre întâlnirile cu tipi de pe net şi despre cât de jenă îi era să mai încerce după incidentul cu Păpuşarul, dar îi zise că se îndrepta către pizzerie chiar acum.

— Dacă-şi permit chiria din Bethesda, mâncarea lor trebuie să fie cel puţin acceptabilă, zise ea.

— Aşa-i, încuviinţă Lorna. Cum se cheamă?

— Ştii, n-o să-ţi vină să crezi, dar nu mi-a zis. Sau dacă mi-o fi zis, nu-mi aduc aminte. Dar am adresa aici şi e un local cu mâncare italienească, deci cred că o să fie în regulă.

— Vrei să te sun peste vreo jumătate de oră ca să te scap de toată tărăşenia, dacă nu merge întâlnirea? o întrebă Lorna.

Sandra rumegă propunerea câteva clipe, apoi zise:

— Nu, la cât de ghinionistă sunt eu, sigur o să audă ce-o să zici şi o să-şi dea seama că mă prefac. Sau că te-am rugat să mă suni din vreme. Oricum, nu cred că e o idee aşa de bună.

— Bine, dar să ştii că îţi stau la dispoziţie dacă ai nevoie. Stau aici şi mă uit la golful San Francisco şi beau un Mojito!

— Atâta te mai lauzi!

— Puteai să vii şi tu cu mine. Mă duc prin New Mexico şi Arizona peste vreo două săptămâni. Vino cu mine atunci.

Suna chiar tentant. Asta dacă Sandra n-ar fi detestat zborul cu avionul.

— Poate.

Lorna izbucni în râs.

— Ştiu eu ce înseamnă la tine „poate"-le ăsta. Hai, vino, o să ne distrăm. Zi-i şi tu acupuncturistului ăluia să-ţi pună în ureche un ac împotriva fricii de zburat cu avionul.

Sandra nu reuşea să-şi dea seama dacă faptul că prietena ei o cunoştea aşa de bine era de rău sau nu.

— Mă mai gândesc. Se opri iar la stop. Am ajuns prin zonă şi ar cam trebui să fiu cu ochii în patru. Urează-mi mult noroc.

— Baftă! Şi, ascultă aici, serios vorbind, chiar să-i dai omului o şansă. Nu se poate ca toţi tipii de pe lumea asta să fie descreieraţi.

— Vai, sper că nu.

Închise telefonul şi aruncă o privire spre ceasul de bord. Ajunsese cu zece minute mai devreme. Asta însemna că are destul timp să-şi găsească un loc de parcare. Şi, cu puţin noroc, găsi un loc exact în spatele unui magazin de echipament foto de pe aceeaşi stradă, aşa că parcă acolo, îşi verifică pentru ultima oară machiajul în oglindă şi coborî din maşină.

O luă pe stradă şi începu să caute restaurantul. În zonă era un mall mare, dispus ca o stradă pietonală, delimitat de un Chuck E. Cheese la un capăt şi de o gelaterie TCBY la celălalt, dar nici

unul din magazine nu avea adresa la intrare. Doamne, ce zăpăcită fusese!

Se plimbă odată de-a lungul mallului, apoi, când nici una din intrări nu-i evocă nimic italienesc, mai trecu o dată în revistă toate magazinele. Gelateria, papetăria, un atelier de înrămat poze, un CVS, un magazin de jucării şi Chuck E. Cheese. Nici urmă de restaurant italienesc.

Se simţea complet buimacă.

— Sandra?

Când îşi auzi numele strigat, se întoarse imediat şi descoperi că în spatele ei era un tip scund – bine, nu chiar scund, de aceeaşi înălţime cu ea –, cu păr blond, rar şi ciufulit şi cu gura plină de sârme de la aparatul dentar. Asta, evident, nu era aşa o problemă, dar era atât de slab, încât ea presupuse că trebuia să se îmbrace mereu de la raionul de copii, deci ea se simţea elefantină pe lângă el.

— Daaa...

— Zach Roisin, zise el şi-i întinse mâna.

— A, încântată de cunoştinţă, Zach, spuse ea şi dădu mâna cu el.

— De fapt se pronunţă *Zac*, o corectă el pronunţându-şi numele cam ca Soc.

— Bine, Sock[1].

— Zoch.

Începuse să i se cam taie.

— Zsock, zise ea încercând pentru ultima oară şi, spre uşurarea ei, faţa lui se mai însenină puţin şi încuviinţă.

Îşi lăsară mâinile pe lângă corp şi Zach zise:

1. Şosetă (engl.).

— Deci?

— Deci....

Deci ce? se întrebă ea. Apoi adăugă:

— Îmi pare rău că am întârziat...

Oare chiar întârziase?

— Dar nu mi-am notat cum se numea restaurantul. Şi mă bucur că ai apărut, pentru că nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu veneai. Am luat-o cumva pe strada greşită?

— Nu, zise el şi arătă triumfător spre Chuck E. Cheese.

Ea dădu din cap a înţelegere şi aşteptă să continue. Apoi i se aprinse beculeţul.

— Ăla? Chuck E. Cheese? Aia era cârciuma cu pizza?

— Te-ai prins! spuse el pe un ton încântat. De obicei, când le zic oamenilor că vreau să ne întâlnim aici, îşi pierd brusc interesul, aşa că am început pur şi simplu să le zic că e un local cu pizza. Pentru că fac cea mai grozavă pizza din lume.

Ia stai niţel, dar numai a New2This nu suna asta. Oare chiar cunoscuse aşa de mulţi oameni încât îşi înjghebase o tactică mincinoasă ca să-i momească aici?

— N-am mâncat niciodată la ei, zise ea sincer.

— Ţin-te bine, spuse el de parcă o mâna spre uşă. A, şi se întâmplă cumva să ai la tine ceva mărunt?

— Mărunt? Bani? Nu. Am carduri. De ce?

— Pentru jocuri. Dar majoritatea merg cu jetoane, deci poţi să le iei şi cu cardul. Nu-ţi face griji.

Aha, sigur că nu mai era deloc îngrijorată acum, nici cât negru sub unghie.

El deschise uşa şi larma dinăuntru o asurzi pur şi simplu. Puştimea ţipa, râdea şi făcea ca toate lighioanele, toate astea pe fondul unei muzici date la maximum. Se pare că mai aveau şi un şoarece teleghidat uriaş cu reflectoare aţintite asupra lui, care cânta şi dansa pe o scenă, dar nimeni nu părea să-i dea prea mare atenţie.

— Nu-i grozav?

— E....

Cum să se exprime?

— E mare...

Totuşi locul ăsta avea un aer sărbătoresc. Era diferit – asta în mod sigur. Şi, serios vorbind, ea nu mai avea câtuşi de puţin chef de o întâlnire pe nevăzute liniştită şi stânjenitoare.

În plus, era drăguţ că Zach voia să-i arate copilul din el la prima lor întâlnire. Avea să-şi dea toate cărţile pe faţă din prima. Şi asta chiar însemna ceva. Îi era recunoscătoare.

— Să te duci să-ţi iei jetoane, îi zise el arzând de nerăbdare. O să jucăm fussball.

Îşi scuturâ buzunarele, care zornăiră zgomotos, deci sigur erau pline de jetoane.

— Mă duc să ocup masa. Ne vedem acolo.

— Stai, n-am putea să folosim jetoanele pe care le ai deja?

— Astea sunt jetoanele mele, spuse el, apoi zâmbi. Şi merită să le colecţionez, Sandy, pentru că în curând locul ăsta o să le schimbe pe carduri reîncărcabile, cum s-a întâmplat şi la Butch and Blaster şi o să valoreze ceva atunci.

—Butch and Blaster?

El se încruntă o clipă.

— N-ai fost niciodată la Butch and Blaster? Restaurantul cu jocuri video noi unde distracţia-i mereu în toi?

Nu. Dar judecând după sloganul publicitar, chiar nu voia să calce pe-acolo.

— Aha, zise ea şi încuviinţă din cap.

— Hai, fuguţa, ia-ţi jetoanele până nu ne ocupă cineva masa.

— Bine.

Privi în urma lui o clipă. Era dispusă să nu se cramponeze de alegerea localului pentru întâlnire, dar i se părea totuşi un pic dubios faptul că avea o groază de jetoane pe care nu voia să le împartă cu nimeni. Adică era în stare să păzească o masă în timp ce ea se lupta cu automatul de jetoane, ca nu cumva să-şi piardă jetoanele lui preţioase.

Telefonul Sandrei sună exact când se lupta din răsputeri ca automatul de jetoane să-i accepte cardul. Se aştepta să fie Lorna la telefon, dar o suna Tiffany.

— Îmi trebuie alt cuvânt pentru pulă, zise ea fără nici un fel de preambul.

— Pardon? răspunse Sandra în timp ce monedele-jetoane se revărsau din aparat clinchetind şi Sandra le strângea ţinând telefonul proptit între umăr şi ureche.

— Ce-a fost zgomotul ăsta?

— Nimic. Doar o maşină de mărunţiş. Ce-ai zis?

— M-am săturat de eufemismele astea gen *Penthouse* pentru părţi ale corpului, îi comunică Tiffany. Trebuie să existe unele... mai artistice.

— Păi, poţi să le ocoleşti.

— Cum?

— Păi, poţi să zici lucruri de genul „Sunt fierbinte... M-ai încălzit" sau „Vai, sunt udă toată". Apoi se opri.

Doamne sfinte, era într-un restaurant Chuck E. Cheese. Nu putea să zică chestii de genul ăsta aici!

— Ai prins ideea, nu?

— E treabă serioasă.

— Te descurci foarte bine.

Luminile se stinseră şi se auzi o voce urlând din difuzoare, care erau probabil ascunse din metru în metru prin pereţi:

— Liiiiive din sala noastră de spectacole senzaţională. Iată-l pe maestrul în distracţii, Chuck E. Cheese!

— Sandra? o întrebă Tiffany.

Sandra se făcu roşie ca para focului.

— Trebuie să închid.

— Dar unde eşti?

— Sunt la o întâlnire.

— Dar unde? Pot să jur că mi s-a părut că aud...

Fu întreruptă de o fanfară care începu să cânte foarte tare o variaţie pe tema *When the Saints Come Marching In*.

Tiffany înghiţi în sec.

— Când trupa lui Chuck E. trece pe-aici! Draga mea, să nu-mi spui că eşti la o întâlnire la Chuck E. Cheese!

Sandra îşi simţea umerii apăsaţi de povara umilinţei ca de un şal ud de lână.

— Să nu spui nimănui.

— O să încerc din răsputeri să-mi ţin gura, spuse Tiffany râzând. Dar vreau să-mi povesteşti tot în detaliu mai târziu.

Sandra îşi dădu ochii peste cap exasperată şi închise telefonul. Nu avea nevoie să-şi bage Tiffany nasul în treburile ei cu un tip care era doar – îşi aduse aminte ce-şi zisese mai devreme drept

mantră –, era doar un tip iubitor de distracţii care voia să-i arate partea lui copilăroasă de la prima întâlnire.

Din păcate, se dovedi că Zach era un copil răzgâiat mereu gata să se ia la întrecere cu oricine, un copil care trebuia pus la punct dur de tot. Iar faptul că Sandra nu era deloc bună la genul ăsta de jocuri nu făcea decât să înrăutăţească situaţia şi până la urmă se dovedi şi că Zach nu avea aproape deloc răbdare cu oamenii care nu puteau să-i ţină piept la masa de fussball.

Când se reluă iar spectacolul pe scenă şi luminile stroboscopului începură să joace pe pereţi, Sandra căzu din lac în puţ.

— Loveşte doar mingea şi trimite-o spre poarta mea! îi ţipă Zach.

Ea îşi zise că el încerca doar să se facă auzit în larma asurzitoare, nu că ar avea vreo problemă cu faptul că ea n-avea nici un punct.

— Încerc! îi răspunse ea râzând.

El nu-i zâmbi totuşi.

— E uşor! adăugă el. Trebuie doar s-o loveşti cu picioarele jucătorilor din echipa ta. Uite-aşa! spuse el şi învârti unul din beţele lui şi, evident, mingea o luă rapid spre poarta ei.

Încercă să o oprească pe traseu cu unul din jucătorii ei, dar se mişcă prea încet.

Nu era sigură, dar i se păru că-l aude pe Zach exclamând exasperat ceva de genul „Pffff!".

— Poate am putea lua o pauză ca să mâncăm ceva, zise ea, deja plănuind în sinea ei să mănânce fără să ţină cont de Weight Watchers.

O să se ocupe de asta mai târziu.

— Nu am terminat încă jocul, zise Zach ţopăind şi plimbând mingea pe teren cu jucătorii lui. Întoarce-te la postul tău!

Ea tot încercă, încercă din răsputeri, dar nu era destul de rapidă. Apoi, cu un strigăt ca de luptă (Uite-aşa se face!), Zach smuci de băţul lui şi trimise mingea în zbor peste masă, drept în obrazul Sandrei.

— Aaau! strigă ea, ducându-şi mâna la obrazul care pulsa şi se umplea de sângele care urma să formeze, evident, o vânătaie neagră cu tentă albastră de toată frumuseţea.

— Asta nu trebuia să se întâmple, spuse Zach de parcă masa însăşi prinsese viaţă şi o atacase pe Sandra. De ce nu te-ai ferit?

— De ce nu m-am ce?

— Trebuia să te fereşti. Adică, na, ştiu că eşti cam solidă pentru fotbal sau tenis sau ceva, dar măcar ai putea şi tu să te dai la o parte.

Solidă? Oare Peter Pan aici de faţă tocmai o insultase pe tema greutăţii ei?

Gata. Până aici.

— Mersi pentru joc, Zach, m-am distrat de minune, dar cred că mă duc acasă. Ca să-mi pun nişte gheaţă pe obraz.

— Da, da, cred c-ar trebui să faci asta, încuviinţă el. Nu-mi dai mie jetoanele tale?

— Ce-ai zis?

— Jetoanele pe care le-ai cumpărat. Dacă tot nu le foloseşti, nu mi le dai mie?

Băgă mâna în geantă şi începu să scoată jetoanele în valoare de cinci dolari pe care tocmai le cumpărase, apoi se opri.

— Caută-le pe eBay, îi trânti ea, apoi se întoarse şi plecă fără să mai privească în urmă.

Nu privi în urmă pentru că o durea prea tare gâtul, nu de alta.

Capitolul 14

Trecuse de ora prânzului, iar Loreen tocmai prezentase două case de dimineaţă şi clientul ei fusese chiar interesat de una din ele. Lucrurile erau pe făgaşul cel bun.

Deci, plină de optimism, se logă şi se hotărî să accepte câteva apeluri înainte să vină Jacob de la şcoală. Avea să schimbe foaia şi să devină bună la asta, exact cum erau Tiffany şi Abbey.

Nu dură mult şi sună telefonul.

— Alo? zise ea cu sentimentul că era o greşeală. Îşi modulă un pic vocea şi adăugă: Mimi la telefon. Cine e?

— Bună, Mimi, sunt Omul Cavernelor şi vreau să mă încălzeşti la focul tău.

— Omul Cavernelor?

Nu se poate, ăsta era chiar dus. Nu se mai putea aşa, abia trecuseră două secunde şi ea deja călcase de două ori în strâchini.

— Scuză-mă, cred că n-am auzit bine ce-ai zis.

— Omu' Cavernelor, repetă el. Ce-i asta? Am sunat la profa mea de mate din clasa a cincea sau cum?

— Păi... ăăă... pe profesoara ta de mate din clasa a cincea o căutai? Asta e fantezia ta?

Chiar nu mergea treaba.

— Glumeşti, nu?

A, păi. Sigur.

— Orice-ţi doreşti tu, Cavernosule.

— Hai, frate. Ce chestie de rahat, spuse el şi închise telefonul cu un zgomot pronunţat.

O dăduse în bară din nou.

Şi chiar nu cerea prea mare osteneală, îşi zise Loreen foarte sceptică în sinea ei. Dacă următoarea dată când suna telefonul era tot Omul Cavernelor care voia să urle la ea? Şi totuşi, dacă era el, probabil că plătea şi pe nas pentru privilegiul ăsta şi dacă stătea să-l asculte cum urlă la ea era probabil mai bine decât să asculte fanteziile sexuale ale cuiva care-şi zicea Omul Cavernelor.

Şi telefonul tot suna.

Până la urmă răspunse.

— Mimi la telefon... spuse ea şi-şi asumă riscul: Omul Cavernelor?

Tăcere.

— Alo? Omul Cavernelor? Eşti pe fir?

— Mamă?

Îi scăpă telefonul şi scoase o înjurătură pentru care l-ar fi pedepsit pe Jacob dacă ar fi îndrăznit s-o spună vreodată.

— Ce faci acasă? îl întrebă ea pe un ton care sună mult prea strident şi cu o mină de mască de Halloween întipărită pe faţă.

— Am terminat mai devreme orele, zise el şi lăsă rucsacul cu Spiderman jos. Cine e Omu' Cavernelor?

— E... ăăă... îngăimă ea neştiind ce să zică.

Nu-i trecea prin minte nimic care să-i pară plauzibil cuiva pe lumea asta, darămite unui copil. Totuşi... ia stai puţin, chiar vorbea cu un copil.

— Erau cei de la GEICO, spuse ea referindu-se la compania de asigurări auto care avea reclame cu oameni ai cavernelor care-l amuzau teribil pe Jacob.

Faţa lui Jacob se însenină brusc şi zâmbi cu gura până la urechi.

— Mişto!

Loreen îşi drese glasul.

— Spală-te şi du-te jos. Am să-ţi pregătesc o gustare.

— Vine Jack Bryson pe la mine, zise Jacob. Exersăm aruncările.

— Grozav!

Şi chiar vorbea sincer. Jacob, sosit acasă pe nepusă masă, o şocase profund şi avea nevoie de timp să-şi revină şi să-şi alunge gândul că, dacă n-ar fi fost aşa de nepricepută la munca ei, cine ştie ce grozăvii ar fi auzit-o spunând.

Şi faptul că nu era bună la meseria asta o enerva la fel de tare. Şi în vreme ce forma numărul ca să se deconecteze de la linia Nevestelor Fericite, se gândea că ea nu prea îşi făcea partea ei în toată afacerea. Fiecare apel trebuia întâmpinat cu alinturi sexuale şi chiar dacă trebuia să fie pregătită sufleteşte pentru una ca asta, nu era. Avea nevoie de un fel de repertoriu ca la muzicieni, o listă cu ce-ar trebui să spună exact ca să demareze conversaţia.

Trebuia s-o sune pe Sandra.

— Trebuie să slăbesc, îi zise Sandra doctorului Kevin Lee. Repede. Deci puteţi să-mi faceţi şi acupunctură, şi terapie auriculară?

Doctorul Lee o privi la fel de calm şi imperturbabil cum o privea de-obicei. Nu prea ştia dacă

folosea privirea aia doar când era cu ea sau dacă toată clientela lui era formată doar din nevrotici. Probabil că majoritatea oamenilor veneau la acupunctură mai mult din cauza diverselor dureri pe care le simţeau, nu pentru nevoi mentale sau emoţionale.

Şi totuşi anul trecut omul ăsta făcuse minuni ca s-o scape de anxietatea şi de agorafobia de care suferea, deci începuse să-l considere un geniu al acupuncturii.

Nici nu-i venea să creadă că nu-i trecuse prin cap până acum să-l întrebe despre metode de slăbit.

— Sigur că da, zis el conducând-o către camera 4, aceea fără ferestre.

Ei îi plăcea mai mult în camera 2.

— Dar mai întâi nişte rădăcină de arnică, să vindecăm vânătaia aia.

Îşi duse mâna la obraz. Se pare că eforturile ei de a o masca nu prea ţinuseră. Acum probabil că doctorul Lee credea că o bate bărbatul.

— M-a lovit o bilă de la o sală de jocuri ieri, îi explică ea. Acuma arată mai bine decât când m-am lovit. Deci ce ziceaţi de terapia auriculară pentru slăbit?

El dădu din cap.

— Şi avem şi nişte remedii homeopatice foarte bune.

— Încerc orice, îi declară ea. Orice.

Şi oare cine pe lumea asta, după ce fusese insultat de o marionetă şi de un băieţel prost crescut şi pus doar pe întreceri, n-ar fi încercat orice în locul ei?

— Foarte bine. Întinde-te.

Se urcă pe masă şi doctorul Lee veni la căpătâiul ei şi începu să-i pipăie lobii urechilor ca să caute locul în care să înfigă acul.

Sandra cunoştea procedeul pe de rost acum.

— N-aţi putea să-mi înfigeţi un ac mai mare sau ceva? îl întrebă ea.

N-ar fi deranjat-o să arate ca o zulusă dacă asta însemna că o să slăbească.

— Nu puteţi să grăbiţi procesul?

— Sandra, ştii prea bine că nu se poate. Arta acupuncturii se bazează pe stimularea reacţiilor corpului tău. Nu e genul de acţiune unde se aplică principiul „cu cât mai mult, cu-atât mai bine".

— Întrebam şi eu, zise ea, tresărind un pic când îi înfipse acul în lobul urechii.

Doctorul Lee dădu din cap şi chicoti.

— Nu face nimic. Dar răspunsul meu rămâne acelaşi.

— Din păcate cred că şi întrebarea mea va fi tot aceeaşi, spuse Sandra. Au! Mă doare! Nu m-a durut ultima oară.

— E un meridian nou. Poate că pe ăsta e nevoie de mai multă terapie, spuse doctorul Lee privind-o şi chiar dacă în ochii lui nu se citea nici urmă de dezaprobare, ea tot se simţi stânjenită.

— Greutatea e o problemă mai veche decât anxietatea, zise ea aşteptându-se ca el să-i răspundă măcar încurajator.

Dar el doar dădu din cap şi zise:

— Poate din cauza asta doare. Acum, întoarce-te pe burtă ca să termin cu acupunctura.

De la o vreme Sandra nu se mai jena când era vorba să zacă pe masă în chiloţi şi sutien câtă

vreme omul ăsta îi înfigea ace de acupunctură în corp. Se întinse pe burtă şi închise ochii în vreme ce el îi înfigea acele pe care abia le mai simţea în punctele de presiune.

— Relaxează-te un sfert de oră şi apoi mă întorc să le scot.

Doctorul Lee reglă lumina şi o lăsă în semiîntuneric, apoi dădu mai tare CD-playerul, unde flautul lin al lui James Galway scotea cele mai gingaşe triluri pe o bucată a lui Debussy.

Era foarte relaxant, oricât de ciudată părea postura în care se afla.

Asta până să înceapă să-i sune telefonul.

Sandra nu era genul care să intre în panică una-două, deci prima oară când sună, îşi zise că pur şi simplu o să sune ea când se termina şedinţa. Când persoana respectivă închise, apoi sună din nou, se enervă un pic la gândul că cel care suna nu înţelegea aluzia subtilă şi nu-i lăsa pur şi simplu un mesaj.

Dar a treia oară când sună, nervii Sandrei se întinseră la maximum. Poate că era o urgenţă. Oare păţise cineva ceva? Sau... ceva mai rău? De şase ani nu mai murise nici un cunoscut şi, cu câteva săptămâni în urmă, i se năzărise că, Doamne păzeşte, ceva rău era pe cale să se întâmple.

Încet, se ridică de pe masă, cu mare grijă la acele care-i ieşeau din spate, de semăna cu un arici pe jumătate chel.

Telefonul era la ea în geantă şi, din nefericire, rătăcit în adâncuri. Din nefericire pentru că avea ace şi pe dosul palmei, deci nu putea pur şi simplu să scotocească în geanta de piele după el.

Cu foarte mare grijă, ridică cele două flapsuri ale genţii şi se întinse către lumina pe care o emitea telefonul în geantă.

— Alo? întrebă ea îngrijorată.

— Sandra? Sunt Loreen.

— Vai! exclamă ea surprinsă. Loreen, e totul în regulă?

— Da, adică... oarecum. Dar am nevoie de niște sfaturi... Despre știi tu ce...

— Da?...

— Am nevoie de niște idei despre ce-ar trebui să spun. Cum să încep o conversație, bălmăji ea ezitând o clipă. Apoi adăugă: Și apoi cum s-o continui.

— Păi, nu e așa de greu. Trebui să-l iscodești pe tip să vezi cam ce-ar vrea. Știi, ceva de genul: „Și de ce m-ai sunat în seara asta, Bart?". Cam așa ceva, îi răspunse ea.

Era pe cale să se așeze, dar își aduse aminte la timp de acele de acupunctură înfipte în posterior.

— Și dacă mă întreabă ce vreau eu să facem?

— Atunci îi zici ceva de genul „orice vrei tu, eu vreau doar să te fac fericit".

Se auzi un ciocănit și asistenta băgă capul pe ușă și întrebă:

— E totul în regulă?

— Da. E bine. Am primit doar un telefon.

Asistenta se făcu nevăzută, dar Sandra se întreba în sinea ei cât auzise ea din conversație.

— Uite ce-i, eu sunt la doctor acum, spuse Sandra coborând vocea. Vrei să trec pe la tine în drum spre casă?

— Nu vreau să te încurc...

— N-ar fi nici o problemă.

— Serios? Pentru că mi-ai face un mare bine.

— Sigur că da, zise Sandra și se întoarse să se uite la ceas. Ajung în vreo patruzeci și cinci de minute.

— Eu stau acasă. Mersi!

— Chiar nu-i nici un deranj, îi spuse Sandra.

Închise apoi telefonul şi se aşeză la loc pe masă. Îi plăcea de Loreen. Va fi distractiv să treacă pe la ea şi s-o ajute. Oricum, mult mai distractiv decât să stea singură la ea acasă şi să se uite la *Roata norocului*, adunându-şi curajul să mai meargă la o întâlnire pe nevăzute.

Ajunse la Loreen în mai puţin de o oră. Loreen o întâmpină cu cafea instant şi o farfurie plină de prăjiturele de la cercetaşe, cu cremă de mentă.

Avea de gând să pună la încercare efectele acupuncturii.

Loreen îi povesti toată tărăşenia, începând cu apelul de la Omul Cavernelor şi terminând cu o sesiune de autoflagelare despre cât de prost se descurcase şi eşuase. Când termină de povestit, Sandra se simţea destul de vinovată că o băgase în treaba asta.

— Dar eu chiar vreau să fac asta, îi zise Loreen pe un ton foarte sincer. Chiar vreau. Şi nu sunt pudibondă. Doar că nu mă pricep deloc să improvizez.

— Bine, zise Sandra, împingând cât mai departe farfuria cu dulciuri şi lăsându-se pe spate. Deci tipul ţi-a zis „Încălzeşte-mă", nu? Tu ai putea să-i spui: „Bine, iubitule, oricum mă înfierbânţi".

— A, ce mişto, spuse Loreen impresionată. Dar dacă îmi mai toarnă încă o replică din asta în doi peri ca să mă facă să trec direct la treabă?

— Atunci pur şi simplu – Sandra mimă o lovitură de tenis din încheietură – îi serveşti mingea drept la fileu. Îi zici ceva de genul: „Ce-mi place vocea ta, mă exciţi... Spune-mi ce te face pe tine

să te înfierbânţi". Bărbaţii sunt morţi după chestii de genul ăsta.

— Serios?

Sandra dădu din cap afirmativ.

— Stârneşte-i interesul, să se simtă de parcă te excită, dar lasă-l mereu pe el să-ţi răspundă, ca să faci exact ce şi-ar dori el.

— Genial.

Sandra râse.

— Chiar funcţionează. Şi rămân pe fir mai multă vreme. Chiar dacă discuţia ta cu Cavernosu' nu s-a înfiripat, tot ai câştigat ceva cât timp ţi-a declarat că discuţia e de rahat.

Loreen încuviinţă.

— Mi-ai dat nişte sfaturi geniale, Sandra. Şi pot să jur că funcţionează şi la întâlniri. Bărbaţilor le place să vorbească despre ei. Ce poate fi mai măgulitor pentru un bărbat decât să creadă că te exciţi la fiecare lucru pe care-l zice el?

Sandra se gândi la asta o clipă.

— Cred că ai dreptate. De fapt, mare dreptate. Sigur, mai întâi ar trebui să am şi eu o întâlnire ca lumea. Ceea ce până acuma nu prea s-a întâmplat.

— Nici măcar una?

— Nici una, spuse Sandra şi se întinse către farfuriuţa cu prăjituri.

Ura din răsputeri să se gândească la întâlnirile groaznice pe care le avusese. Ciocolata avea s-o ajute să treacă peste asta.

Ciocolata o ajuta mereu.

Ciocolata şi pantofii. Ei n-o lăsau niciodată la greu.

Capitolul 15

Abbey spăla vasele de la masa de sâmbătă seara când îl auzi pe Brian vorbind cu cineva la uşă.

Trase din cuier un prosop de vase ca să se şteargă pe mâini şi se duse la uşă, unde rămase ca la dentist când îl văzu pe Damon la ea în hol.

— Draga mea, zise Brian când o văzu. Vino aici. Vreau să-l cunoşti pe unul din noii membri ai congregaţiei. El e Lloyd. Lloyd, soţia mea, Abbey.

Lloyd?

— Încântată de cunoştinţă, spuse Abbey cu dinţii încleştaţi.

— Salut, Abbey, zise el şi-i întinse mâna mare şi cărnoasă. Plăcerea e de partea mea. Am trecut doar să vă las nişte haine pentru colecta bisericii. Soţia mea v-a trimis astea, spuse el şi-i întinse un sac de gunoi plin cu Dumnezeu ştie ce.

— Ce drăguţ din partea ta, zise Abbey luându-i sacul din mână.

În sinea ei urla: Pleacă! Pleacă! Pleacă!

— Lloyd s-a mutat de curând la noi în cartier, remarcă Brian.

— Oarecum de curând, îl corectă Damon, care o privea pe Abbey vizibil amuzat. N-am mai fost de ceva vreme la biserică, dar cred că-i momentul să-mi îmbrac lâna de mieluşel din nou.

Mesajul lui era limpede ca bună ziua.

— Mă scuzaţi puţin, zise Brian aruncându-i o privire lui Abbey, parcă spunându-i: *Ce tip simpatic, nu?* Lloyd, îţi aduc imediat programul şi informaţiile pentru orele de studiu biblic.

— Ce dracu' cauţi aici? îi zise Abbey printre dinţi lui Damon după ce Brian plecase.

— Ce frumos vorbeşti, doamnă preoteasă.

— Vorbesc serios!

— Ţi-am zis că o să stau pe-aproape. Iată-mă.

— A, ai venit doar să-i îmbraci pe săraci, nu? explodă ea ridicând sacul. Ce-i în ăsta, explozibil?

— Roagă-te să nu fie.

— Vreau să pleci din casa mea acum!

— Vai, dar ce comportament necreştinesc! Ce te făceai dăcă veneam aici după o mână de ajutor? Faceţi terapie dumnezeiască, doamnă Walsh? spuse el şi făcu un pas către Abbey, ţintuind-o cu privirea aşa de neruşinat, încât ea se simţi goală puşcă dintr-odată. Umblă vorba că soţiile de pastori aşa fac.

Abbey se dădu un pas înapoi.

— Stai departe de mine.

Exact în clipa aia se întoarse Brian.

— Ai aici programul slujbelor şi al celorlalte activităţi ale noastre. Ai copii, Lloyd?

— Nu, domnule, zise Damon clătinând din cap de parcă regreta din suflet. Dar sper să pot adopta un copil mai mare poate într-o bună zi, spuse Damon uitându-se drept în ochii lui Abbey. De când mă ştiu îmi doresc un fiu.

Doamne, oare însemna că-l ameninţă pe *Parker*? Oare s-ar fi dedat la aşa o josnicie?

Sigur că da.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru donaţie, îi zise ea conducându-l spre ieşire şi deschizându-i

uşa. Nu am la îndemână nici un bon pentru donaţii, dar dacă îmi daţi adresa vă pot trimite unul de la biroul de caritate al bisericii, continuă ea privindu-l sfidător.

El se prinse şi ripostă:

— Nu, nu e nici o problemă. Mi-e de-ajuns să dau de la mine. Mă simt aşa de bine când fac asta.

— Şi noi vă suntem foarte recunoscători, adăugă Brian în necunoştinţă de cauză.

— Sunt sigur că aşa e, spuse Damon privind-o fix pe Abbey.

— Sigur că aşa şi e.

Imediat ce plecă Damon, Abbey se năpusti pe scări către camera lui Parker, cu sacul de gunoi în mână. Deschise uşa şi privi înăuntru, ca să se asigure că Parker mai era încă la el în pat. Şi chiar acolo era.

Aşa că luă sacul cu ea în cameră şi îl deschise ca să vadă ce era înăuntru. Era pregătită pentru orice. Animăluţe moarte, poze vechi cu ea în poziţii compromiţătoare – se pregătise pentru tot ce era mai rău pe lumea asta.

Dar nu găsi înăuntru decât haine cu etichete de la Wal-Mart care fuseseră, fără îndoială, furate pe drum încoace.

Era clar că se chinuise din răsputeri să se asigure că ştia unde s-o găsească şi cum să-l recunoască pe soţul ei. Şi vizita fusese un avertisment; de lucrul ăsta era sigură.

Îşi dorea din răsputeri să fi avut toţi banii, ca să pună capăt avertismentelor ăstora.

Charlie dormea dus. Ajunsese târziu în seara asta după încă o călătorie în interes de serviciu

şi după ce înfulecase ce aveau la cină se dusese drept în pat. Ea îl culcase deja pe Andy cu oră în urmă şi Kate adormise şi ea o oră mai târziu, lăsându-i lui Tiffany parterul liber la ora 8 seara.

Sărbători aducând o sticlă de Chardonnay cu ea jos la subsol, „la muncă". Îşi turnă vin în capacul bidonului de Tide.

După ce mai împături ceva rufe – mereu avea rufe de împăturit –, se logă la centrală şi primi un apel cât ai bate din palme.

— Mă cheamă Mick, zise o voce scrâşnindă ca pietrişul după ce se prezentă şi ea.

— Bună, Mick.

— Ştii, ca pe Mick Jagger, continuă el. Ştiu că foarte mulţi bărbaţi nu vă zic cine sunt, dar eu nu înţeleg de ce tot fac asta, poate le e ruşine că sună.

— Nici eu nu înţeleg, Mick, spuse ea adoptând tonul lui Crystal. N-ai de ce să te ruşinezi aici.

— Îmi pare bine că ne-am înţeles. Acuma, ia spune, ce fel de chiloţi ai pe tine?

— Nu am, zise ea mimând un chicotit. Sper că nu te deranjează.

— Nici în ruptul capului, zise el oftând adânc. Asta înseamnă doar că putem să trecem la treabă mai repede. Vreau să te pipăi peste tot, zise el.

— Asta şi fac de când ţi-am auzit vocea, minţi ea mirându-se de unde venea oare avântul ăsta al ei.

Se pare că-l excita.

— Pipăie-te, zise el.

Nu era obişnuită să se treacă direct la subiect, dar văzuse destule filme după ora 12, pe Cinemax, ca să fie pregătită pentru cerinţele unei treburi din astea.

— Oooooh, gemu ea, încercând să pară că se simţea bine, dar parcă îi ieşi mai degrabă ca un căscat. Aaaah, Mick.

— Te simţi bine?

— Foarte bine.

Apoi el îi dădu tot felul de ordine: atinge aia, atinge ailaltă, suge aia, suge ailaltă. Nu putea să spună că îi plăcea, dar nu trebuia s-o facă în realitate. Era doar un joc cu porunci.

Aşa că oftă, suspină, chicoti şi scoase toate sunetele potrivite.

— Vai, ce bine e, spuse ea, apoi îşi aduse aminte ceva ce-i spusese Sandra.

Trebuia să se asigure că bărbaţii se simţeau vizaţi personal.

— Mă prefac că mă atingi.

Şi lui se pare că-i plăcu ideea.

— Continuă, scumpo, îi zise el pe un ton ce devenea din ce în ce mai sacadat. Acum pune-ţi mâna la loc pe pizdă.

Porunca e să te masturbezi.

— Aaaaah, gemu Tiffany.

Apoi se ridică şi-şi umplu capacul de Tide cu vin. Acum nu mai conta că vinul era foarte ieftin şi mult prea dulce. Era mult mai bun decât ce voia el să guste ea.

El gemu.

— Îmi place când începi să respiri greu.

La naiba! Respiraţia sacadată! Uitase să gâfâie. Asta era una din acţiunile de bază, spusese Sandra. Aşa că începu să gâfâie:

— Eşti... aşa... grozav!

Apoi scoase un scâncet, sperând că o să fie luat drept semn de sinceritate.

Şi asta păru să meargă.

— O, da!

Îl auzea cum se lua singur în primire pe fundal.

Probabil că i se urcase vinul la cap, treaba asta chiar începuse s-o excite.

— Desfă-ţi picioarele! îi ordonă el. Vreau să-ţi văd sucurile şiroind!

Sucurile şiroind? Hm. Asta îi cam domoli excitarea.

— Acuma îmi bag pula în pizda ta, zise el.

— Vai, ce mare e! exclamă ea.

Bărbaţilor le plăcea la nebunie să audă aşa ceva, nu? Tuturor. Nu conta cât de neadevărat era câteodată.

— Îmi plimb limba pe gâtul tău.

— Aaaaa, gemu Tiffany, deşi i se părea că ratase ceva.

Oare nu era fizic imposibil să faci lucrurile astea simultan?

— Ce-ai în frigider? o întrebă el dintr-odată.

— Ce-am în... ce?

În frigider? Oare unde bătea? O să vrea să-i prepar o gustare postcoitală? Asta ar fi fost în temă cu Nevestele Fericite, dar totuşi.

De fapt, mâncarea şi mâncatul erau lucruri foarte senzuale. Poate că asta avea să fie specialitatea în branşă a lui Tiffany – de fapt, a lui Crystal. Ar fi un fel de Nigella Lawson pentru linia fierbinte. Ar putea chiar...

— Adică ce ai ce poate fi folosit ca pulă? Castraveţi? Doi sau trei morcovi? spuse el şi vocea i se îngroşă un pic. Ia să vedem câţi încap acolo.

Tiffany era pregătită să facă multe lucruri pe lumea asta şi să spună multe lucruri. Ştia că n-o

să fie distractiv de fiecare dată. Dar efectiv nu se putea închipui stând la ea în subsol cu un capac de detergent plin cu vin şi zicând: „Am mai îndesat un morcov, mamă, ce bestial e!".

— Am un dovlecel, zise ea repede. Apoi o lovi inspiraţia şi adăugă: Dar e foarte mare, nu ştiu dacă o să încapă.

— Fă-o, zise el imediat. Dar mai întâi pune un prezervativ pe el.

Ea aproape izbucni în râs.

— Am negru, roşu sau verde, zise ea amuzându-se teribil la imaginea unui dovlecel cu un prezervativ pe el. Pe care vrei să-l folosesc?

— Pe cel negru. Pune-l pe cel negru.

Ea fâşâi din hârtia de la spălătoria ecologică pentru unul din costumele lui Charlie.

— Stai pe spate şi depărtează picioarele, spuse el. O să ţi-o trag cu castravetele.

— Vai, da!

Nu avea rost să-l corecteze şi să-i spună că era un dovlecel. Dar oare de ce încurcau oamenii castraveţii cu dovleceii? Erau lucruri complet diferite.

— O să te fut adânc, îi zicea Mick.

Tiffany gemu şi încercă să calculeze cam câţi bani îi aducea apelul ăsta. I se părea că vorbea de o veşnicie cu el.

— Scumpo, o să te fac să-ţi dai drumul de multe, multe ori, gâfâi Mick.

— Nu te grăbi, îi zise Tiffany alintându-l. Avem toată noaptea la dispoziţie. Toată noaptea.

Ceea ce i se păru uşor până când Mick îi sugeră să-şi bage castravetele pe unde ieşea din corp de obicei.

Imaginea asta era atât de neașteptată încât Tiffany exclamă:

— Bleah!

— Ce?

La naiba, se rupsese vraja.

— Aaaaaah, zise ea încercând să o dreagă.

— Fă-o!

Ceva era sigur, n-avea să se mai atingă de supa de dovlecei prea curând.

— Așa, scumpo!

Apoi, când simțea că își intrase în ritm din nou, Tiffany auzi pași deasupra, la parter. Pași grei.

Se trezise Charlie.

Și probabil că o căuta.

Așa că se chinui să-și strângă tot arsenalul de vorbe porcoase și îi șopti lui Mick cele mai provocatoare și scârboase lucruri care-i veneau în cap, așteptând nerăbdătoare, printre gâfâielile și gemetele lui, să termine odată. Și termină într-un sfârșit, slavă cerului.

— Mamă, Crystal, ești al dracu' de bună! zise el gâfâind epuizat. N-am mai auzit în viața mea o femeie care să vorbească așa. O să cer cu tine data viitoare.

— De-abia aștept, îi șopti ea.

Și ușa de la subsol se deschise.

— Tiffany? strigă Charlie.

La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— Sună-mă! îi zise ea repede lui Mick. Sună-mă curând.

Apoi închise clapeta telefonului.

Ce putea să mai facă? Nu avea cum să ridice mâna și să-i zică lui Charlie să aștepte până termina treaba cu tipul ăsta.

Era o tactică proastă să fie expeditivă; știa asta prea bine. Dar probabil că era mult mai rău să-l lași pe apelant să audă cum te strigă soțul tău.

Dacă fantezia lui nu includea așa ceva.

Tiffany își alungă gândul din minte. Nu putea să descâlcească problema asta acum. Nu era momentul, trebuia să-l împace pe Charlie.

— Aici sunt, îi strigă ea, apoi dădu pe gât restul de vin din capac și-l înșurubă la loc.

Doamne! Doamne, nu trebuia să afle ce făcuse.

— Ce faci aici jos? Încerc să dorm, întrebă Charlie pe un ton iritat.

Ce făcea aici? Se simțea bine cu un alt bărbat, mult mai bine decât se simțise vreodată cu Charlie și celălalt bărbat nici măcar nu era în cameră în carne și oase.

Așa că se hotărî că cea mai bună apărare era atacul subtil.

— Păi, și ce legătură are faptul că eu sunt aici cu insomnia ta? întrebă ea închizând cu piciorul capacul uscătorului ca să pară că spălase rufe.

— Nu știam unde erai, zise el de parcă faptul că nu știa unde era echivala cu lipsa unei pături sau a unui tub de oxigen.

— Păi, aici sunt.

— Cred c-ar trebui să vii sus.

— Mai am niște treabă aici, zise ea. Apoi am să vin sus. Tu du-te și te culcă.

— Și ce lucruri faci tu aici?

De ce nu-i dădea odată pace?

— Mai aveam niște lucruri la uscat și voiam să le împăturesc ca să nu mai trebuiască să le împăturesc de dimineață, atâta doar.

Ba nu, asta nu i-ar fi luat destul timp.

— Şi trebuie să mai pun şi nişte lucruri la înmuiat în clor.

Se simţea extrem de vinovată. Nu se putea numi că-l înşelase în subsolul propriei case şi n-avea de unde să ştie că ea stătuse aici ca să facă sex la telefon, dar tremura toată de teamă că el ar exploda dacă ar afla.

Se întoarse spre maşina de spălat, aruncă nişte clor în ea şi o faţă de pernă care stătuse împăturită pe uscător până atunci.

În viaţa ei nu preferase să facă treabă în loc să se relaxeze în pat. Era semn rău, probabil, că acum alesese s-o facă.

Capitolul 16

— Şi pe cine ai mai prins aseară la telefon? o întrebă Loreen pe Abbey.

Poveştile lui Abbey deveniseră de-a dreptul legendare pentru dubioşenia lor.

Loreen şi Abbey stăteau cu Tiffany în faţa şcolii, pe trotuar, lângă staţia de autobuz, aşteptând să iasă copiii. Mai erau zece minute până să sune clopoţelul.

— Păi, l-am avut pe Carl, care pretindea că suntem pe o insulă pustie şi că *ne priveşte un trib de canibali înfometaţi*. Şi apoi Boo – da, Boo – care voia să-i îndes capul în toaletă, spuse Abbey ridicând din sprâncene a neîncredere. Mie nu prea mi se pare o metodă de a-i stârni cuiva poftele.

Tiffany clătină din cap.

— Nu pot să cred. Tu dai de toţi ciudaţii.

— Adică voi vorbiţi mereu cu tipi normali?

Tiffany încuviinţă.

— Mă rog, cât de normal poate să fie un tip dacă e dispus să plătească aşa de mult pe minut ca să facă sex la telefon.

Abbey căzu pe gânduri.

— Poate că are de-a face cu poza pe care am alcătuit-o pentru Brandee. Poate că ea e magnetul care-i atrage pe ciudaţi, nu eu.

— Da, da, tu păcălește-te în continuare, îi zise Tiffany zâmbind larg.

— Așa am să fac, oftă Abbey. De fiecare dată când mă îmbrac în costumul meu de Femeia Fantastică.

— Cod roșu, exclamă Tiffany dintr-odată, exact când Deb Leventer se apropia de ele. Schimbare de subiect. Apoi vorbi mult mai tare, remarcând: Dacă mă gândesc mai bine, cred că a fost una dintre cele mai memorabile călătorii pe care le-am făcut.

— Bună ziua, doamnelor, zise Deb, cu un ton care parcă mustea de condescendență. Despre ce pălăvrăgiți voi aici în secret?

— Despre călătoria la Las Vegas, spuse Loreen pe un ton cât se poate de nepăsător. Ne-am simțit minunat, nu-i așa?

Deb o privi circumspect și zise:

— Hm. Ultima oară când v-am văzut pe-acolo păreați să vă îndreptați cu pași mari către niște dureri de cap teribile, remarcă ea și chicoti înțepată. Am să le scriu celor de la Asociația Orchestrelor Școlare să le sugerez că Las Vegas a fost o alegere foarte proastă pentru concurs. Anul viitor ar trebui să aleagă ceva mai plin de însemnătate.

— Copii s-au simțit destul de bine, zise Tiffany.

Era o mincinoasă foarte bună. Fața ei nu trăda nici urmă din buclucurile în care intraseră adulții.

— Și o să se simtă la fel de bine și la Salt Lake City, ripostă Deb. Sau, ce-ar fi, la Washington. Ia gândiți-vă câte locuri istorice ar avea de vizitat la o aruncătură de băț, continuă ea.

— Și Las Vegas are foarte multă istorie, spuse Loreen, care știa clar că Deb nu ar fi de acord cu

una ca asta. Frank Sinatra, Dean Martin, Bugsy... şi mai cum? Îl juca Warren Beatty în filmul ăla în care o întâlnea pe Anette Benning.

Deb Leventer o ignoră.

— Pardon, cred c-am zărit-o pe Hannah Brooks pe partea cealaltă, spuse ea.

Loreen era bucuroasă că scăpaseră aşa de uşor. Cu cât mai puţin timp îşi petreceau pe lângă Deb, cu-atât mai mici erau şansele ca ea să se prindă că era ceva în neregulă cu fondurile de la CPP. Mai ales că Deb era genul de persoană care trimitea scrisori şi depunea plângeri, cel mai bine pentru toate ar fi fost dacă nu afla în veci ce se întâmplase şi ce făceau Loreen, Tiffany şi Abbey ca să îndrepte situaţia.

Mai târziu, Loreen îl duse pe Jacob la slujbă la Robert, pentru că acesta îşi schimba sediul şi se hotărâse că era un bun prilej să-l „angajeze" pe Jacob să-l ajute ca să-i inoculeze nişte disciplină de mic.

Şi orgoliul fiului ei era bine hrănit când ştia că tatăl său avea nevoie de ajutor pentru o treabă de bărbaţi cu mutat lucruri grele.

Loreen, pe de altă parte, se duse acasă ca să facă treburi femeieşti, adică să târască după ea gunoiul afară, să cureţe cei 150 de litri de apă cu săpun care se vărsaseră pe podea când se înfundase furtunul de la maşina de spălat (din cauza unei şosete pe care nici măcar n-o recunoştea ca fiind a lor, care blocase scurgerea dinspre cadă) şi să încălzească un fel dietetic de mâncare la microunde care avea gust de carton cerat în loc să aibă gustul lasagnei care era desenată pe cutie.

Mai lucră la anunţurile imobiliare pe care le avea de rezolvat, dar piaţa stagna deprimant de

la o vreme, aşa că termină cu toate pe la ora şase jumătate, gândindu-se cât de tare trebuia să strângă cureaua.

Calculă cât timp mai avea la dispoziţie. Robert îl scotea în oraş pe Jacob pentru masa de seară. Aveau să se întoarcă abia pe la opt. Îi mai rămânea o oră şi jumătate ca să se logheze la serviciul Nevestelor Fericite.

Telefonul sună aproape imediat.

— Mimi la telefon, zise ea imitând cât putea ea de bine vocea lui Marilyn Monroe.

O imitaţie care nu era prea bună, dar măcar funcţiona cât de cât.

— Cu cine am onoarea?

Se lăsă o tăcere lungă, apoi cel de pe fir zise:

— Poţi să-mi spui Dawg.

— Dog[1]?

— Daw-g.

— Dawg, încercă ea să pronunţe, apoi într-un moment de inspiraţie zise: Nu vrei să schelălăi pentru mine niţel?

— Nu sunt genul ăla de câine, ripostă el pe un ton care suna un pic mai puţin masculin decât tonul iniţial.

— Şi ce vrei să facem, Dawg? întrebă ea. Învăţase cel puţin să nu se lase intimidată de detaliile care nu contau nici cât negru sub unghie. Ai chef de sex?

— Evident. De-aia te-am sunat.

Se întrebă în sinea ei dacă i-ar plăcea tipului să-i spună pur şi simplu „Nesimţitul".

— Şi ce-am putea face ca să te satisfacem? îi zise ea pe un ton alintat.

---

1. Câine (engl.).

— Tu ce naiba crezi că vreau să fac, ai? întrebă el, mulţumit, se pare, să plătească o sumă exorbitantă doar ca să se răstească la cineva. Excită-mă.

— Ce-ar fi să-mi dau jos chiloţeii cei roşii, Dawg? întrebă ea. Vrei să mă vezi?

— Ştii că vreau.

Era foarte trist că singurul lucru care-l putea face pe tipul ăsta să se poarte mai puţin ca un nesimţit era când ea nu mai gândea şi se transforma brusc într-o jucărie sexuală.

Totuşi, pentru asta era plătită.

— Acum îmi scot sutienul cel roşu, zise ea încet. N-ai putea să mi-l desfaci tu?

— O să-l rup de pe tine, mârâi el. O să-l rup.

— Fă-o!

Se pare că asta a şi făcut. Sau măcar presupuse ea că asta însemna sunetul ăla ca de scuipat şi pânză sfâşiată pe care-l scosese.

Se mai auzi încă un sunet. Unul la care chiar nu se aştepta: Robert şi Jacob intrând în casă!

De ce oare membrii familiei ei apăreau mereu pe nepusă masă? Evident că ar fi trebuit să ştie că Jacob ieşea mai devreme de la ore în ziua aceea, dar era foarte sigură că Robert spusese că o să mai stea în oraş încă cel puţin o oră.

— Suge-mi-o, îi lătră Dawg în telefon. Suge-mi-o acum! Ia-mi-o în gură!

Doamne sfinte, chiar dacă n-aveau ce căuta acum aici, Jacob şi Robert urcau agale pe scări. Îl auzi pe Robert cum îi spune lui Jacob să ia ceva de la el din cameră; apoi Robert bătu la uşă.

— Ia-mi-o în gură! repetă apelantul.

— Imediat, zise ea încercând să-şi mai înmoaie glasul, dar încă să sune de parcă avea afaceri

importante ca să nu audă Robert ce făcea şi să nu se prindă. Mmmm, adăugă.

Robert bătu din nou la uşă, mai tare de data asta:

— Loreen?

Asta chiar că era o încurcătură cât toate zilele. N-avea cum să se îndepărteze de uşă, astfel încât apelantul să nu audă, pentru că evident nu voia să-i afle nici un client numele adevărat.

Aşa că, neavând de ales, deschise uşa şi făcu semn lui Robert să aştepte. Ton business, îşi aduse aminte. Să pari că vorbeşti ca o profesionistă.

— Chiar ai dotări, nu glumă, zise ea, apoi puse mâna peste receptor şi îi şopti lui Robert: Convorbire de afaceri. Vin jos imediat.

— Bag-o în gură! zise Dawg.

Loreen aprinse lumina şi zise, un pic cam prea tare:

— E calitatea-ntâi. Calitatea întâi plus!

Doamne, nu putea să-l lase pe Robert să audă ce făcea aici. Dacă afla, o s-o creadă o mamă denaturată şi s-ar putea să se trezească cu un proces sângeros pentru custodia lui Jacob şi atunci...

— Da, icni Dawg. Şi nu te sfii să-ţi foloseşti dinţii. Îmi place.

— Bine, zise ea.

Robert o privi un pic cam ciudat, apoi încuviinţă din cap, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă pe hol.

— Acum vreau să-mi sugi degetele de la picioare, zise Dawg.

— Ce? izbucni ea.

La asta chiar nu se aşteptase, aşa că scosese cam brusc exclamaţia.

Robert se opri şi se întoarse pe călcâie.

— Da, sigur, zise ea în telefon, făcându-i semn lui Robert şi zâmbind, de parcă tocmai văzuse un păianjen sau ceva. Chiar sunt doritoare, zise ea improvizând, ştiind prea bine că Robert putea să audă tot ce zice dacă stătea să asculte la uşă. Din ce în ce mai jos şi mai jos, îi zise ea.

Îl privi pe Robert cum dispare după colţ şi o ia în jos pe scări, apoi închise uşa şi se aşeză pe marginea patului, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Nu mă mai satur de tine, oftă ea în receptor, dar ştia că se simţea din tonul ei că nu era sinceră deloc.

Din fericire, totuşi, fusese destul de convingătoare până atunci, aşa că lui Dawg nu-i mai păsa. După cinci minute apelul se termină şi Loreen reuşi să-şi ia inima în dinţi ca să dea ochii cu Jacob şi Robert.

— Am primit douăzeci de dolari, mami! strigă Jacob cu o bancnotă nouă de douăzeci de dolari în mână.

— Secretara lui tati mi-a zis că sunt cel mai puternic tip dintre toţi!

— Şi pun pariu că eşti, întări Loreen şi-l mângâie pe cap zburlindu-i părul cu mâna ei proaspăt spălată. Îmi pare rău că a trebuit să aştepţi atâta, îi zise ea lui Robert. Unul dintre clienţii mei vrea să-l ţin de mânuţă la toate chestiile financiare pe care le are de rezolvat. I-am explicat de o mie şi una de ori, dar tot nu pare să înţeleagă.

— Sunt sigur că de data asta a înţeles, spuse Robert zâmbind din colţul gurii, lucru care o făcu pe Loreen să se întrebe cât de mult auzise el din discuţie.

— Jacob, zise ea ţintuindu-l pe Robert cu privirea. Du-te şi pune-ţi pijămăluţa, bine?

— Chiar trebuie?

— Da! îi răspunseră Robert şi Loreen în cor.

— Mâine ai şcoală, zise Loreen.

Jacob îşi dădu ochii peste cap şi zise:

— Biiine. Apoi privirea i se aprinse brusc de speranţă. Primesc şi îngheţată?

— Ai mâncat desert la restaurant, îl admonestă Robert. Acum du-te şi pune-ţi pijamaua.

Jacob plecă agale şi nemulţumit. Când ieşi din cameră, Loreen oftă uşurată.

O clipă doar.

— Şi, zise Robert, lăsându-se pe spate pe canapea şi împreunându-şi mâinile în faţă. Ce făceai când am venit noi acasă?

— Ţi-am zis, răspunse ea înghiţind în sec şi lingându-şi buzele uscate. Discutam afaceri la telefon.

— Atunci mi-e frică să te întreb cu ce afaceri te ocupi tu exact.

Ea simţi cum se roşeşte toată.

— Cum adică?

Robert îşi lăsă bărbia în piept şi o privi cu o căutătură care voia să zică: las-o moartă!

— Cât de mult ai auzit? întrebă ea total dezumflată.

Deja ştia ce-o să-i răspundă el: destul cât s-o umilească total.

— Nu mă priveşte, spuse Robert. N-ar fi trebuit să trag cu urechea, dar...

— Ai tras cu urechea?

De data asta, Robert se făcu roşu ca racul.

— Nu pot să te mint, Lor. N-am putut să mă abţin. La început am crezut că nu erai tu, continuă

el. Noi... n-am făcut... n-am zis... niciodată, ştii tu, n-am vorbit niciodată aşa unul cu altul.

Poate că ar fi trebuit.

— Ştiu, zise ea.

— Deci...

Îşi dădea foarte bine seama că voia s-o întrebe dacă avea un alt bărbat în viaţa ei. Şi ea voia să-l asigure că nici pomeneală de aşa ceva. Nu că i-ar fi datorat fidelitate până la moarte sau orice altceva, dar şi ei i-ar fi un pic greu să afle că el se culca cu altă femeie – şi poate că ăsta era şi cazul, cine ştie? –, aşa că instinctul îi dictă să-i spună că treaba nu stătea chiar aşa.

Dar oare era mai bine să spună că era operatoare la linia fierbinte?

Oare ce i-ar fi mai greu să accepte?

Îl privi drept în ochii albaştri pal. Mereu avuseseră calitatea asta de a evoca un căţeluş rănit, la fel ca ai lui Jacob, deci asta n-ar fi trebuit s-o dea pe spate, dar în ai lui se citea mai multă durere decât în ai lui Jacob, aşa că se hotărî să-i spună totuşi adevărul.

— Nu era ce crezi tu.

El ridică din sprâncene.

— Nu era?

Ea se strâmbă.

— Of, Robert, nu mi-e uşor să-ţi explic treaba asta.

— Nu trebuie să-mi dai explicaţii, să ştii.

— Ştiu, dar vrei să-ţi explic, nu?

El chicoti.

— Mai mult decât orice!

Ea înghiţi în sec.

— Bine, uite ce s-a întâmplat. Ştii că am dus copiii la Las Vegas cu trupa şcolii, nu?

El dădu din cap.

— Păi, câteva dintre noi am jucat la jocurile de noroc. Şi eu am fost cea mai fraieră dintre toate.

Robert o privi neîncrezător.

— Ai jucat la jocurile de noroc?

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse ea tresărind cu gândul la ce s-a întâmplat în noaptea aia. Parcă nu eram în apele mele.

— Nu pot să mi te imaginez făcând asta, spuse el, dar nu pe un ton care s-o învinuiască. Se pare că aflu foarte multe lucruri noi despre tine.

Ea râse sec.

— Bucură-te mai bine că tu ai primit ce era mai bun şi am păstrat părţile proaste după ce ne-am despărţit.

— De ce faci mereu aşa?

— Ce fac?

— Te denigrezi mereu. Nu văd nimic greşit în jocurile de noroc şi nimic rău în faptul că ai pierdut, adăugă el înainte ca ea să apuce să zică ceva.

Îl privi drept în ochi.

— Chiar şi când toată distracţia asta e din banii CPP-ului? îl provocă ea.

El dădu capul pe spate.

— Nu mai înţeleg nimic.

— Băusem, începu ea, apoi ridică mâna. Da, eram beată. Trebuie să-ţi spun că a fost un weekend foarte ciudat. Oricum, m-am zăpăcit la cazinou şi am cerut avansuri monetare de pe cartea de credit de la CPP în loc de a mea.

Robert râse în hohote.

— N-ai făcut prea bine.

— Da, păi, sunt la aceeaşi bancă, spuse ea. Apoi ezită un pic. Nu avea de ce să se mai apere

acum. Nu, a fost o prostie. Oricum am acumulat datorii de mii de dolari de pe cartea de credit de la CPP. Pentru că, ştii, eu sunt trezoriera, completă ea zâmbind.

Ce feste-i juca viaţa!

— Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar de unde o să scoţi banii ca să plăteşti datoria? Piaţa de imobiliare nu e aşa un domeniu fierbinte, zise el chicotind. Asta în ciuda apelului tău de mai devreme.

Ea plescăi din buze a iritare, apoi respiră adânc.

— Dacă tot ai adus vorba, eu aşa o să-mi mai cresc veniturile.

— Găsindu-ţi un iubit? întrebă el un pic confuz.

— Nu, zise ea clătinând din cap şi privindu-l drept în ochi. Sex la telefon, trânti ea. Apoi, ca să se asigure că înţelegea perfect ce avea de spus, adăugă: Sunt operatoare la linia fierbinte. Bărbaţii singuri sună la 900 – NEVESTE şi eu le spun tot ce vor să audă oricâte minute îşi permit. Sau mai degrabă Mimi le spune.

— Mimi?

Ea întări din cap:

— E pseudonimul meu.

Expresia de uluială întipărită pe faţa lui era desăvârşită.

— Tu... mă iei peste picior, nu?

— Nu. Dar aş putea face asta, pentru 2,95 de dolari pe minut, aş putea să te iau peste tot ce vrei tu.

— Glumeşti, nu?

Ea clătină din cap.

— Aş vrea eu.

— Faci sex la telefon cu străini pe bani.

— Cam aşa ceva.

El se ridică şi făcu câţiva paşi spre ea.

— Când încă eram căsătoriţi, de-abia dacă aveai timp sau dispoziţie să mă ţii de mână. Acum le faci laba străinilor la telefon?

— Nu vreau să fac asta, spuse ea cu ochii în pământ. Numai aşa pot să-mi plătesc datoria mai repede.

— Deci dacă te-aş fi plătit...

— Nu spune asta, îl întrerupse ea. Ştii prea bine că nu e deloc aşa.

— Dar tu ştii cât am aşteptat să te am din nou? După ce s-a născut Jacob, am înţeles că o să dureze ceva timp, dar nu ani de zile. Dacă ai fi venit la mine într-o bună zi şi ai fi încercat să faci în aşa fel încât să avem o viaţă intimă din nou, poate că n-am fi ajuns în situaţia asta niciodată. Dar pe vremea aia mă respingeai tot timpul şi acum... Îşi ridică mâinile a disperare. Nu pot să cred.

Loreen înţelese, pentru prima oară de când se despărţiseră, că Robert nu avea nimic împotrivă ca ea să-şi petreacă mai mult timp cu Jacob, ci voia doar să i se dea şi lui un pic de atenţie.

Cum de fusese atât de oarbă la treburile astea?

— Nu e adevărat că nu voiam... să fiu cu tine! exclamă ea. Doamne, cât de greu era să spună cuvintele astea când nu vorbea la telefon. Atunci, când Jacob era aşa de mic, era foarte greu să-mi aleg momentul potrivit.

El o privi neîncrezător.

Şi poate că, într-un fel sau altul, avea dreptate.

— Nu mă simţeam deloc bine în pielea mea, spuse ea simplu.

Robert păru complet speriat.

— Ce? Despre ce vorbeşti?

— După ce l-am născut pe Jacob, clarifică ea arătând spre şolduri şi spre burtă. N-am mai reuşit să arăt ca înainte. Nu mă simţeam... nu mă simt nici acum... în pielea mea.

— Dar eşti în pielea ta. Credeai că te condamn în vreun fel?

Ea căzu pe gânduri o clipă.

— Poate. Nu ştiu sigur. Poate că mă condamnam aşa de mult, că nu puteam să-mi închipui că tu nu mă judecai aspru. Mai ales că vedeai toate schimbările aşa de... Se întrerupse şi ridică din umeri. Aşa de intim.

Ochii îi înotau în lacrimi. Îi era foarte ruşine să spună toate astea cu voce tare, îi era ruşine că erau adevărate. Cât stătuse cu Rod se simţise în siguranţă pentru că n-avea să-l mai vadă în vecii vecilor. Şi nu trebuia să-l privească în ochi de dimineaţă şi să-şi dea seama că îşi spunea în sinea lui că fundul ei era mai grăsun decât al altora.

Robert o privea nedumerit.

— Dar eu te iubeam. Şi orice schimbări din corpul tău, mai ales că nu erau aşa de importante cum ţi se păreau, erau bine-venite pentru că-l purtaseşi în pântece şi-l născuseşi pe fiul nostru. Corpul tău e minunat şi puternic şi perfect aşa cum e.

Lacrimile îi curgeau râu pe obraji acum şi începuse să-şi tragă nasul foarte neatractiv.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar...

El o prinse de braţ şi-i zise:

— Loreen, eu vorbesc serios.

Ea înghiţi în sec:

— Chiar dacă vorbeşti serios, asta nu mă face să mă simt mai bine în pielea mea.

Ar fi fost foarte uşor să zică: „Atunci de ce nu faci o cură de slăbire". Dar Robert avea mai multă minte.

— Aşa că faci sex la telefon şi arăţi cum vrei tu să arăţi?

Rumegă treaba asta o clipă, apoi dădu din cap în semn că da.

— Dar asta nu înseamnă că mă excită cine ştie ce treaba asta, spuse ea. Conversaţia asta o jena teribil. E târziu, Robert. Trebuie să mă culc.

El se uită la ceas.

— E şapte jumătate.

— Glumeşti, nu? spuse ea. Se simţea de parcă era miezul nopţii. Cred că am răcit sau ceva.

Robert o privi îngrijorat.

— Poate e de la stres.

Ea chicoti sec.

— Sigur că da.

— Vrei să stau şi să-l culc eu pe Jacob?

Voia. Dar nu putea să-l lase.

— Fac eu treaba asta, zise ea. Dar mersi de ofertă.

El se apropie de ea şi o sărută pe obraz. Mirosea a aftershave-ul lui dintotdeauna. Şi a săpun. Robert mirosea mereu a curat.

Plecă şi Loreen se aşeză pe canapea să se odihnească o clipă.

Se trezi peste vreo câteva ore. Camera era cufundată în beznă, ea era confuză şi singura lumină din casă părea să vină din camera lui Jacob, de unde veneau şi zgomotele foarte deranjante şi foarte stridente de la *Star Wars II* pe PlayStation.

Loreen se năpusti pe scări şi deschise uşa de la camera lui Jacob. Îşi feri ochii de lumina puternică.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

Jacob îi aruncă o privire, apoi se întoarse la jocul lui şi ridică din umeri.

— Tati încă mai e la noi?

— Tati a plecat, zise ea, dând cu ochii de ceas. A plecat acum două ore. E ora zece, Jacob, tu de ce nu dormi?

El ridică din umeri a nedumerire.

— Păi, nu mi-a zis nimeni să mă culc.

— Bine, dar ai zece ani, nu poţi să te culci şi singur când se face târziu?

— M-am gândit că o să vii tu, ca de obicei.

— OK, acuma am venit. Închide jocul, spală-te pe dinţi şi la culcare cu tine.

— Dar...

— Acum!

Era mult prea târziu ca să se mai certe cu el.

Jacob puse pauză la joc şi nu stinse televizorul, se târî până în baie, unde Loreen bănuia că doar ţinuse periuţa electrică în funcţiune câteva minute, şi apoi ieşi.

— E bine acum? zise el cu mâinile pe lângă corp în semn de sarcasm.

Era cu cel puţin trei ani prea tânăr pentru genul ăla de sarcasm. Ea nici măcar nu încercase treburi de genul ăsta până pe la treisprezece ani şi chiar şi atunci îi mai trebuiseră încă vreo trei ani ca să se perfecţioneze în această artă.

— Treci în pat! îi ordonă ea. În clipa asta.

— Dar lasă-mă să-mi termin jocul mai întâi!

— Jacob Henry Murphy, au trecut ore întregi de când trebuia să fii în pat. Chiar crezi că ar trebui să te mai milogeşti să stai treaz ca să-ţi termini jocul?

Dacă vorbea aşa cu el, se pare că înţelegea mesajul perfect. Îşi înfipse bărbia în piept.

— Nu. Cred că nu.
— La somn. Înţelegi.
— Da, am înţeles.
— Bine.

Loreen se îndreptă apoi spre camera ei, ştiind prea bine că mai trebuia să vină peste vreo câteva minute ca să se asigure că Jacob nu pornise jocul din nou.

Din fericire, puiul de somn pe care-l trăsese o înviorase şi avea destulă energie cât să mai facă nişte treabă administrativă. Acuma aveau cinci angajate din afară – sau mai bine zis „actriţe" – active la panou şi intră pe site ca să verifice statisticile, unde află că înregistraseră multe ore bune de muncă.

Deschise fereastra de Excel pe care o crease şi scrise cât le datorau fetelor. Loreen aranjase să le plătească săptămânal, vinerea, printr-un cont de PayPal deschis special pentru ele.

Era greu să răspunzi cum trebuie la apeluri, dar era de speriat cât de uşor era să fii matroană virtuală pentru alte actriţe la telefon.

Şi cât de mult profit îţi aducea asta.

Schimbă fereastra şi verifică anunţul de pe Gregslist. Plănuia să-l scoată de pe site, ca să aibă o afacere restrânsă, dar se hotărâse că mai putea să mai angajeze, să zicem, încă vreo cinci actriţe. Banii pe care-i primeau erau un argument destul de persuasiv.

Avea de gând să mai păstreze anunţul.

Şi avea să mai fie matroană încă un pic. Totuşi era cea mai bună contribuţie pe care putea s-o aducă grupului.

Capitolul 17

Abbey tot încercase să-şi pună gândurile în ordine în săptămânile care trecuseră de la călătoria lor la Las Vegas, dar nu putea să-şi dea seama dacă i se părea că întâlnirea cu Damon era doar o coincidenţă sau o pedeapsă pentru păcatele ei de demult.

Nu conta neapărat. Până la urmă rezultatul era acelaşi: trebuia să-i dea banii sau să rişte ca el să-i dezvăluie trecutul murdar. Dacă se indigna cât de nedreaptă era treaba asta n-avea să îmbunătăţească în vreun fel datele problemei şi toate fanteziile ei în care-i zicea lui Damon să se ducă naibii erau doar în capul ei.

Dacă se ducea naibii, îi era destul de clar că urma s-o târască după el.

Din fericire, Loreen tocmai le spusese că afacerea mergea mult mai bine decât credeau ele. Făcuseră ceva publicitate cu puţinii bani pe care-i aveau şi, în urma reclamelor din ziarele studenţeşti, Loreen reuşise să mai adauge ceva angajate part-time care contribuiau la câştiguri. Totuşi, îşi plăteau angajatele cu jumătate din ce câştigau ele, aşa că era mult mai profitabil ca Loreen, Abbey şi Tiffany să muncească şi ele.

De fapt, asta şi făcea în seara asta, pentru că Brian tocmai îi zisese că nu avea să se întoarcă

acasă până la opt. Acuma era șapte și un sfert și Abbey îi pregătise lui Parker o masă sănătoasă și-l lăsase să se uite captivat la televizor, iar ea se dusese în dormitorul cel mare, unde putea să închidă și ușa de la hol, dar și pe cea de la dormitor.

Și cu aceste straturi duble de izolație și o voce liniștită, care spera să fie interpretată drept fierbinte, era gata de treabă.

Era în mijlocul celui de-al treilea apel când telefonul din casă sună. Oare cum de uitase să oprească soneria din camera ei?

— Alo, ăla nu cumva e un telefon care sună? o întrebă persoana de pe fir, evident perturbată din fantezia de matador pe care tocmai o elabora.

— Da, sigur că da, dragule, îi răspunse Abbey luând-o în jos pe scări și gândind cu viteză maximă următoarea mișcare până ajunse în pivniță, unde nu se mai auzea telefonul. Sunt o femeie în carne și oase care stă într-o casă adevărată unde sună telefonul. Voiai să-ți răspundă o operatoare complet impersonală care stă într-o cameră mare undeva, nu?

Pariul ei funcționă.

— Nu. Îmi place ideea asta mai mult. Ești la tine acasă?

— Da, sunt.

— Și unde stai?

— Lângă campusul Baltimore de la Universitatea Maryland, minți ea printre dinți.

— Aaaa, și ești studentă? întrebă el pe un ton în care se citea dorința ca ea să răspundă afirmativ.

Așa și făcu:

— Da, îi răspunse. Dar, te rog, nu spune nimănui că ți-am zis. Ar trebui să fim mai în vârstă.

— E în regulă, scumpo, replică el.

Chiar îi plăcea. Nu era cine ştie ce surpriză.

— Nu trebuie neapărat să fii femeie la casa ta şi să-mi faci friptură. Atâta timp cât ştii ce să faci cu un cârnat, o să ne înţelegem de minune.

Telefonul sună din nou; auzi soneria zbârnâind din camera de sus.

Abbey făcu o scurtă pauză. Poate că era urgent.

Dacă era, totuşi, ar fi fost pentru Brian şi ea nu putea să ajute deloc, putea doar să preia mesajul şi robotul făcea deja treaba asta pentru ea.

— Mă descurc chiar foarte bine cu cârnăciorii, spuse ea şi termină cu apelul în vreme ce sorta hainele de iarnă din debara.

Când apelul se încheie, strânsese treizeci şi cinci de minute preţioase. De obicei bărbaţii care o sunau nu stăteau atâta timp cu ea la telefon. Erau adesea prea excitaţi ca să mai stea pe fir sau prea zgârie-brânză ca să vorbească atât de mult. Câteodată auzea bipăitul semnificativ al robotului şi ştia că apelantul înregistra discuţia ca s-o asculte mai târziu în loc s-o sune din nou.

Dar ce putea să facă? Doar nu era să-i certe pe tipi pentru că erau prea frugali. Totuşi afacerea lor se numea Neveste Fericite, nu Mămici Răutăcioase.

Şi vorbind de mămici, nu se mai interesase ce făcea Parker de mai bine de jumătate de oră. Probabil că venise vremea să-l despartă de jocul video pe care tocmai i-l cumpărase Brian şi să-l ducă la culcare, unde agitaţia cerebrală avea să-l mai ţină treaz o vreme.

— De ce-a sunat telefonul aşa mult? întrebă el în timp ce-l izbea pe tipul roşu cu sabie de cel maroniu.

— Nu ştiu, n-am ajuns să răspund. Făceam ordine la subsol. Mă duc să văd ce mesaj a lăsat, spuse ea.

Apoi îi luă din mână consola şi stinse televizorul.

— Pregăteşte-te de culcare acum.

— Dar nu sunt obosit! E de-abia opt jumate.

Opt jumate? Se uită la ceas şi i se puse un nod în gât. Dar de ce? Şi ce dacă era opt jumătate?

— Aşa e regula, zise ea chiar dacă repetase treaba asta de o mie de ori până atunci. Trebuie să începi să te pregăteşti de culcare şi să te linişteşti între opt şi un sfert şi opt jumătate. Trebuie să fii în pat, cu lumina stinsă, până la nouă. Şi dacă socotesc bine, vei respecta programul perfect dacă începi de-acum.

— Dar...

— Doamne, Parker, trebuie să ne certăm mereu pentru fiecare lucru pe lumea asta? Pregăteşte-te odată de culcare, da? exclamă ea.

Apoi se duse la bucătărie, luă o boabă de strugure din vasul cu fructe de pe masă, după care sună la numărul de la căsuţa vocală.

— Aici Spitalul adventist Shady Grove, aţi putea, vă rog, să ne sunaţi la numărul 301-279-32...

Abbey înghiţi boaba de strugure pe jumătate mestecată şi notă numărul cu mâini tremurânde.

Doamne!

Sună la numărul din mesaj.

— Aici secţia de urgenţe.

Abbey se încurcă şi bălmăji cuvintele.

— Sun pentru... am nevoie de... servicii pentru pacienţi.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Mă numesc Abbey Walsh, spuse ea.

Nu voia să spună şi următoarea parte ca nu cumva să se adeverească într-un fel.

— Soţul meu se numeşte Brian Walsh. Trebuia să ajungă acasă acum jumătate de oră şi n-a ajuns încă, deci sper că totul e în regulă, bolborosi ea.

Acuma vorbea în dodii şi vocea-i suna din ce în ce mai strident, de parcă trăsese dintr-un balon cu heliu.

— Dar n-a ajuns încă acasă, spuse ea şi-şi îngropă faţa în palma liberă, aşteptând ca femeia de la celălalt capăt al firului să-i răspundă ceva.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Aşteptarea care urmă părea interminabilă. Nu aveau nici un fel de ton de aşteptare. Poate că nu voiau ca rudele apropiate să trebuiască să asculte vreo melodie siropoasă gen *Love Will Keep Us Together* cât aşteptau să li se spună dacă ruda lor încă mai trăia sau murise.

— Doamnă Walsh? întrebă o voce de bărbat.

— Da? răspunse pe un ton care numai al ei nu părea.

— Doamnă Walsh, la telefon doctorul Fram. Eu mă ocup de soţul dumneavoastră.

— Vă ocupaţi de soţul meu? strigă ea şi strânse tare receptorul de parcă voia să-l stoarcă. De ce? Ce s-a întâmplat? Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— OK, liniştiţi-vă un pic.

— Spuneţi-mi ce se întâmplă! zise ea, care ignorase telefoanele pentru că făcea sex la telefon cu un străin dubios, în vreme ce soţul ei era în spital, poate chiar pe moarte.

Poate că murise.

— Soţul dumneavoastră a fost implicat într-un accident de maşină...

Se sprijini de perete şi se lăsă să alunece pe duşumea.

— Doamne... şopti şi în sinea ei zise: Damon.

Trebuia să-şi imagineze că Damon n-avea s-o lase mai moale.

— A fost adus la opt şi zece. Trebuie să-l operăm, doamnă Walsh, mă înţelegeţi? Ne trebuie acordul dumneavoastră ca să-l operăm.

— Ce fel de operaţie? întrebă ea.

Nu că ar fi ştiut dacă era sau nu în măsură să zică da sau ba.

— Are hemoragie internă şi ruptură de splină. Trebuie să i-o scoatem cât mai curând.

Ar fi fost idioată de-a dreptul sau scientoloagă ca să refuze vreun tip de operaţie pe care o propunea un doctor de la urgenţe.

— Faceţi-o.

— Puteţi veni aici, doamnă Walsh?

Ea îşi şterse lacrimile din ochi şi de pe obraz.

— Da, desigur. Aveţi nevoie de semnătura mea?

— Da, dar nu avem destul timp. Va trebui să mă bazez pe acordul verbal.

Ea dădu automat din cap a aprobare.

— Doamnă Walsh?

— Faceţi-o, zise ea din nou încercând să înghită nodul care i se pusese în gât. Faceţi orice e nevoie, am să ajung imediat.

Nu aşteptă ca el să mai răspundă sau să refuze. Poate ar fi trebuit să aştepte, dar funcţiona acum doar din adrenalină şi dintr-un instinct care poate o făcea să se înşele.

— Parker! strigă ea şi se năpusti după el în baie, unde se spăla pe dinţi cu încetinitorul.

Cu altă ocazie l-ar fi apostrofat.

În seara asta îi smulse periuţa din mână şi o aruncă pe măsuţa de toaletă.

— Avem o mare urgenţă, îi zise ea, încercând să vorbească pe un ton mai blând. Trebuie să fac ceva foarte, foarte repede, aşa că tu o să trebuiască să te duci acasă la doamna Dreyer, bine?

Nu-i ceruse încă voie lui Tiffany, desigur. Instinctul ei, care poate dădea greş acum, îi dicta să-l ducă acolo pe Parker şi să pună întrebări mai târziu.

Îl făcu pachet şi luă nişte haine pentru a doua zi, în caz că rămânea acolo şi Game Boy-ul ca să-l distragă de la faptul că mama şi tatăl lui dispăruseră în ceaţă şi se urcă în maşină.

Se înserase deja, era cel mai frumos moment al zilelor de vară, îşi spunea Abbey în sinea ei.

Sau asta gândea de obicei. Acum îşi dorea doar să se lase întunericul, să acopere totul – toate lucrurile din jurul ei care îi trezeau amintiri – vedea doar la 3 metri în faţa farurilor.

Trebuia să ajungă la Brian.

Tiffany locuia la câteva străzi distanţă şi drumul până acolo durase doar câteva minute, dar lui Abbey i se părea că trecuseră ore întregi, aşa că opri brusc maşina pe aleea din faţa casei.

Luminile erau aprinse înăuntru şi toată casa părea un far înconjurat de mantaua amurgului.

Abbey bătu la uşă, tulburând tăcerea amurgului.

Tiffany deschise uşa şi curiozitatea de pe faţa ei se schimbă brusc în îngrijorare într-o clipită.

Prima dată de când primise telefonul acela, Abbey simţi că i se taie picioarele.

— Am o urgenţă, gâfâi ea. M-au sunat de la spital, şopti. Brian a avut un accident.

Tiffany nu mai avea nevoie de nici o altă explicaţie. Făcu un pas înapoi, deschise uşa în acelaşi timp şi-l conduse pe Parker înăuntru zicându-i:

— Salut, Parker. Nu vrei să stai puţin la noi?

— Ce se întâmplă? întrebă Parker.

Tot pusese întrebarea asta de când îl băgase Abbey în maşină.

— Eu... îngăimă Abbey.

Pieptul i se strângea de durere. Nu avea ce să spună. Ce Dumnezeu era să spună ca să nu mintă? Că era moartă de frică? Că tatăl lui era rănit şi că s-ar putea să n-o mai ducă până dimineaţă? Că s-ar putea să nu mai trăiască până când Abbey ajungea la spital?

Asta sigur l-ar fi făcut să se simtă mai bine.

Probabil că Tiffany citi pe faţa ei panica oarbă, aşa că zise încet şi calm:

— Mama ta m-a rugat să stai la mine până termină ea ceva de făcut acum. Chiar mă întrebam unde eraţi.

Parker o privi pe Abbey ca să-i confirme.

— Tu stai aici şi joacă-te cu Kate, bine? spuse ea şi îi aruncă o privire plină de recunoştinţă lui Tiffany, care dădu înţelegător şi imperceptibil din cap, lucru care o asigură că totul avea să fie în regulă. Vin cât de repede pot.

— Te aştept, spuse Tiffany liniştită. Nu te grăbi. Stai cât de mult trebuie.

Ochii lui Abbey se împăienjeniseră de lacrimi. În viaţa ei nu mai avusese o prietenă aşă de bună. Şi chiar când era mult mai tânără decât acum şi avea prietene cu care ieşea ca să petreacă în fiecare weeekend, tot n-avusese niciodată genul

ăla de prietenă care s-o aştepte toată noaptea fără să ştie de ce şi cât timp o să dureze.

Dar în seara asta avea nevoie de ea.

— Mersi, îi şopti ea, apoi îl pupă pe Parker pe creştetul capului şi îi zise: Să fii cuminte la doamna Dreyer, da? Pentru că o să-mi zică dacă ai fost neastâmpărat.

Abbey ar fi avut nevoie de îmbrăţişarea lui în momentul ăsta, dar nu voia să-l oblige să facă asta ca să nu intre în panică şi el.

De ce să se îngrijoreze şi el înainte să fie toată lumea sigură că avea motive de îngrijorare?

După toate asigurările lui Tiffany că totul o să fie bine şi că o să culce copiii şi să-l ţină pe Parker la ea atât timp cât o să fie nevoie, Abbey plecă spre spital. Chiar dacă făcea doar un sfert de oră până acolo, i se păru că au trecut ore întregi şi de câte ori se apropia de un semafor pe roşu, piciorul îi tremura aşa de tare, că abia putea să apese pedala de frână.

Când ajunse în fine la stopul de pe Shady Grove, la intrarea spitalului, lumina roşie păru să stea aprinsă o veşnicie. Nu venea nimic din nici o direcţie pe o distanţă de cel puţin jumătate de kilometru sau cel puţin aşa văzuse Abbey.

În sfârşit, Abbey ambală motorul fără să-i mai pese de lege şi maşina ţâşni drept prin faţa stopului.

Să se ducă naibii oricine-o încerca s-o oprească.

Dar nimeni n-o opri, aşa că parcă trăgând de volan brusc şi se năpusti spre camera de gardă.

— Am pri-mit un apel, se bâlbâi ea, trântindu-şi mâinile năduşite pe tejgheaua rece. Soţul meu e internat aici. Aici se fac internările?

Probabil că nu. Domnul în vârstă care stătea acolo părea foarte de treabă, dar complet cu capul în nori.

— Cum îl cheamă pe soţul dumneavoastră? întrebă el aranjându-şi ochelarii pe nas.

— Brian Walsh, zise ea bătând darabana pe tejghea din ce în ce mai agitată.

Omul tastă ceva şi privi ecranul din faţa lui.

— Aşteptaţi o clipă, vă rog, îi zise el cu o privire înţelegătoare în ochii albaştri spălăciţi. Trebuie să sun.

— Să sunaţi? repetă ea, pe un ton aproape isteric. Cum adică să sunaţi? E mort? Nu aveţi voie să-mi spuneţi dacă e mort?

— Păi, zise el ajustându-şi din nou ochelarii pe nas. De data asta gestul era făcut cu o mână tremurândă. Eu sunt doar voluntar aici.

Cardiganul bej trebuia să-i fi atras atenţia. Oamenii care lucrează într-o atmosferă de stres continuu nu aveau nici un motiv să poarte aşa ceva.

Aşteptă şi tot aşteptă parcă o veşnicie, încercând să nu vomite cât el ridică receptorul şi formă un număr, apoi vorbi aproape în şoaptă câteva clipe. Prinse cuvintele *Brian Walsh, soţia* şi *foarte tulburată.*

Apoi puse la loc în furcă receptorul şi-i zise lui Abbey:

— Doamna Duncan vine imediat.

Abbey se abţinu să nu răspundă sarcastic ceva despre cât de repede se mişca doamna asta Duncan, pentru că bietul om chiar nu merita să se poarte aşa cu el. Nimeni de-aici nu merita. Se răzbuna orbeşte pentru că era singurul lucru pe

care putea să-l facă în clipa asta ca să nu izbucnească în plâns.

Şi nu putea să-şi permită să facă asta acum, pentru că dacă o podideau lacrimile ştia că nu se va mai putea opri.

Trecu încă o veşnicie până când o femeie brunetă îmbrăcată într-un taior albastru perfect apăru de după colţ şi întrebă:

— Doamna Walsh?

Abbey încuviinţă pe muteşte.

Femeia îi întinse mâna.

— Eu sunt Ida Duncan, mă ocup de serviciile pentru pacienţi de aici. Vă rog, urmaţi-mă ca să putem discuta între patru ochi la mine în birou.

Abbey o urmă. Era complet amorţită. Oare se îndreptau spre un birou izolat fonic unde Ida avea să-i transmită veştile rele?

Oare ce urma Abbey să-i spună lui Parker? Cum să-i explice că nu mai avea tată? Cum oare o să-l crească fără de tată?

Şi dacă apărea din nou Damon, ce-o să facă?

O să-l omoare, asta o să facă. Deja se îndepărtase bine de calea cea pioasă. Oricât de tare se chinuise, tot nu era destul de bună, aşa că nu avea să-i mai facă nici un favor.

Răzbunarea e doar a Domnului! Pe mă-sa!

Trebuia să-şi imagineze că asta avea să se întâmple. La dracu', la dracu', la dracu', era numai vina ei. Ştia cât de necruţător putea să fie Damon. Ce-şi imaginase? Că zece ani la pârnaie l-au mai îmbunat? Sigur că nu. Şi acuma ea îl târâse şi pe Brian în vârtejul karmei ei negative şi tot el plătea pentru ea. Şi Parker.

Da, şi ea plătea. Dar nu era drept să mai existe şi alte pierderi.

Şi toate astea din cauza unui împuţit de colier furat, pe care un nenorocit o rugase să-l păstreze la ea cu 1000 de ani în urmă.

Un nenorocit pe care crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată.

— Doamnă Walsh?

Abbey îşi auzi ca din depărtare numele, apoi îşi dădu seama că Ida Duncan încerca să-i vorbească.

— Da, mă scuzaţi.

— Soţul dumneavoastră e operat chiar acum.

Operat. N-aveau ce să opereze la un om mort.

Deci mai erau speranţe.

— Cât de grav e?

Ida privi către fişa medicală a cazului lui Brian de pe calculator.

— Nu vom şti nimic până când nu ies medicii din operaţie.

Abbey se prăbuşi pe scaun şi ridică o mână tremurândă ca să-şi dea părul din ochi.

— Ştiţi ce s-a întâmplat? Adică, eu ştiu că s-a petrecut un accident, dar nu ştiu unde, nu ştiu cum, nu ştiu absolut nimic.

— Domnul Walsh a fost implicat într-un accident cu maşina sa pe Glen Road. Nimeni altcineva n-a mai fost implicat.

Glen Road. Abbey ura din suflet străduţa aia întortocheată şi denivelată, cu curbele ei împuţite.

— Poliţia încearcă să reconstituie ce s-a întâmplat, dar se pare că a pierdut controlul maşinii când vira.

— Dar e un şofer foarte prudent, spuse Abbey, mai mult pentru sine decât pentru Ida Duncan.

Şi totuşi Ida Duncan îi răspunse.

— Accidentele li se întâmplă câteodată chiar şi celor mai prudenţi şoferi.

Ba nu, nu se întâmplau. Nu i se întâmplau lui Brian.

El doar fusese prins la mijloc într-un schimb de focuri între ea şi Dumnezeu.

— Puteţi sta în sala de aşteptare acum.

Încă o dată Abbey se ţinu după femeia slăbuţă, o urmă prin holurile sterile ale spitalului până ajunseră într-o sală de aştepare cu scaune de lemn care păreau foarte incomode şi câteva televizoare puse pe CNN, cu purici şi cu sonorul dat foarte încet.

Doi tineri stăteau şi ei acolo, uitându-se unul la altul îngrijoraţi nevoie mare, aşa că Abbey se aşeză în cealaltă parte a camerei ca să nu le tulbure grijile.

— Vă pot aduce ceva? întrebă Ida. Poate nişte cafea sau ceai?

Abbey clătină din cap.

— Nu, mulţumesc.

Ida dădu să mai spună ceva, dar zâmbi doar şi încuviinţă din cap:

— Doctorii o să iasă cât de curând.

Era două noaptea când Abbey, după ore întregi de aşteptare privind cu un ochi la CNN şi bând ceaşcă după ceaşcă de cafea proastă, părăsi spitalul, sigură că starea lui Brian se stabilizase.

Avusese ruptură de splină, un plămân perforat, plus câteva coaste rupte şi dinţi sparţi. Dar doctorul i-a zis că, deşi Brian arăta ca naiba, şansele de recuperare completă erau excelente.

I se dăduse voie să-l viziteze, deşi doar o clipă, pentru că era la terapie intensivă.

La început nici nu recunoscu faţa umflată şi plină de vânătăi a soţului ei.

— Scuze... că... că... am întârziat, spuse el.

Vocea de-abia i se auzea şi zâmbi vag.

Şi atunci Abbey nu mai putu să se abţină. Experienţa din camera de aşteptare fusese cam ca ritualul din avion, se concentrase ca totul să fie bine până la urmă. Nu se simţise puternică, dar se purtase extrem de stoic.

Acum stoicismul luă sfârşit.

Îi luă mâinile între ale sale şi-şi plecă fruntea.

— Nu încerca să vorbeşti.

— E în regulă...

— Nu, nu e. Trebuie să-ţi păstrezi energia ca să te vindeci.

— Voiam doar... să... iau o pauză.

Ea hohoti printre lacrimi.

— N-ai auzit de Caraibe?

— Era... prea convenţional.

— Vai, Brian! gemu ea închizând ochii ca să se ferească de un nou val de lacrimi care-i atârnau de gene.

— Du-te acasă, zise el şi ridică mâna ca să-i dezmierde părul.

Dar perfuzia era foarte incomodă şi el era încă foarte slăbit, aşa că îi dădu drumul la loc pe pat.

— Dormi.

— Nu vreau să te părăsesc, îi zise ea.

— Eu vreau să... dorm, spuse el privind-o cu ochii întredeschişi. Pleacă.

— Nu vreau...

— Du-te, spuse el pe un ton slăbit, dar totuşi poruncitor. Vorbesc... serios. Du-te. La Parker.

Îl cunoştea atât de bine încât ştiu imediat că vorbea serios. Şi mai ştia şi că n-avea să-l ajute

cu nimic dacă stătea ca o cloşcă învârtindu-se pe lângă el toată noaptea.

— Mă întorc mâine-dimineaţă la prima oră, îi zise ea. Nici n-o să fii încă treaz când o să vin.

— Să... nu care... cumva... să mă... trezeşti, spuse el cu spaţii din ce în ce mai dese între cuvinte.

Ştia prea bine că trebuia să doarmă.

— Noapte bună, îi şopti ea şi se aplecă să-i dea un sărut cât mai gingaş pe obrazul umflat. Te iubesc.

Şi vorbea mai serios ca niciodată.

Capitolul 18

Tiffany era cât se poate de trează.

Din fericire, Parker se dăduse bătut cu ore bune în urmă. După ce mai stătuseră treji încă o oră şi jumătate faţă de ora obişnuită de culcare a lui Kate fugărindu-se prin casă de parcă erau animale scăpate de la zoo – ceea ce-l nemulţumi profund pe Charlie –, Kate şi Parker se prăbuşiseră de oboseală pe paturile suprapuse din camera lui Kate şi adormiseră duşi. Unele lucruri erau mai importante în viaţă decât respectarea programului de somn.

— Şi cât mai stă copilul ăla la noi? întrebă Charlie.

Îşi petrecuse seara în „bârlogul" lui, care era o cameră izolată fonic de sus din mansardă, unde avea chiar şi un televizor Full HD cu diagonala de 130 de centimetri, o combină care costa mai mult decât o maşină şi câteva divane comode. Nu se putea spune că făcuse mari sacrificii ca să urce până acolo.

— O să stea aici până se întoarce mama lui, zise ea veselă. Sau poate mai mult. Tatăl lui a avut un accident de maşină.

— Aha, zise el.

Ea spera că o să-i închidă gura cu replica asta.

— Dar n-au ceva rude pe-aici prin zonă?

De la discuţia pe care o avuseseră despre bani, Tiffany începuse să-l vadă pe Charlie într-o cu totul altă lumină. OK, poate că totuşi era aceeaşi ipostază ca înainte, doar că se simţea de parcă i se deschiseseră ochii. Ceva în adâncul sufletului ei se ofilise, dar această libertate proaspăt descoperită prin intermediul muncii ei îi demonstrase că nu trebuia să rămână într-o căsnicie care o făcea să se simtă atât de groaznic. Că putea să se descurce şi singură dacă era nevoie.

Şi începuse deja să creadă că avea nevoie să se descurce.

— Au *prieteni*, Charlie. *Pe mine*. O să am grijă de băiat şi o s-o ajut pe mama lui până când nu mai au nevoie de mine.

— OK, OK, se apără el ridicând mâinile de parcă voia să se predea, dar gestul ăsta era mult prea puţin şi venea mult prea târziu. Nu trebuie să-mi tai capul pentru asta. Întrebam doar.

— Nu, nu întrebai. Îmi *comunicai*. Îmi comunicai că urgenţa altora îţi perturbă ţie viaţa în lumea ta îngustă şi că nu-ţi place treaba asta. Nu numai că nu-ţi place, dar mă şi învinuieşti pe mine pentru ea. Şi mi se pare că e un lucru împuţit din partea ta, Charlie, să ştii.

El îşi dădu ochii peste cap şi fornăi pe nas.

— Am pus doar o întrebare. Ia mai slăbeşte-mă.

Ea îl privi pe omul cu care se căsătorise în urmă cu mai bine de zece ani şi-şi dădu seama cu o siguranţă îngreţoşată că nu-l cunoştea deloc.

Şi mai mult decât atât, nu-l plăcea deloc.

— Apropo, zise ea uimită la auzul propriului ton complet detaşat, când spălam rufele ieri am găsit un slip printre lucrurile tale. Ce-i cu el?

— Nu știu la ce te referi.

— Ba sigur că știi. Era chiar deasupra grămezii cu hainele tale pe care am dus-o sus.

El ridică din umeri

— Habar n-am.

Nu era pregătită ca el să nege total. Poate să mintă. Sau să se prefacă uluit. Dar să se poarte ca și cum slipul ăla nici nu exista pe față pământului?

— Ia nu te mai învârti în jurul cozii, îi spuse Charlie, pornind ofensiva. Un bărbat are dreptul la intimitate în propria lui casă.

— Se pare că are dreptul la intimitate și în propria lui căsnicie.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Conturi de bancă separate, carduri separate, vieți separate, Charlie.

— Ți-am zis că e doar pentru niște afaceri.

Se gândi că ar putea să-i răspundă, dar de ce să facă asta? Nu avea cum să câștige cearta asta. Și nici nu voia premiul din joc.

— Lasă-mă în pace, zise ea.

— Cu mare plăcere, îi răspunse.

Apoi plecă cu greutatea anilor și a kilogramelor în plus care-i transformaseră mersul dintr-unul vioi și fără griji într-un pas de om supărat.

Ea privi cum se îndepărta și îi trecu prin cap că n-ar supăra-o prea tare dacă ar continua să se îndepărteze și nu s-ar mai întoarce.

Ceva se schimba în ea și nu avea de-a face doar cu ce se întâmplase în seara asta sau cu slipul misterios sau cu lipsa de maniere a lui Charlie.

Nu, totul era aiurea la el.

Cu un an în urmă nu ar fi crezut nici în ruptul capului că i-ar prinde bine să rămână falită și să

se facă operatoare la linia fierbinte, dar, spre surprinderea ei, găsi că se preocupa din ce în ce mai rar de fiecare detaliu. Îşi dădea astfel seama cât de imprevizibilă e de fapt viaţa şi că lucrurile se rezolvau în mod neaşteptat şi asta o făcea să se simtă în siguranţă.

Şi liberă.

Aşa că în clipele astea când, în mod normal, şi-ar fi imaginat toate prăpăstiile pământului în legătură cu soarta lui Brian Walsh, era destul de sigură că Abbey o să se întoarcă şi o să-i spună că o să se însănătoşească.

Cât aştepta să se întâmple asta, Tiffany se uită la toate emisiunile de noapte cu invitaţi de la televizor, se uită chiar şi la cele pe care nu le suporta. Într-un sfârşit, la 1:45 se hotărî să-şi facă un Cosmopolitan. De fapt, se hotărî să facă o carafă întreagă, în caz că Abbey avea nevoie să bea ceva când – şi dacă – se întorcea în seara aceea.

Peste un sfert de oră, farurile maşinii lui Abbey luminau fereastra din faţă şi Tiffany îi ieşi în întimpinare.

— E bine Brian?

Abbey fornăi, se părea că tot îşi suflase nasul în seara asta, apoi zise:

— Se pare că da.

Umerii lui Tiffany se relaxară pentru prima oară în acea seară.

— Vai, Slavă Domnului. Eram atât de îngrijorată.

— Îmi pare tare rău, zise Abbey imediat. Ar fi trebuit să te sun şi să-ţi zic cum stă treaba mai devreme, spuse încruntându-se de parcă ăsta era un detaliu vital. Nu ştiu de ce nu mi-a trecut prin cap.

— Poate pentru că soţul tău e în spital? zise Tiffany şi o luă pe după talie pe Abbey. Intră. Vrei ceva de băut?

Nu-i păsa că Abbey era soţie de pastor, până la urmă era prietena ei şi avea să-i ofere ceva de băut fără să se mai gândească la ce e bine şi ce e rău.

— Mi-ar plăcea tare mult un păhărel, zise Abbey zâmbind stins. Chiar două.

— Ce-ai zice de un Cosmopolitan?

— Aş bea şi rachiu sau apă de gură. Aş bea orice la ora asta.

Tiffany o luă de braţ – ceva ce nu mai făcuse în viaţa ei cu Abbey – şi zise:

— Hai, intră atunci. Ai avut o noapte ceva de speriat. Vino să te relaxezi un pic, dacă mai poţi.

Mai dură ceva timp până când mina de calm total a lui Abbey se duse pe copcă. Tiffany o conduse în camera de lângă terasă, unde erau între patru ochi şi nu le deranja nimeni, şi turnase deja trei cosmo-uri la rând până ca Abbey să zică ceva ce chiar avea sens şi nu era o remarcă politicoasă.

— E vina mea.

— Ce-ai zis? întrebă Tiffany, care nu era pregătită pentru aşa ceva.

Abbey era mereu aşa puternică şi calmă.

— Îmi pare rău, zise Abbey şi flutură din mână încet, apoi îşi duse ambele mâini la ochi.

— Abbey?

Tiffany nu ştia ce să mai facă. Să mai toarne un Cosmo? Să-i ofere cafea? S-o roage să spună mai multe? Să-i distragă atenţia ca să nu se supere şi mai tare?

— Nu te mai învinovăți.

— E vina *mea*, insistă Abbey pe un ton ce aducea aproape a furie. E vina mea, zise și privirea care o întâlni pe a lui Tiffany exprima, fără doar și poate, un soi de provocare. Toate astea mă privesc direct.

— Cum adică? întrebă Tiffany.

Abbey închise strâns ochii.

— Nu pot.

— Poți să-mi spui. Abbey, e clar că ai nevoie să-ți ușurezi sufletul.

Abbey clătină din cap și nu zise nimic.

Tiffany își puse mâna peste a lui Abbey.

— Poți să vorbești cu mine.

Și vorbea serios. Nu mai văzuse în viața ei pe cineva atât de chinuit ca Abbey acum și ar fi vrut să facă orice ca s-o poată ajuta în vreun fel. Și acum, se pare că Abbey avea nevoie să mărturisească ceva pentru că altfel avea să explodeze la propriu.

— Oare pot? întrebă Abbey și o privi cu ochii ei roșii de plâns.

Avea pupilele micșorate, ceea ce-o făcea să pară aproape ostilă față de Tiffany.

Dar Tiffany era de neclintit.

— Da.

— Și crezi că ai putea să mă asculți și apoi să nu mai spui nimănui? o provocă Abbey de parcă era un copil care sonda să vadă dacă poate primi un răspuns, dar era speriat că s-ar putea să primească cu totul altul.

Tiffany încuviință din cap.

— Da.

Și apoi pe Abbey o podidi plânsul.

În viaţa ei nu mai plânsese aşa de mult şi aşa de tare. Suspinele o cuprindeau în tăcere printre lacrimi, lacrimile îi erau fierbinţi şi păreau de-a dreptul nesfârşite.

Mai târziu probabil c-avea să-i fie ruşine de ea însăşi. Dar acum simţea că, dacă nu scotea totul la iveală, avea să explodeze pur şi simplu.

— M-am măritat cu Brian dintr-un motiv greşit, zise ea respirând sacadat. Merită pe cineva mai bun.

— Cum adică? întrebă Tiffany cu blândeţe. De ce te-ai măritat cu el?

Abbey trase aer în piept. O dată şi încă o dată. Încerca să-şi astâmpere isteria care fierbea de-atâta vreme în ea.

Trebuia să-şi uşureze sufletul.

Să spună adevărul gol-goluţ.

O dată pentru totdeauna.

— M-am măritat cu el ca să scap.

— Să scapi? întrebă Tiffany nedumerită. Să scapi de ce?

Lui Abbey i se puse un nod în gât.

— De focul iadului.

Era trei şi jumătate noaptea şi Loreen nu putea să doarmă. Toată ziua fusese obosită, abia reuşise să-şi ţină ochii deschişi, aşa că motivul pentru care se trezise brusc după miezul nopţii era un mister pentru ea.

După ce se foi în pat de la 3:01 până la 3:30, se logă ca Mimi şi aşteptă să sune telefonul.

Nu dură mult. Nu era prea sigură de ce o surprinse când sună aproape imediat cineva care părea aproape destul de mic ca să folosească telefonul părinţilor cât ei erau plecaţi din oraş.

Peste încă zece minute, în încăperea întunecată telefonul sună din nou.

— Aici Mimi, zise ea schimbând tonul.

Încerca s-o imite pe Betty Boop un pic.

— Mimi?

— Da.

— Eu sunt Anonimul.

După săptămâni întregi de când se lansase în afacerea asta, era pregătită pentru aproape orice.

— Bună, Anonimule. Cu ce te pot ajuta?

— Am încercat să te sun mai devreme, dar nu lucrai încă.

— Poţi vorbi cu oricine de aici de la Neveste Fericite, îi spuse ea.

Vocea de Betty Boop se dovedi a fi fost o greşeală totuşi. Avea să-i fie foarte greu să ţină pasul vorbind aşa.

— Toate de-abia aşteptăm să ne suni.

— Nee, zise el şi vocea lui i se păru cunoscută. Au încercat să-mi facă legătura cu altcineva, dar eu cu tine voiam să vorbesc.

Continuă chiar dacă simţea că îl cunoaşte de undeva, lucru care o nedumerea.

— OK, Anonimule, despre ce vrei să vorbim în seara asta?

— Despre soţia mea.

Stai niţel.

Loreen se foi în pat.

— Soţia ta?

— Chiar ea.

Era Robert.

— Poate ar trebui s-o suni pe soţia ta la telefonul ei normal în loc să plăteşti trei dolari pe minut ca să vorbeşti despre ea, zise Loreen.

— Nu, nu. Merge şi-aşa foarte bine.

Ea renunţă la timbrul sexy de Mimi:

— Asta dacă n-ai un copil care se duce la facultate peste câţiva ani.

— Pot să-mi permit, zise Robert. Şi e pentru o cauză nobilă. Am auzit că unele Neveste Fericite au dat de bucluc la Vegas.

Loreen zâmbi pentru sine.

— OK, Anon, ce-i?

— Păi, cum ţi-am zis, vreau să vorbesc despre soţia mea. Adică viitoarea mea fostă soţie.

Fosta. O enervase dintotdeauna titlul ăsta. Suna aşa de... ostil.

— Ce-i cu ea?

— Păi... oftă el, probabil că nu m-ar crede, deci poate c-ar fi mai bine să-ţi zic ţie mai întâi. Poate mă poţi sfătui tu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Oare avea să-i spună că întâlnise pe cineva? Că se căsătoreşte? Oare îi era aşa de frică de reacţia ei încât voia să plătească toţi banii de la CPP ca s-o calmeze?

Se pregăti pentru răspunsul lui şi încercă să-şi ia inima în dinţi, să se ţină tare, chiar dacă erau aproape divorţaţi şi ea n-ar mai trebui să simtă lucruri de genul ăsta.

— Păi... viitoarea mea fostă soţie – o să-i spun Lor... etta.

— Ca Loretta Lynn[1]?

— Exact. Moare după muzica country.

Loreen dădu ochii peste cap exasperată. Ura muzica country.

— Şi ce-i cu Loretta, regina muzicii country?

El plescăi.

---

1. Interpretă de muzică country.

— Păi, treaba stă așa: cred că sunt încă îndrăgostit de ea.

Loreen simți că i se strânge stomacul.

— Ce?

— Știu, nici mie aproape că nu-mi vine să cred.

— Și e... adevărat?

Îl văzu cu ochii minții cum încuviința din cap.

— Din păcate e chiar așa.

— Oa... Deci, ce-ai vrea să facă Loretta cu informația asta?

— Aș vrea s-o ia așa cum e: adevărată. Vezi tu, i-am zis că mi se pare că e obsedată să controleze situațiile și că se concentra prea mult pe fiul nostru și nu se concentra destul pe ce vreau eu, dar am aflat de curând că, de fapt, mai erau ceva lucruri în joc.

Loreen înghiți în sec.

— Și cum te-ai simțit atunci?

— Ca un idiot, pentru că nu mi-am dat seama ce se întâmplase cu ea mai devreme. Și m-am ofticat că mă afecta atât de tare, spuse el, apoi oftă. Probabil că trebuia să mergem la un psiholog pentru cupluri.

Loreen simți că-i dau lacrimile.

— Poate că ar fi trebuit ca soția ta să aibă mai multă grijă de tine, recunoscu ea. Dacă ar fi avut, poate că încă ați fi căsătoriți.

— Dar încă suntem căsătoriți.

— E doar o chichiță tehnică.

— Dar nu trebuie să fie, zise el, apoi trase aer în piept. O iubesc și vreau să îmbătrânesc alături de ea.

Ea chicoti, pentru că era mai bine decât să plângă.

— Femeilor nu le place să se gândească la bătrâneţe.

— Dar, dacă suntem norocoşi, toţi îmbătrânim. Şi eu vreau s-o fac alături de prietena mea cea mai bună. Şi asta şi e. E prietena mea cea mai bună dintotdeauna.

Ea înghiţi în sec, dar gâtul îi era aşa de uscat încât o durea.

— Sunt foarte multe lucruri de comentat în legătură cu căsătoriile cu prietena ta cea mai bună.

Robert ezită o clipă. O ezitare care-l costă ceva, având în vedere cât plătea pe un minut de convorbire.

— Şi ce crezi despre divorţurile dintre prietenii cei mai buni? întrebă el.

Ea trase aer în piept.

— Nu prea-mi plac, dar cred că, atunci când doi oameni pornesc aşa ceva, poate că motivele pentru care o fac sunt cât se poate de valabile.

— OK, dar de ce nu gândeşti aşa, zise el cu vocea de Robert Diplomatul. Ce-ar fi dacă totuşi n-ai avea dreptate?

Nu exista nici o Loreen Diplomată pe lumea asta. Exista doar Loreen Reacţionara.

— Nu vreau să fac o greşeală, pentru că mă ghidez după o pasiune de moment.

— Dar ăsta nu e doar un moment pasional. E o clipă de sinceritate, zise Robert, după care oftă exasperat. Adică vieţile noastre sunt pe cale să se ducă pe apa sâmbetei, o să murim singuri amândoi doar pentru că ne e frică să nu ne facem rău unul altuia.

Loreen clătină din cap pe întuneric, neputând să-şi asume posibilitatea asta conştient.

— Dar nu pot să fac treaba asta acum, Robert... Anonimule.

— Bine, Loretta.

Bineînţeles că o pufni râsul.

— Şi când o să poţi s-o faci? o întrebă el. Trebuie să vorbim despre încurcătura asta. Sigur, asta numai dacă, fără nici o urmă de îndoială, poţi să-mi spui că răspunsul tău rămâne nu. Se opri şi aşteptă o clipă. Aşa e?

Ea clătină din cap, dar nodul care i se pusese în gât n-o lăsa să vorbească.

— Loreen, aud fâşâit de cearşafuri. Asta înseamnă că dai din cap că nu sau că dai din cap că da?

— Că nu, zise ea. Vorbim despre asta mai târziu.

— Îmi promiţi?

Ea înghiţi în sec.

— Da.

— Bine, aşa. Atunci vorbim curând. Foarte curând.

Închise telefonul şi-l strânse la piept, gândindu-se ce să facă. Oare ar putea să se împace cu Robert? Oare chiar asta-şi dorea cu adevărat?

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândea la el destul de des. Îi plăcuse la nebunie să fie căsătorită cu el. De fapt, până la sfârşit, când se împunseseră pe tema înstrăinării ei, îi plăcuse la nebunie tot ce implica relaţia cu el. Se dădea în vânt chiar şi să facă cumpărături cu el.

Sincer vorbind, chiar îi era dor să meargă cu el la cumpărături.

Îi era dor de multe lucruri pe care le făcea cu el.

În plus, mai era și partea fizică a relației. Pe vremuri fuseseră grozavi în dormitor și ea nu mai fusese cu nimeni – în afară de Rod și, Doamne, cât se chinuia să nu se gândească la el – de când se despărțiseră.

Și n-avea legătură doar cu sexul. Era pur și simplu ideea de intimitate de toate zilele când ea își punea picioarele la el în poală și stăteau pe canapea uitându-se la televizor. Sau când stăteau culcați în pat unul lângă altul, citind înainte să se sărute de noapte bună și să stingă lumina.

Era genul de intimitate fizică pe care nu puteai s-o împarți cu cineva cu care nu erai la fel de intim din punct de vedere romantic.

Îi era dor de toate astea.

Îi era dor de el.

Dar prea se ambala, Jacob – nu putea să nu-l ia și pe Jacob în calcul, oare el ar fi trecut peste dezamăgirea că ei au încercat din nou și n-a mers?

Închise ochii ca să alunge gândul ăsta. Erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească noaptea așa târziu. Voia doar să reușească într-un fel sau altul să se relaxeze și să adoarmă din nou.

Avea nevoie de ceea ce primeau apelanții ei din miez de noapte: o ceașcă de orgasm fierbinte.

Și telefonul sună.

La naiba! Trebuia să-l fi închis. Nu era deloc pregătită.

Sună a doua oară.

Încercă să se adune. Trebuia să răspundă. Toată lumea știa că din cauza ei aveau nevoie de un car de bani.

Asta o convinse. Răspunse la telefon.

— Mimi, sunt Anonimul.

Ea chicoti. Doamne, ce bine că era el.

— Anonimule! Nu ne-am mai auzit de mult!

— De prea mult timp.

— Deci, cu ce te pot ajuta?

— De fapt, zise el pe un ton aproape şoptit, aş vrea să te întreb cu ce te-aş putea ajuta eu pe tine...

Ea se încruntă. Oare nu cumva voia să o forţeze în treaba asta cu împăcarea prea repede? Robert ar trebui s-o cunoască destul de bine cât să-şi dea seama că n-ar avea sorţi de izbândă.

— Şi ce-ai putea tu să faci? îl întrebă ea precaută.

— Păi, tu le faci bărbaţilor serviciul ăsta tot timpul, dar oare ţi-a servit vreodată cineva pe tavă şi ţie treaba asta?

Aha, interesant.

— Nu, răspunse ea. De fapt, nimeni nu mi-a făcut aşa ceva.

— Asta credeam şi eu. Aşa că în seara asta nu vreau să mişti nici măcar un deget, spuse, apoi făcu o pauză. Sigur, asta dacă nu cumva vrei să mişti degetul.

Apoi chicoti. Ce sunet drăguţ!

De fapt, era un sunet chiar sexy.

Oare chiar avea să intre în joc?

— Nu trebuie, deci?

— Aha. Deci cu ce eşti îmbrăcată? Ia stai niţel, nu-mi spune. Pe vremea asta cred că fie porţi cămaşa de noapte cu Piglet din *Ursuleţul Winnie*, fie chestia aia cu roz şi verde şi nasturi pe care ai cumpărat-o de la Target acum o mie de ani.

— Ai greşit, îi zise ea aruncându-i lui Piglet cel desenat pe cămaşa ei de noapte cu o cană de

cafea în mână o privire care voia să spună că-i pare rău că l-a nedreptățit. Port un body negru din satin cu jartiere și ciorapi de plasă. Știi tu, e uniforma mea de lucru.

— Acuma desfac jartierele și scot ciorapul de mătase de pe piciorul tău drept. Acuma am ajuns la stângul. Și mâinile mele îți dezmiardă coapsele din ce în ce mai sus, cu blândețe. Amândouă mâinile, pe amândouă coapsele. Nu porți chiloți.

— Nu, îi șopti ea.

— Ce bine. De ce să mai pierdem vremea? Vreau să-ți simt gustul. A trecut prea mult timp și vreau să-ți simt gustul chiar acum.

Ea respiră adânc.

— Simți? Îți mai aduci aminte?

— Da, zise ea cu o voce tremurândă.

— Și eu, draga mea.

Ah! Vocea asta a lui. Era moartă după vocea lui.

— Îți mai aduci aminte ce făceam cu mâna acum?

Ea închise ochii strâns și-și imagină.

— Da, răspunse ea.

Chiar mergea. Avea nevoie de asta.

Avea nevoie de așa ceva de foarte multă vreme.

Capitolul 19

Când Sandra ajunse la Tiffany acasă, o găsi prăjind cartofi zdrobiţi cu furculiţa în tigaie.

Era complet exasperant că cineva atât de slab ca Tiffany putea să mănânce cartofi îmbibaţi în ulei de dimineaţă, iar corpul Sandrei pur şi simplu se umfla şi creştea doar de la un shake de slăbit.

— Salut, zise Tiffany când o văzu pe Sandra. Sper că ţi-e foame.

— Acuma chiar îmi e, zise Sandra şi se aşeză pe un scaun înalt din faţa barului. Ţi-am mai adus pantofi, zise ea lungind cuvintele. Ăştia sunt pantofi nou-nouţi Lorna de la Philippe Carfagni, spuse şi îi trânti în faţă o pereche de pantofi stil platformă cu botul rotunjit şi deget decupat din piele de culoarea mahonului, arcuiţi precum dealurile line ale Italiei unde fuseseră fabricaţi.

Ea picase pe spate când îi văzuse, aşa că îşi zisese că şi lui Tiffany i-ar plăcea, mai ales pentru că ar fi făcut-o să-i scuipe seminţe drept în cap lui Charlie.

— Nu-i aşa că sunt minunaţi?

Tiffany puse jos spatula.

— Sunt superbi. De-abia aştept să-i probez! exclamă ea.

Ridică unul şi îi examină tocul, aruncându-i Sandrei o ocheadă în cunoştinţă de cauză.

— Îmi plac foarte tare.

— Ce bine! Dar să nu mă faci să mănânc ce găteşti tu acolo.

— *Papas fritas*, zise Tiffany lăsând pantoful jos şi ridicând din nou spatula. Apoi adăugă pe tonul de ospătar, cum glumea Sandra: Un cuib de cartofi zdrobiţi şi prăjiţi cu un ochi deasupra, chili, smântână şi telemea. Ridică din sprâncene şi zise pe tonul ei normal de data asta: Şi tu trebuie să stai la masă.

Sandra chiar voia. Doamne, îşi dorea din tot sufletul.

— Dar nu cred că e un fel recomandat de Weight Watchers.

— Hai, măi, nu poţi să te gândeşti tot timpul la asta ca la sabia lui Damocles.

Tiffany luă o ceaşcă, o aşeză în faţa Sandrei şi o umplu cu cafea fără s-o mai întrebe dacă vrea. Apoi se duse la frigider, îl deschise şi scoase de-acolo frişcă pe jumătate degresată, exact cum îi plăcea Sandrei.

Tiffany era gazda perfectă.

— Dar mă gândesc totuşi, zise Sandra şi sorbi din cafeaua perfectă şi cremoasă din faţa ei. Şi maşina aia de afară e a lui Abbey?

— Da, răspunse Tiffany. Lăsă jos spatula, apoi o privi pe Sandra. Acuma totul e în regulă, dar soţul ei a avut un accident cu maşina azi-noapte, aşa că l-a lăsat pe fiul ei la noi cât s-a dus ea la spital. Tiffany se înfioră. A fost de-a dreptul îngrozitor o vreme.

— Groaznic. Şi *Abbey* e bine acum?

Tiffany ridică din umeri.

— Pare bine, răspunse ea, apoi ridică spatula și o amenință cu ea pe Sandra. Și sunt sigură că o să se bucure să te vadă, așa că nu poți pleca.

— Bine. Și Brian sigur o să se refacă? întrebă Sandra.

— Sunt absolut sigură că da. Și, de fapt, într-un fel absolut pervers, cred că experiența asta i-a prins bine lui Abbey.

— I-a prins bine?

— Da, am avut o discuție foarte drăguță azi-noapte când s-a întors. Mi-a mărturisit niște lucruri care o împovărau de foarte multă vreme și cred că acuma se simte mai bine.

Sandra n-o mai întrebă ce fel de lucruri îi mărturisise Abbey, pentru că știa că Tiffany n-ar fi spus secretele altor oameni nici în ruptul capului. Asta îi convenea mereu când era vorba de propriul ei secret, dar era foarte enervant când Tiffany știa ceva despre alții, dar nu i-ar fi spus cu nici un chip despre cine era vorba. Sau despre ce.

Tiffany privi în spatele Sandrei.

— Vorbești de lup, zise ea, apoi se abținu și continuă: 'Neața, Abbey. Cum te simți în dimineața asta?

Sandra se întoarse către ea.

— Am auzit că ai avut ceva necazuri azi-noapte.

— Chiar așa, spuse Abbey frecându-și palmele ca să se mai încălzească. Dar cred că totul o să fie bine de-acum încolo. Și azi-noapte am dormit așa de bine, cum nu m-am mai odihnit de multă vreme. Ce ciudat, nu?

— Câteodată, când viața ți se întoarce cu susul în jos, descoperi că partea de jos era mai bună,

nu? răspunse Sandra, apoi adăugă: Asta dacă ce-am zis eu are vreun sens.

— Păi, cam are, spuse Tiffany privind-o cu mintea departe. De fapt, are foarte mult sens, repetă şi puse nişte unt în tigaie.

Charlie intră în bucătărie chiar în momentul ăla.

— Plânge bebeluşul, îi spuse el lui Tiffany, scoţându-şi o cană din dulap şi turnându-şi cafea în ea.

— De ce nu l-ai luat în braţe?

— Păi, nu ştiam ce vrei să-i fac.

— Vreau să-l iei în braţe.

— Eu tocmai plecam să joc golf.

— Îl aduc eu pe Andy, zise Sandra repede, evident încercând să calmeze o situaţie la care nimeni – şi mai ales Abbey – nu voia să asiste acum.

— Mersi, pune-l doar în ţarc ca să se joace cu ceilalţi, bine? îi răspunse Tiffany.

Scoase apoi o cană de voiaj cu capac şi îi turnă lui Charlie cafeaua din cană în ea, apoi i-o întinse.

— Să nu cumva să întârzii.

El o privi scurt, apoi îi aruncă o căutătură lui Abbey.

— Soţul tău a făcut accidentul?

— Da, zise ea. Chiar el.

— Să faci poze maşinii, zise el înşfăcând o bucată de pâine de pe bar. Companiile de asigurări mereu trag de timp cu treaba asta.

— Aha, făcu Abbey şi se încruntă. OK. Mersi.

El aprobă din cap şi îi zise lui Tiffany:

— Vezi că ajung târziu acasă.

Tiffany făcu un gest de nepăsare.

— Nici o problemă.

Plecă exact în clipa în care Sandra se întorcea în bucătărie.

— Acum sunt sigură că Charlie mă înşală, zise Tiffany privindu-l cum pleacă.

— Vai, Tiffany, spuse Sandra.

Tiffany era surprinsă la auzul propriilor ei cuvinte.

— Îmi pare rău. Nu ştiu de ce-am adus vorba de asta. Nu e aşa de important cum sunt sănătatea şi viaţa lui Brian acum.

— Brian o să fie bine, zise Abbey pe un ton calm. Mi-ar plăcea să nu mă mai gândesc la asta. Spune-ne ce-i cu Charlie.

— Păi, până una-alta, ne-a separat conturile din bancă cu vreo câteva săptămâni în urmă. Şi tocmai a plecat la golf fără să-şi ia crosele cu el, zise ea şi arătă spre colţul de lângă baie, unde zăceau crosele încă de sâmbăta trecută.

— Trebuie să angajezi un detectiv, exclamă Sandra.

— Şi eu zic la fel, întări Abbey. Ai nevoie de dovezi acum. Se pare că nu-şi închipuie că ţi-ai dat seama, aşa că n-ar trebui să-i fie prea greu să-l urmărească.

— Ştiu eu pe cineva, se oferi Sandra scoţându-şi telefonul din geantă.

— Ştii vreun detectiv particular?

— O prietenă de-a mea l-a angajat anul trecut, zise ea. Are o slăbiciune pentru femei drăguţe înşelate de soţii lor. O să-ţi dau numărul lui şi o să-l angajăm chiar azi.

În după-amiaza aceea, după ce detectivul particular Gerald Parks fusese angajat şi trimis după

soţul infidel al lui Tiffany, Abbey se duse la cimitirul de maşini unde fusese tractată maşina lui Brian. Tiffany şi Sandra se oferiseră s-o însoţească, dar ea le refuzase, pentru că îi era teamă de propria reacţie. Totuşi le rugă să aibă grijă de Parker cât făcea ea pozele, aşa cum îi sugerase Charlie mai devreme.

Şi sigur că *avea* să facă pozele. Le făcea în caz că era nevoie de ele pentru compania de asigurări, dar nu era adevăratul motiv pentru care se dusese. Se dusese pentru că trebuia să vadă cu ochii ei că era un accident obişnuit, când se pierde controlul volanului, în loc să fie o întâmplare şi mai sinistră care să-l includă pe Damon.

Cum o să dovedească până la urmă că Damon era implicat în treaba asta, nu ştia. Dar avea să înceapă investigaţia examinând spatele maşinii, căutând zgârieturi, tablă îndoită sau orice alt semn că Brian ar fi fost lovit din spate.

Trecu mai întâi pe la biroul de primire, unde un tip neîngrijit, cu barbă de două zile, căută maşina lui Brian pe listă şi îi zise unde era.

Conducea prin curte şi observa parbriz după parbriz pe care se vedeau urme de capete. Oare de ce nu erau oamenii în stare să poarte centuri de siguranţă? Dovezile erau aşa de clare încât...

Dintr-odată gândurile i se opriră în loc. Ca şi inima, de altfel, preţ de o clipă. Văzu maşina lui Brian. Arăta ca un acordeon ieftin de jucărie. Când Abbey zări locul pe unde îl scoseseră pe Brian din maşină, cu capota ruptă şi subţire ca o foaie de hârtie, izbucni în plâns.

Oare cât lipsise să-l piardă?

Cum Dumnezeu ar mai fi putut să trăiască fără el?

Nu suporta să se gândească la asta, deşi, judecând după starea maşinii, nu prea putea să se gândească la nimic altceva.

Dar trebuia. Venise să vadă dacă nu cumva îşi băgase Damon coada aici şi era o corvoadă pe care trebuia s-o ducă la capăt. Analiză cu atenţie bara, plăcuţa de înmatriculare, farurile din spate, capacele de la roţi şi toate celelalte părţi din spate ale maşinii, dar partea din spate strălucea de parcă era nou-nouţă. Apoi se concentră pe părţile laterale. Locul pentru pasager din faţă era şi el în stare foarte bună, dar îl analiză mai întâi pentru că partea şoferului era cea care intrase în copac şi logic ar fi fost să se izbească de copac dacă ar fi evitat ceva de pe partea din dreapta.

Dar nu găsi nimic important pe partea asta. Aşa că trecu la partea şoferului. Se temea din cauza airbagului şi a scaunului care fuseseră pătate cu sânge. Da, fusese un accident înfiorător şi da, ar fi putut să-l piardă pe Brian, dar nu se întâmplase aşa ceva şi trebuia să se concentreze pe asta.

Îşi luă ochii de la scaunul mizerabil, pătat cu sânge, de pe partea şoferului şi analiză partea exterioară a maşinii.

Era aşa de mic, că la început nici nu-l observă. Dar acolo, între două cute de metal care serviseră drept uşă pe vremuri, zgâriat adânc în vopsea era indiciul pe care-l căuta.

10M.

Chiar suma de bani pe care Damon insista că i-o datorează.

El era răspunzător pentru asta.

Şi ea nu era surprinsă deloc, desigur. Lucrurile stăteau exact cum se aşteptase. Ăsta era şi

motivul pentru care venise, dar, văzându-l scris negru pe alb, parcă nu-i venea să creadă. Înainte să meargă la Vegas, nu se mai gândise la Damon de ani de zile. Acum, dintr-odată plutea ca un nor de furtună întunecându-i întreaga existenţă. Chiar dacă ani de zile parcă intrase în pământ, acum avea puterea să-i schimbe – ba chiar să-i distrugă – viaţa.

Trebuia să-l oprească cumva.

Îl va suna pe detectivul particular, pe Gerald Parks. Voia – ba nu, avea neapărată nevoie – să-l găsească pe Damon Zucker înainte s-o găsească el pe ea din nou.

— Ăştia sunt modelul Michelle şi v-am cumpărat fiecăreia câte o pereche, trebuie doar să-mi promiteţi că-i veţi purta peste tot şi le veţi spune tuturor că sunt de la Carfagni, zise ea zâmbind şi le dădu fiecăreia câte o cutie cu pantofi cu vârf ascuţit, roz metalizat, cu branţuri de piele. Nici n-o să vă vină să credeţi cât de comozi sunt.

— Te cred, spuse Loreen. Am purtat modelul Helene aproape tot timpul. N-am ştiut niciodată ce diferenţă e între pantofii buni şi pantofii împuţiţi de la magazinele ieftine pe care i-am tot purtat până acum.

— Ştiu, zise Sandra cu o expresie de cunoscătoare pe faţă. Toate aflăm asta mai devreme sau mai târziu. Dacă avem noroc.

— Eu mi-am învăţat lecţia, zise Tiffany. Sincer, mi se părea că eşti un pic cam prea obsedată de pantofii ăia, dar, când mi-am pus în picioare pantofii cu toc pe care mi i-ai dat, jur că mă simţeam de parcă aveam în picioare cizmele de şapte leghe. Mă fac să mă simt puternică.

— Dar chiar *eşti* puternică, îi răspunse Sandra. Mă bucur că-ţi plac pantofii.

Era ciudat, îşi zise Sandra la următoarea întâlnire cu fetele, cât de tare se schimbase Tiffany de când cu sexul la telefon. Sau poate avea de-a face cu independenţa ei, faptul că făcea bani – bani frumoşi chiar – şi descoperea că nu trebuie să depindă cu totul şi cu totul de Charlie ca să-şi întreţină copiii. Tiffany devenise o cu totul altă persoană.

Şi totuşi se simţea foarte bine în pielea ei. Era ca şi când trăia propria revoluţie sexuală.

Orice o fi fost, Tiffany devenise mult mai relaxată şi mai amuzantă. Îi lăsa pe copii să se joace fără să verifice în fiecare clipă ce făceau şi Sandra o văzuse chiar băgând în gură una sau două bucăţi de brânză când s-au întâlnit la Loreen acasă, unde mâncarea era mereu minunată şi plină de calorii.

Era foarte mişto s-o aibă din nou alături pe sora ei. Sau, mai bine zis, s-o aibă alături pe sora ei pentru prima oară. Era foarte greu să-şi dea seama care din două. Şi era drăguţ că le avea şi pe Abbey şi pe Loreen lângă ea.

— Deci când e următoarea întâlnire? o întrebă Tiffany pe Sandra. Mă gândeam că a treia-i cu noroc.

— Pe vremuri aş fi fost de-acord cu tine, zise Sandra. Dar judecând după primele două, încrederea mea în întâlnirile astea a scăzut foarte tare.

— Dar nu toţi bărbaţii de pe lumea asta sunt ciudaţi, spuse Loreen.

— Nu mai sunt aşa de sigură, zise Abbey, apoi zâmbi. Şansele să întâlneşti încă unul care să nu fie deloc normal par totuşi foarte mici.

— Doamne, sper că ai dreptate, exclamă Sandra.

Se săturase să fie singură mereu, voia pe cineva lângă ea, cu care să poată să împartă micile plăceri ale vieţii. Dar se săturase şi de umilinţe.

— Cum îl cheamă? întrebă Tiffany.

— DLadd, răspunse Sandra încercând să vadă partea bună a lucrurilor. Nu-l cheamă nici Păpuşaru', nici PuiulFunky, nimic ciudat. Doar Dladd de la Doug Ladd.

— Şi cu ce se ocupă? întrebă Loreen.

— E arhitect.

— Pare destul de normal, remarcă Tiffany. Şi unde mergeţi?

— Ne întâlnim la Normandie Farm să bem *Irish coffee* împreună.

Chiar dacă întâlnirea se dovedea un dezastru, îi plăcea la nebunie restaurantul acela şi nu mai fusese acolo de ani de zile.

— Vai, uitasem de locul ăla, oftă Tiffany. Acolo ne-au dus mami şi tati când am terminat liceul.

— Ştiu. Speram să-mi poarte noroc. Sandra căzu o clipă pe gânduri apoi zise: Deşi nu sunt aşa de sigură că de noroc am nevoie. Avem aşa de multe lucruri în comun.

— Adică ce? întrebă Loreen.

— Păi, să vedem: suntem amândoi legaţi sufleteşte de ceva vreme de Pixies, ne plac pisicile mai mult decât câinii.

Şi ce mai era?

— A, da, stă în cartierul McLean Gardens, adică la cinci kilometri de mine. Nu-i plac marionetele şi nici jocurile video. L-am întrebat, spuse Sandra

zâmbind. Şi din câte îmi dau seama din poză, mai e şi drăguţ pe deasupra.

— Eu cred că totul o să meargă ca pe roate de data asta, zise Loreen. Şi câteodată premoniţiile mele chiar se adeveresc. Sigur, câteodată înseamnă rar. Dar aşa e.

Sandra aprobă.

— Păi, şi eu simt la fel. Mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus adevărul despre lupta mea nesfârşită cu kilogramele în plus şi tot vrea să ne întâlnim. Asta-i de bine, nu?

— Ar trebui să te aştepţi mereu la asta de la un tip cumsecade, zise Tiffany de neînduplecat.

— Da, dar tipii cumsecade nu se poartă mereu cumsecade la început, zise Loreen şi se întoarse spre Sandra dând din cap. Cred că-i un semn foarte bun.

— Şi mai ales că s-ar putea să-şi închipuie că ai o problemă mult mai mare cu greutatea decât ai în realitate, adăugă Abbey. Pun pariu c-o să cadă pe spate când o să vadă cât de drăguţă eşti de fapt.

— Să dea Dumnezeu să fie aşa, spuse Sandra.

— Să nu te bazezi pe el, zise Abbey chicotind. Dar să ne spui cum a fost pe urmă.

Sandra respectă teoria ei că era mai bine să fie prima venită la întâlnire şi de data asta chiar ţinu. Se aşeză în holul de primire de la Normandie Farm, se bucură că lumina era difuză şi ascultă pierdută acordurile chitarei muzicianului care făcea atmosfera în încăperea alăturată.

Doug apăru la opt fix şi picoliţa îl conduse la măsuţa la care stătea Sandra.

— Sandra? întrebă el.

Ea căzuse pe gânduri şi era aşa de departe încât nici nu-şi dăduse seama că el ajunsese. Tresări speriată şi ridică privirea spre ceea ce părea a fi una dintre cele mai arătoase feţe din lume. Nu era doar drăguţ. Era frumos nevoie mare.

Aşa că bunul ei simţ ghici că era probabil managerul sau cineva din aceeaşi categorie care venea să-i spună că întâlnirea s-a amânat.

— D-da?

El îi zâmbi şi faţa îi deveni şi mai frumoasă. Piele bronzată, ochi albaştri, păr de culoarea nisipului.

— Eu sunt Doug Ladd.

Chiar era Doug Ladd.

Şi ea amuţise.

— Pot să mă... aşez? întrebă el, un pic nedumerit de tăcerea ei.

— Vai! Sigur! Îmi pare rău, eu...

Ea ce? Nu avea cum să termine propoziţia asta în mod logic.

— Te rog, ia loc.

El se aşeză şi îi făcu semn picoliţei vrăjite să mai stea o clipă.

— Vrei şi tu *Irish coffee*? o întrebă el pe Sandra.

— Sigur, aprobă ea. Da.

— Două, vă rog, îi zise el picoliţei. Ai putea să-i comunici asta chelneriţei noastre?

— Aha, zise picoliţa care nu mai putea să-şi ia ochii de la el, apoi îi aruncă o ocheadă grăitoare Sandrei şi plecă.

— Îmi pare rău, doar că nu suport să încep o discuţie şi apoi peste vreo trei minute să trebuiască să mă întrerup ca să dau comanda, zise Doug după ce chelneriţa plecă.

— Da, nici mie nu-mi place, îi răspunse Sandra, plăcut impresionată că el se gândise la una ca asta.

Gestul le uşura vieţile amândurora.

După trei *Irish coffee*, Doug încă nu făcuse nici o gafă şi Sandra ceruse cafea decofeinizată după prima şi se relaxase complet, lăsând conversaţia să curgă în voie.

Dar era prea uşor.

Mult prea uşor.

Şi ceva îi spunea că ştia motivul.

— Deci, Doug, ştiu că-ţi plac Pixies, dar ce fel de muzică mai asculţi?

— Tot felul de chestii. Orice, de la country până la musicaluri.

— Musicaluri?

— Sigur că da.

— Adică chestii gen Judy Garland?

— Mda, zise el făcând o mică pauză. Când era mai tânără.

Hm.

— Dar ce zici de Christina Aguilera? Eşti mare fan cumva?

— Are o voce grozavă, zise el privind-o un pic confuz pe Sandra. Dar nu e printre preferatele mele.

— Cum ţi se pare Rupert Everett?

— Ce?

— Nu contează.

— Eşti cumva... începu el un pic confuz, mare amatoare de muzică?

— Cam aşa ceva, încuviinţă ea.

— Ai fost vreodată la seara muzicienilor amatori de la cafeneaua Outta The Way din Derwood? Tipul ăla chiar aduce nişte artişti talentaţi acolo de-obicei.

— Seara muzicienilor amatori? Asta e un fel de spectacol cu travestiţi?

El era complet pierdut.

— Nu. E doar muzică obişnuită. Distracţie gratis. Îşi puse paharul jos. Îmi pare rău, mă simt de parcă încerci să baţi undeva, dar nu ştiu exact unde.

— Eu? Nici vorbă, nu bat nicăieri, de fapt, zise ea încercând să zâmbească pentru a-şi ascunde agitaţia, dar pur şi simplu nu-i ieşea. N-am mai fost în viaţa mea la o seară a amatorilor. Nici nu prea ştiam ce e până acum.

— Ţie ce-ţi place să faci?

— Păi, pe vremuri mergeam la Nine Thirty Club, dar n-am mai fost de secole pe-acolo. În ultima vreme, nu ştiu. Parcă nu prea am mai ieşit prin oraş şi nici n-am mai făcut nimic interesant. Sorbi din cafea şi îi servi mingea la fileu. Şi de când îţi dai întâlniri pe Match?

El îşi împreună degetele.

— Păi, tu eşti prima.

— Serios? întrebă ea punând paharul pe masă. Nu-mi vine să cred.

El ridică din umeri.

— Păi, am fost foarte mult timp într-o relaţie şi când s-a încheiat, m-am îngropat în muncă şi am uitat să mai ies în lume.

— Eşti arhitect, nu?

El dădu din cap.

— Exact.

— Ai proiectat vreo clădire de care să ştiu?

— Probabil că nu. Acum proiectez mai mult interioare. Restaurez, adaug detalii, chestii de genul ăsta.

— Adică decoraţiuni?

El zâmbi.

— Păi, îţi trebuie ceva simţ artistic ca să faci asta, da.

Doamne, era exact cum îşi imaginase. Piesele se potriveau perfect acum.

Sandra îl privi pe tipul ăsta superb, care mai era şi educat şi de succes, aşezat acum în faţa ei şi nu-i veniră în cap nici măcar două motive pentru care el ar fi vrut să aibă ceva de-a face cu ea.

Ei, nu-i venea decât unul.

Căuta o „barbă", o femeie pe care s-o scoată în oraş din când în când ca să dovedească că nu e homosexual.

Şi clar era.

— Bănuiesc că trebuie să comunici bine cu latura ta feminină, nu?

El se încruntă.

— Poate că... da.

Apoi se lăsă o tăcere stânjenitoare între ei.

— Sandra, de ce îmi pui toate întrebările astea dintr-odată? se interesă el foindu-se pe scaun stânjenit. În viaţa mea nu m-am simţit de parcă gusturile mele sau slujba mea mă pun sub acuzare sau ceva.

Sandra oftă din greu.

— Cred că ştim amândoi ce se întâmplă de fapt.

— Ştim?

— Sigur că da, zise ea dând din cap aprobator, încercând să nu fie prea dură. Am mai trecut prin asta. Tu eşti gay şi nu vrei să mai ştie nimeni, aşa că vrei o tipă care să stea prin preajma ta şi pe care s-o iei cu tine la petreceri unde trebuie să pari hetero.

El se dădu în spate.

— Ce?

— E OK, Doug. Înţeleg. Chestia e că eu nu vreau să fiu genul ăla de tipă, vezi tu.

— Hm, ce chestie, nici eu nu vreau să fiu tipul ăla.

Ea încuviinţă înţelegătoare.

— Te înţeleg, dar aş fi vrut să fii tu însuţi şi să dai naibii ce crede restul lumii, iar dacă cumva cauţi o variantă B, nu vreau să fiu eu aia.

Scotoci în geantă şi scoase de-acolo o bancnotă de douăzeci de dolari, care probabil că era mai mult decât consumaţia pe care o făcuse şi zise:

— Îmi pare rău.

O puse pe masă.

— Tu vorbeşti serios? o întrebă Doug uluit, deşi ea nu ştia de ce ar fi.

— Am avut o zi obositoare, îi explică ea. Mai bine zis, o lună obositoare. Nu mai fac aşa ceva, dar ţie îţi urez mult noroc. Eşti un tip grozav.

Doug, care se ridicase şi încerca s-o oprească, se aşeză la loc şi o lăsă să plece.

— Mersi, Sandra. Şi tu la fel. Noapte bună.

— Mersi, spuse şi ea, dar nu vorbea serios.

De fapt, era atât de dezamăgită de cum mersese treaba încât îi venea să plângă. Se vârâse în toată treaba asta cu o premoniţie că nu avea să meargă şi fiecare minut în plus în situaţia în care era o făcea să se simtă şi mai prost.

Fiecare dintre aceste întâlniri idioate şi ofensatoare o îndepărtau din ce în ce mai tare de partenerul şi familia pe care sperase mereu să le aibă într-o bună zi.

Şi cel mai nasol era că încă şi le mai dorea.

Îşi dorea şi copii. Dimineţi de Crăciun, vânători după ouă de Paşti, costume de Halloween care miroseau a cauciuc şi care se dezintegrau când nici nu trecuse bine noaptea.

Cu alte cuvinte, o viaţă *normală*. Şi nu ceva care să semene a normal pe alocuri; normal după standardele majorităţii.

Doar că nu după ale celor pe care-i cunoscuse pe Match.com.

Ce păcat că Doug nu era hetero. Şi că ea nu era fotomodel. Cu aceste două calităţi ar fi putut să se distreze foarte bine împreună.

Capitolul 20

— L-ai făcut homosexual! repetă Tiffany nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Doamne, Sandra, spune-mi, te rog, că de fapt n-ai făcut asta!

— Ştiu că pare idiot, acum când mă gândesc mai bine, se văită Sandra îngropându-şi faţa în mâini. Sunt aşa de cretină!

Abbey privi spre Tiffany, apoi spre Loreen şi simţi că se luptau din greu să nu-i dea dreptate. Tiffany fu singura care-i dădu dreptate, totuşi.

— Nu mai spune. Bietul tip.

— Dar a făcut vreun gest care să-ţi indice că e aşa şi pe dincolo? întrebă Abbey.

— Da, răspunse Sandra uitându-se drept în ochii lor. A avut tupeul de neiertat de a fi un tip arătos care părea interesat de mine.

— Fraierul, o căuta cu lumânarea! exclamă Loreen şi râse. O îmbrăţişă apoi pe Sandra. Draga mea. A fost o greşeală, atâta tot. O greşeală care izvorăşte dintr-o nesiguranţă ciudată a ta pe care el n-avea cum s-o înţeleagă.

— Poate ar putea să i-o explice Mike Lemmington, sugeră Tiffany.

— Mike s-ar da la el până la urmă, pufni Sandra, apoi se îndreptă de spate. Nu, a fost o lecţie învăţată cu greu, dar o lecţie importantă.

Trebuie să am mai multă încredere în mine. Asta după ce n-o să-mi mai dau în cap din cauza greşelii ăsteia cretine.

— Ai putea măcar să-l suni, îi sugeră Abbey. Măcar să-ţi ceri scuze, completă ea.

— Ar trebui, aprobă Sandra. Pur şi simplu nu pot. Nu pot să mai dau ochii cu el în veci, nici măcar să vorbesc la telefon cu el. N-o să-mi mai dau nici o întâlnire de-acum încolo. Va fi gestul meu de scuză pentru tipul ăsta.

— Nu poţi să te opreşti acuma, să nu mai încerci deloc, zise Loreen.

— Nu, nu mai pot să mă tot întâlnesc cu tipi, o corectă Sandra. De-aici mi se trag toate problemele. Sunt o fraieră.

— Ai avut doar foarte mult ghinion, îi zise Abbey. Ni se întâmplă tuturor, crede-mă pe cuvânt. N-ai decât de pierdut dacă nu-ţi mai dai întâlniri.

— Adevărat, spuse Tiffany dând din cap entuziasmată. Vorbesc serios.

— Nu am nevoie de discuţii moralizatoare, spuse Sandra. Am nevoie de nişte straie de călugăriţă şi gata.

— Ei, căcat, exclamă Loreen. Trebuie doar să ai o întâlnire mişto. Mai încearcă o dată. Îţi promit că lucrurile o să meargă mult mai bine dacă mai încerci o dată.

Sandra o privi foarte sceptică şi întrebă:

— Da' ce eşti tu? Ghicitoare?

— Sigur că da. Dacă asta trebuie să-ţi zic ca să mă iei în serios. Pentru că am dreptate! îi răspunse Loreen.

— Sunt total de-acord, zise Abbey.

— Şi eu, adăugă şi Tiffany. Deci acum chiar trebuie să încerci din nou.

Sandra chicoti:

— Pentru că aşa a hotărît comitetul?

Tiffany dădu din cap.

— Da.

Lui Abbey chiar îi părea rău de Sandra. Ştia că era tare norocoasă că n-a avut niciodată parte de nesiguranţă cu bărbaţii şi niciodată nu avusese parte de întâlniri aşa de groaznice încât erau de-a dreptul comice, dar...

Ceva care se mişca afară în faţa geamului îi atrase atenţia.

Cineva era lângă maşina ei. Un bărbat.

Damon.

— Bine. O s-o fac până la urmă, dar sincer, o fac doar ca să vă dovedesc că n-aveţi dreptate şi ca să mă lăsaţi în pace, spuse Sandra.

— OK, eu cred că am să supravieţuiesc, zise Tiffany.

Inima lui Abbey bătea să-i spargă pieptul în vreme ce privea lung pe geam şi încerca să se hotărască ce să facă.

— Şi eu, spuse Loreen.

— Tu, Abbey?

— Ăăă, îngăimă Abbey. Bine, şi eu.... Cred că mi-am uitat telefonul în maşină, mă scuzaţi o clipă, fetelor? Nici nu mai aşteptă ca ele să reacţioneze şi tâşni pe uşă, strigându-le peste umăr: Mă întorc imediat!

Se năpusti afară, în soarele necruţător de la ora prânzului, căutându-l pe Damon, pregătită să-l ucidă cu mâna goală dacă era nevoie. Îi ajunsese până peste poate aşteptarea asta şi întrebările nesfârşite şi grijile; acum ar fi riscat chiar să suporte consecinţele unui atac la persoană ca să scape de urmărirea lui iscusită pe furiş.

— Damon! strigă ea. Unde eşti? Te văd. Ştiu că eşti aici!

Cuvintele ei se pierdură în liniştea străzii însorite.

— Damon!

Nici un răspuns.

Apoi observă un semn pe o aripă a maşinii: 10M.

Din nou.

Trebuia să pună capăt poveştii o dată pentru totdeauna.

Într-un fel.

Intră în casă şi respiră uşurată când văzu că fetele stăteau acolo unde le lăsase. Se pare că nimeni nu auzise sau nu văzuse faptul că o luase razna şi că nu mai judeca sănătos.

— L-ai găsit?

— Ce să găsesc?

— Telefonul. Pentru că mi s-a părut că aud ceva sunând la tine în geantă când erai afară, dar nu sunt sigură.

— A, asta explică de ce nu l-am găsit, exclamă Abbey şi chicoti fals, apoi se apucă să scotocească prin geantă până găsi telefonul. Uite-l. Ca să vezi! Se uită la ecranul telefonului să vadă cine sunase. A, e dentistul. Deci, ce-am pierdut?

— De fapt, tocmai le ziceam fetelor că luna asta am făcut destui bani cât să ne plătim aproape trei sferturi din datorie. Vă vine să credeţi?

Sandra îşi împreună mâinile veselă.

— Mamă, fetelor, dar ştiu că n-aţi stat locului o clipă. Sunt aşa de mândră de voi!

— Numai mulţumită ţie, spuse Abbey, care în sinea ei se întreba cât o să-i mai ia până să poată să-i plătească toţi banii lui Damon dacă o

ţinea tot aşa. Dacă n-ai fi venit tu cu ideea şi nu ne-ai fi spus cum s-o punem în practică, nu ştiu ce ne-am fi făcut.

— Cred că eu aş fi la închisoare acum, spuse Loreen cu o mină serioasă. Nu ştiu cum să-ţi mai mulţumesc pentru asta, continuă ea şi ochii i se umplură de lacrimi. Cum să vă mulţumesc tuturor.

— N-a fost deloc atât de rău cum credeam, zise Tiffany.

— Şi treaba asta... Flutură din mână arătând spre ele. Cu noi care ne întâlnim aşa în fiecare săptămână, a fost minunat.

— Şi ce-o să facem oare când o să ne plătim toate datoriile? întrebă Loreen.

— Trebuie să ne găsim o nouă scuză ca să ne întâlnim.

— Hm, făcu Sandra pe gânduri. Ce ziceţi de pantofi?...

Banii curgeau gârlă. Loreen verifică suma de două sau de trei ori pentru că nu-i venea să creadă cât de profitabilă era toată afacerea asta. Şi de pe urma succesului Nevestelor Fericite nu profitau doar Loreen cu Abbey şi Tiffany. Hotărâseră încă de la început că aveau să investească o parte din profiturile afacerii în programele de la CPP.

Deja plănuiseră să-l plătească pe Nick Nicholas, un educator renumit căruia i se zicea Matemagicianul, să vină să facă un atelier cu copiii de la şcoala Tuckerman.

În mod normal, programele de genul ăsta se desfăşurau doar în şcolile private mai înstărite,

dar CPP-ul de la şcoala Tuckerman se simţea dintr-odată mult mai optimist, financiar vorbind.

Dar nu toată lumea împărtăşea optimismul ăsta. Deb Leventer şi grupul ei de prietene începuseră să pună la îndoială obiectivele şi căile pe care voia să le atingă consiliul. Deb era geloasă pentru că pierduse alegerile pentru funcţia de preşedintă de comitet, aşa că de fiecare dată când avea cel mai mic motiv să o acuze pe Tiffany că nu era competentă, Deb nu lipsea cu nici un preţ de la faţa locului.

— Şi de unde avem toţi banii ăştia? N-ar fi mai prudent să-i economisim în caz de urgenţă?

Urgenţa la care se referea Deb era un mister pentru toată lumea. Era foarte greu totuşi să-i treacă lui Deb prin cap că una dintre membrele comitetului folosise fondurile şcolii ca să plătească un gigolo.

Şi nici într-o mie de ani nu s-ar fi prins ce se întâmplă, pentru că dacă ar fi avut cea mai vagă bănuială, ar fi făcut bucăţi reputaţia lui Loreen cu mult timp în urmă.

— Mai avem un pic peste o mie de câştigat, îi spuse Loreen lui Tiffany la o bere şi pizza în seara aceea, după ce făcuse totalul.

Erau la Pizza Bambino, la câteva străzi depărtare de şcoală, căci copiii stăteau până târziu la repetiţia pentru serbarea de la sfârşitul clasei a cincea.

— O mie? exclamă Tiffany uluită, lăsându-şi berea Heineken jos şi privind-o pe Loreen cu gura căscată. Doar atât?

— Aha. Îţi vine să crezi una ca asta?

— Cu greu, recunoscu Tiffany. Pare prea simplu.

— Nu ştiu dacă aş zice că e aşa de simplu.

— Nu?

Loreen clătină din cap.

— Nu ştiu dacă am avut măcar un apel reuşit până acum. Nu m-a sunat nimeni de două ori.

— Dar tu te-ai ocupat de toată hârţogăraia.

Loreen ridică din umeri.

— Şi apoi ai făcut reclamă şi ai angajat toate fetele care lucrează pentru noi part-time exact cum făcea şi Sandra cu Touch of Class. Şi când ai pus afişul la secţia de actorie de la Facultatea Montgomery? Aia o fost o lovitură de maestru. Asta e şi mai important!

— Sper că vorbeşti serios.

— Chiar vorbesc!

Loreen îşi duse berea la gură, dar gustul i se păru respingător, aşa că o puse jos imediat.

Tiffany observă şi-o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Loreen îşi dădu ochii peste cap.

— Probleme hormonale idioate. Am simptome false de sarcină.

— Bleah. Serios?

— Da. Loreen luă o felie subţire de pizza de pe farfurie. Şi mă simt de parcă substanţele din corpul meu se schimbă şi dintr-odată simptomele premenstruale par cele de sarcină timpurie.

— Ce noroc pe tine! Toată distracţia asta şi ciclul pe deasupra.

Loreen mai luă o înghiţitură şi încuviinţă:

— Păi, trebuie să vină în curând.

Apoi căzu brusc pe gânduri. I se părea că îşi zicea că vine în curând de cam multă vreme.

Dar aşa era în ultima vreme. Ciclul era mai greu de anticipat. Dintr-odată se simţea ca-n

clasa a şaptea, când nu ştia niciodată când o să vină s-o facă de ruşine în faţa întregii clase apărând din senin.

— Trebuie să recunosc, zise Tiffany, că mă gândesc foarte serios să-mi iau pastilele trei luni nonstop ca să nu-mi mai vină aşa de des. Am auzit că se poate face asta acum. Luă o gură de bere. Şi parcă e din ce în ce mai rău pe lună ce trece. Luna trecută mi-a venit când eram la Las Vegas, luna asta fix în weekendul de Ziua Eroilor, când Kate a vrut să stea numai la piscină.

Săptămâna trecută fusese Ziua Eroilor şi ciclul lui Loreen nu mai venise de... când oare? Înainte de călătoria la Las Vegas. Adică cu ceva timp înainte de călătoria la Las Vegas. Câteva săptămâni chiar.

— Ce e? întrebă Tiffany.

Loreen lăsă jos felia de pizza. I se cam tăiase pofta de mâncare.

— Cred că am ratat o lună.

— Cum adică?

— Păi, ciclul meu. Cred că am ratat o lună întreagă şi, cu toate lucrurile care s-au întâmplat de-atunci, efectiv am uitat.

— Şi eşti îngrijorată? Adică, n-ai avea cum să fii gravidă sau ceva.

Loreen nu răspunse.

Pur şi simplu stătea împietrită pe scaun şi simţea cum o mănâncă pielea.

— Loreen, ce s-a întâmplat? Eşti palidă ca o fantomă, îi atrase Tiffany atenţia îngrijorată.

— Şi dacă *sunt* însărcinată?

— Ai zis că n-ai mai făcut nimic de când te-ai despărţit de Robert! exclamă ea. Apoi vorbi în şoaptă. Deci cum să fii însărcinată?

— Of, Doamne, se văită Loreen împingând farfuria cu pizza de lângă ea.

Apoi scoase şervețelul şi-l tot plimbă prin poală.

— Nu vreau să ştii. Nu vreau să-ţi spun.

— Ce? Are de-a face cu Robert?

Robert? Nu. Se simţea din ce în ce mai prost. Înghiţi în sec, dar gura îi era uscată ca o bucată de vată.

— Da. Bine, noi am tot discutat că poate ne împăcăm, dar nu e nimic sigur.

Dacă bănuiala ei se adeverea, nu avea să fie prea dornic să reia relaţia cu ea.

— Loreen Murphy, nu pot să cred că mi-ai ascuns aşa ceva! exclamă Tiffany ridicându-şi în aer sticla de bere într-un toast fals. Habar n-aveam că v-aţi împăcat şi că v-aţi „reunit". Oa, închipuie-ţi cum ar fi dacă ai mai rămâne şi gravidă, după toate câte aţi îndurat? Ar fi *kismet*.

— Ar fi ceva, chiar aşa.

— Atunci de ce nu pari mai fericită? întrebă Tiffany zâmbind cu gura până la urechi. Şi-a vârât soarta coada!

— Trebuie să ies de-aici, spuse Loreen.

Simţea cum îi urcă adrenalina prin vene ca apa cu gheaţă.

— Trebuie să-mi fac un test. Trebuie să aflu.

— OK, OK, calmează-te. Facem aşa, tu te duci la farmacia de alături şi cumperi un test. Eu achit nota şi ne vedem înapoi la maşină.

Loreen încuviinţă cuprinsă de convulsii. Era mută de emoţie.

Plimbarea pe culoarele farmaciei i se păru un vis. Sau mai degrabă un coşmar.

Un coşmar înfiorător.

Lumina fluorescentă care venea din tavan era un pic cam prea puternică şi asta dădu interiorului o aură hipnotică în cele cinci minute pe care le petrecu încercând să găsească testele de sarcină (care erau fix lângă raionul de prezervative pe care le privi sceptică), apoi plăti şi se îndreptă spre o maşină care ieşea din parcare.

Maşina opri înainte s-o lovească şi ei aproape că îi păru rău de treaba asta.

Tiffany văzu de la depărtare întâmplarea şi fugi spre ea.

— Loreen, m-ai speriat de moarte. Stăteam şi noi liniştite şi luam o masă liniştită la restaurant, apoi în două minute ai pălit toată şi te-ai transformat într-un zombie care duce într-o plasă teste de sarcină. De ce Dumnezeu eşti aşa de speriată?

— Pentru că am o bănuială că sunt gravidă.

— OK, ce-i aşa rău? Ai mai fost în situaţia asta.

Se opriră în faţa maşinii lui Tiffany.

— Şi pe vremuri îţi doreai asta din tot sufletul! Şi ştii prea bine că n-o să rămâi singură. Ştii că l-ai avea pe Robert lângă tine, pe mine şi pe Abbey şi pe Sandra.

Loreen închise ochii de groază şi zise:

— Dar... Robert n-ar fi tatăl.

Se lăsă tăcerea şi Loreen deschise ochii şi o văzu pe Tiffany, care se uita la ea complet uluită.

— Vorbeşti serios?

Loreen dădu din cap complet disperată.

— Din păcate.

— Atunci cine ar fi? întrebă Tiffany, încercând să-şi ascundă uluiala, dar arăta de parcă

tocmai înghiţise un gândac. Nu mi-ai zis că ai cunoscut pe cineva.

— O, ba am cunoscut pe cineva chiar în sensul biblic. Hai să urcăm, zise Loreen şi deschise portiera.

Tiffany făcu la fel.

— OK, dar cine? Şi unde? Şi cum Dumnezeu de nu ştiu nimic despre asta?

Loreen trase aer în piept.

— Să zicem că, din păcate, ce se întâmplă în Las Vegas nu rămâne mereu în Las Vegas.

— Ce?

Loreen clătină din cap.

— Nu vreau să fac pe dificila, dar am putea pur şi simplu să mergem până la tine acasă ca să-mi fac testul până nu înnebunesc? Nu pot să mă concentrez la ce se întâmplă în jurul meu de nici o culoare.

Încerca să-şi stăpânească tremurul vocii, dar frica îngrozitoare îi strângea esofagul.

— Sigur că da, îi răspunse Tiffany şi băgă cheia în contact fără să mai zică nimic.

Loreen ştia că Tiffany murea probabil de curiozitate, dar nu putea să-i spună sinistrul adevăr până nu era complet sigură că trebuia s-o facă. Dacă nu i-l zicea, inventa ea ceva.

Au ajuns la Tiffany acasă în decurs de şapte minute şi când Loreen se apropie de uşa din faţă, mirosul de balsam Bounce care ieşea din uscătorul de sub geamul din faţă aproape c-o lăsă lată.

În mod normal era moartă după mirosul de Bounce.

Ăsta nu era semn bun.

— Mai bine te duci sus, în baia de lângă camera mea, îi propuse Tiffany. Îţi fac nişte ceai de plante. Sună bine?

— Ai ceva care să semene măcar cu sucul de ghimbir?

— Întotdeauna, zise Tiffany. Nu ştii niciodată când cineva e pe cale să vomite. Îţi torn eu un pahar.

Loreen se duse sus la etaj, intră în baia principală şi scoase beţişoarele de la testele de sarcină din ambalaj. Apoi se aşeză pe closet şi îi trecu prin cap aiurea ideea că şi ea şi-ar dori o cadă de înmuiat separată.

Îşi mai dorea şi o căsnicie stabilă, un cămin şi să-i vină ciclul.

Dar când făcu pipi pe beţişoare – pe amândouă deodată – nu i se făcu lumină în cap.

— Care-i rezultatul? o întrebă Tiffany când îi aduse paharul cu bere de ghimbir lui Loreen. Expresia de pe faţă i se schimbă când se mai apropie. Pozitiv?

Loreen clătină din cap.

Tiffany puse paharul jos şi o prinse pe Loreen într-o îmbrăţişare vârtoasă şi liniştitoare.

— Draga mea, asta-ţi doreai, nu?

— Da, îngăimă Loreen. Sigur că da, dar cumva îmi...

Clătină din cap. Nu putea să termine propoziţia.

— Ştiu, îi spuse Tiffany cu blândeţe. E ceva extraordinar pe lumea asta când vezi rezultatul pozitiv. Afli într-o clipă că sunteţi doi, nu unul. E o plăcere extraordinară, chiar dacă nu ştii ce să te faci.

Tiffany o conduse până la canapeaua din camera de zi şi se aşeză lângă ea, apoi o luă de mână.

— Vrei să vorbeşti despre cum s-a ajuns la situaţia asta?

Loreen o privi pe Tiffany, care era aşa de naivă şi nu o judeca deloc şi dintr-odată toată povestea îi ţâşni pe gură. Cum l-a întâlnit pe Rod, cât de bine s-a simţit cât el i-a dat atenţie ei în mod special, cât de grozav fusese să lase baltă orice grijă şi să aibă o aventură de-o noapte pentru prima oară în viaţa ei şi cât de groaznic de umilitor a fost când el i-a înmânat nota de plată la urmă.

— Aşa s-a întâmplat, zise Loreen. Nici nu mai putea să plângă. Vocea îi era firavă şi sleită de ruşine. Şi am scos toţi banii ăia de pe cardul care credeam că e al meu, într-o încercare disperată de a ieşi în câştig.

— Înţeleg foarte bine, replică Tiffany, ceea ce-o surprinse pe Loreen.

Loreen râse sec.

— Hai, măi. Tu eşti mult prea perfectă pentru aşa ceva.

— *Nu* sunt perfectă, spuse Tiffany. Departe, departe de-a fi perfectă. Şi înţeleg foarte bine cum de s-a întâmplat treaba asta. Nu încercai doar să-ţi recuperezi banii, încercai să-ţi recuperezi respectul de sine. Să-ţi găseşti ceva care să te facă să te simţi mai bine după o seară în care te simţiseşi ca naiba.

Loreen închise ochii ca să încerce să evite un nou val de lacrimi, dar asta nu-i folosi la nimic. Lacrimile îi şiroiau printre gene şi îşi făceau drum fierbinţi pe obraji.

— Aşa e, spuse ea şi îşi îngropă faţa în mâini.

Tiffany îi luă mâinile şi le strânse între palmele ei, apoi o privi drept în ochi.

— Oricât de aiurea ar fi toată situaţia asta, să ştii că i s-ar fi putut întâmpla oricui. N-a fost ciudăţenia ta, ci a lui. Eşti o femeie obişnuită, care a crezut că bărbatul cu care vorbea la bar era şi el om normal.

— Dar i-am zis să le dea de ştire celorlalte femei că e ocupat. Ca şi cum i-aş sugera să oprească aparatul de taxat, dacă mă gândesc mai bine.

— Păi – începu Tiffany râzând – doar ţi-ai ales prost cuvintele.

Şi pe Loreen o pufni râsul.

— Ştii, aproape că i-am zis în glumă: Şi cât ceri pe oră?

Tiffany râse şi mai tare.

— Vai, nu pot să cred că i-ai zis aşa ceva!

— S-ar putea să-i fi zis – oricum, nu-mi mai aduc aminte!

Loreen continuă să râdă aproape isteric.

Lui Tiffany îi dăduseră lacrimile de la atâta râs.

— Doamne sfinte, şi el ar fi zis o mie de dolari... şi tu... exclamă ea fără suflu. Tu i-ai fi răspuns, desigur...

— Eşti angajat!

Pufniră amândouă în acelaşi timp, râzând isteric.

— Cine ştie, putea să mi se întâmple şi mie, o consolă Tiffany după ce se mai calmară un pic. Adică, dacă n-aş fi căsătorită...

— Serios? întrebă Loreen vrând din răsputeri s-o creadă. Spune drept.

— Îţi jur! Să ştii că dacă eram în locul tău nu mi-ar fi trecut prin cap nici o clipă să mă cramponez de discuţia pe care am fi avut-o la bar. M-aş fi dus cu el şi mi-aş fi zis doar: hai odată!

— N-ai mai fi gândit aşa în faţa ghişeului de schimb, totuşi.

— Asta doar pentru că eram ocupată să-mi cumpăr haine complet nefolositoare şi nereturnabile în valoare de mii de dolari, zise ea ridicând capul şi privind-o cu toată sinceritatea pe Loreen drept în ochi. Sincer, nu ştiu pe care dintre noi două ar judeca-o mai aspru Deb Leventer în situaţia asta.

— Pe mine, răspunse Loreen hotărâtă. Ce s-ar fi întâmplat oare dacă rămâneam gravidă cu cine ştie ce paraşută masculină din Las Vegas pe care n-aveam s-o mai văd în viaţa mea? Gândeşte-te ce s-ar fi putut întâmpla, cum s-ar fi împuţit toată treaba. De exemplu, antecedentele medicale, dreptul copilului să-şi cunoască adevăratul tată... Ar fi fost o nebunie. Dar acuma când am aflat că nu sunt... zise Loreen pe un glas pierdut. E aproape şi mai rău.

Tiffany încuviinţă din ochi.

— Înţeleg. Ar fi însemnat totuşi să mai ai un copil, o îmbărbătă ea.

— Nu, nu de-asta, răspunse Loreen cu lacrimile şiroindu-i în voie pe obraji.

Rămăsese aproape fără şerveţele.

Tiffany se arătă un pic uimită.

— Serios?

Loreen clătină din cap.

— Fluctuaţiile hormonale, sânii dureroşi, ciclul întârziat... Asta poate însemna doar un singur

lucru... Probabil că am ajuns deja la... Şi acum lacrimile deveniră de nestăvilit. Menopauză!

Acum că Loreen hotărâse că timpul nu se opreşte de dragul nimănui, că e la perimenopauză şi că era la un pas de moarte sigură, decisese că venise clipa să nu mai aibă nici un secret faţă de Robert ca un copil tembel. Relaţia cu Robert începuse să meargă foarte bine; spera chiar că se întrezărea o împăcare. Acuma că intrase în aceeaşi oală cu toate fetele bătrâne, se hotărî să-şi dea arama pe faţă, să-şi dea cărţile pe faţă, cum ar veni, şi să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

Aşa că Loreen îi spuse lui Robert adevărul, chiar dacă sări peste anumite detalii. Cum cunoscuse ea un tip care i se păruse drăguţ, cum ştia clar că n-avea să se întâmple nimic după aceea, se dusese cu el în camera lui de hotel şi dintr-una într-alta...

Robert amuţi dintr-odată. Şi nu zise nici pâs foarte multă vreme.

— Te rog, spune ceva, îl rugă Loreen. Spune-mi că sunt proastă, că nu vrei să mă mai vezi în viaţa ta, că s-a zis cu noi doi şi că am rămas de capul meu, dar, te rog, nu mă mai privi aşa.

— Nu ştiu ce să zic, reuşi să îngaime Robert până la urmă.

Avea un ton de parcă cineva îl pocnise cu o bâtă de baseball drept în moalele capului şi acum era complet dezorientat.

— Spune ceva, orice.

El strânse din buze până deveniră două linii subţiri paralele şi păru să mediteze câteva minute, apoi zise:

— Îmi pare rău, Loreen. Nu am ce să mai zic în afară de asta: căsnicia noastră s-a destrămat din cauză că nu mai aveai timp de nimeni şi nimic în afară de Jacob şi eu acum aud că l-ai lăsat cu o bonă într-un hotel din Las Vegas ca să te culci cu un străin.

Ei i se rupea sufletul cu fiecare cuvânt rostit de el. Dar nu avea nimic de spus în apărarea ei.

— De fapt, zise el şi se ridică în picioare, îndesându-şi mâinile în buzunarele blugilor. Cred că am să plec. Am nevoie de nişte timp de gândire.

— Mă duc să-l iau pe Jacob de la familia Dreyer, spuse Loreen.

Tiffany îl ţinuse la ea pe Jacob pentru ca Robert şi Loreen să poată să aibă discuţia asta între patru ochi, deşi stabiliseră că Robert o să-l ia la el după.

Robert păru recunoscător că i se luase povara asta de pe umeri. Oricât de recunoscător putea fi, având în vedere că expresia întipărită pe faţa lui era una de şoc şi groază.

Plecă şi Loreen aşteptă până ce maşina lui dispăru pe stradă înainte să izbucnească într-un plâns lung şi sfâşietor.

Deci trebuia să renunţe acum la ideea că se va împăca cu Robert şi nici nu-şi dăduse încă seama că îşi permisese luxul de a spera la una ca asta. Şi trebuia să accepte că era o consecinţă a lucrurilor pe care le făcuse.

Că orice lucru are un preţ şi, în cazul ei, preţul era mai mare de cinci mii de dolari.

Capitolul 21

— Crystal la telefon.

— Desfă-ţi picioarele! îi ordonă apelantul fără nici un preambul. O să te fut cu degetele!

— Fă-o! zise ea stingând luminile din dormitor şi întinzându-se pe pat ca să se relaxeze.

Charlie plecase din nou şi din nou nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Mai ales că detectivul particular era pe urmele lui.

— Fă-o mai repede, scumpule.

— Zi-mi pe nume, îi mârâi el. Ar trebui să-l ştii deja. Mick.

— Mick, repetă ea lăsând cuvântul să-i alunece pe limbă ca ciocolata caldă. Îmi pare bine că te-aud, Mick.

Avea un client fidel! Ăsta era cel de-al treilea apel. Era semn că avea succes.

— Vreau să-ţi dau jos chiloţii cu dinţii şi să te muşc de clitoris până când ţipi de fericire!

Ei nu i se părea că asta ar aduce-o pe culmile extazului, dar fu surprinsă când se simţi oarecum stimulată.

— Abia aştept, zise ea. Toată ziua te-am aşteptat doar pe tine.

— Câte degete îţi intră?

De unde naiba să ştiu aşa ceva?

— Încearcă şi-ai să vezi, părea să fie singurul răspuns destul de potrivit. Sunt moartă după mâinile tale. Degetele tale lungi şi puternice.

Şi-l imagina pe Jude Law. Probabil că avea mâini frumoase.

Îi plăceau foarte mult mâinile bărbaţilor.

Apelul mai ţinu încă vreo cincisprezece minute, timp în care Tiffany se implică şi mai mult. Pierdu din vedere faptul că era plătită să facă treaba asta şi se lăsă dusă de val.

Mick, dacă ăla o fi fost numele lui adevărat, era altfel decât toţi bărbaţii de care fusese ea atrasă în viaţa ei. Era foarte direct, părerea lui despre femei era edwardiană de-a binelea, dar ceva din tot anonimatul ăsta chiar o excita.

Aşa de mult încât nici nu o auzi pe Kate venind până când ajunse în dreptul uşii.

— Mami? Vorbeşti cu tati?

Tiffany se ridică repede din pat şi-şi netezi hainele şifonate. Părul îi arăta ca un cuib de păsărele din cauză că se tot zbătuse pe pernă, dar nu mai putea să rezolve asta, să pună capăt apelului şi să-i distragă atenţia lui Kate, toate în acelaşi timp.

— Mick! Trebuie să închid. A venit soţul meu acasă.

— Neruşinată mică, zise el încântat că şi-o „punea" cu nevasta altuia, chiar dacă toată treaba asta era doar în capul lui.

Era destul de sigură că ăsta era şpilul oricum.

— Mă mai suni?

— Normal.

Închise telefonul exact când Kate încerca să învârtă clanţa blocată.

— Mami, de ce e uşa încuiată?

— Chiar e? întrebă Tiffany încercând să pară uimită, dar în tonul ei se putea citi vinovăţia amestecată cu enervarea că fusese întreruptă.

De ce oare se dădeau copiii jos din pat în momentele cele mai nepotrivite?

Tiffany se întinse spre uşă şi o deschise, descuind-o în acelaşi timp cu o mişcare de maestru.

— Nu era încuiată.

— Ba era.

— Nu, era doar înţepenită, atâta tot. Tu de ce nu eşti în pat?

Kate ridică din umerii ei înguşti.

— Nu puteam să dorm.

— Da? făcu Tiffany dezmierdându-i părul lung şi mătăsos. De ce? Ai avut vreun coşmar?

Kate clătină din cap.

— M-am certat cu Poppy Leventer şi Lucy Titus azi la şcoală. Au zis că tu nu eşti de fapt preşedinta CPP-ului.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

— Ce prostie!

— Au zis că dacă ai fi o preşedintă bună, ai pune trofeul trupei într-o vitrină mare.

— Hm. Ia să ne gândim o clipă. Ce-ar fi mai bine pentru toţi copiii şcolii? Să vadă trofeul vostru într-o vitrină mare şi scumpă de fiecare dată când intră în şcoală sau să participe la activităţi amuzante cum ar fi „Micul dejun spaniol"?

— Mi-a plăcut la nebunie micul dejun!

— Şi mie îmi place tare mult trofeul vostru, dar nu au participat toţi elevii şcolii la concurs, deci cred că ar fi mai bine să folosesc banii CPP-ului pentru ceva de care să se bucure toată lumea, bine? Nu ţi se pare şi ţie mai bine aşa?

Kate dădu din cap serioasă.

— Da, aşa cred şi eu.

Tiffany zâmbi, bucurându-se de maturitatea de care dădea dovadă fiica ei.

— Sunt foarte mândră de tine că zici asta.

— Şi eu sunt foarte mândră de tine, mami, exclamă Kate şi o luă în braţe pe Tiffany. Eşti cea mai grozavă preşedintă de CPP din lume. Eşti mult mai bună decât ar putea fi vrăjitoarea aia de Leventer, continuă, subliniindu-şi părerea despre doamna Leventer cu un *bleah* sonor, care coincidea cu părerea lui Tiffany despre ea.

Dar acuma nu era momentul să se bucure de prostioarele astea.

— Trebuie să-i respecţi pe cei mai în vârstă decât tine, îi aduse ea aminte fiicei ei.

Apoi adăugă în sinea ei: „Chiar dacă n-o merită nici cât negru sub unghie".

Discuţia pe care o avusese cu Tiffany în seara cu accidentul lui Brian îi făcuse foarte bine lui Abbey. Odată ce-şi spusese povestea tristă încă unui om, se simţea mai uşoară, parcă păşea mai fără griji.

Desigur, o ajuta şi faptul că lui Tiffany nu i se părea că Abbey era un monstru îngrozitor, aşa cum se credea ea.

Dar, de fapt, lucrul cel mai bun era că i se luase o piatră de pe inimă, cum se spune.

Aşa că mai meditä câteva zile, pentru că trebuia să coacă un plan ca să-l înlăture pe Damon pentru totdeauna din viaţa ei. Până la urmă îşi dădu seama că singurul fel în care putea să-l înfrunte pe Damon era să înlăture avantajul cu care o avea Damon la mână: să-i zică lui Brian adevărul.

Aşa că trebuia să-i mărturisească totul. Risca mult, pentru că avea să-i spună toate astea în faţă şi gata, apoi trebuia să cheme poliţia şi să se implice într-un proces etc.

Dar acum hotărâse că nu mai avea de ales. Nu mai putea să trăiască cu sabia lui Damo(n)cles atârnându-i deasupra capului.

— Te şantajează să-i dai zece mii de dolari, deci? o întrebase Tiffany când Abbey îi spusese adevărul.

Se hotărî că aşa trebuia să facă; în caz că lucrurile o luau razna, cineva trebuia să ştie a cui vină era.

— Apoi o să te lase în pace?

Abbey dădu din cap, pentru că era destul de sigură că pe Damon nu prea îl ducea mintea la altceva.

— Aşa zice el. Şi cred că a dat destule *search*-uri pe Google în miez de noapte ca să ştie că numele meu de familie nu e Diamandi sau aşa ceva. Nu poate să mulgă milioane de la mine.

— Dar ai donat colierul ăla.

Abbey încuviinţă din nou.

— Aşa l-am cunoscut pe Brian. A venit la spital când am avut accidentul ăla şi mi-a dat cartea lui de vizită, aşa că, atunci când am vrut să donez colierul ăla unei opere de binefacere, imediat m-am gândit la el. I s-a părut mult prea scump să-l dau pe degeaba. Atunci cred că şi-a dat seama că era mai degrabă o vendetă împotriva unui alt bărbat şi nu, ştii tu, ispăşirea păcatelor.

Tiffany încuviinţase imediat, de parcă înţelegea într-adevăr cum se simţea Abbey în clipa aia. De parcă era de la sine înţeles.

— Nu-mi place ideea că-i dai totuşi banii ăia, să ştii, zisese ea.

— Dar sunt banii lui, observă Abbey. Într-un fel, chiar are dreptate. El mi l-a dat să i-l ţin şi eu m-am descotorosit de el. Asta mă face răspunzătoare pentru el, nu?

— Dacă nu eşti asigurată, nu cred că eşti răspunzătoare pentru el.

Abbey voia să fie de acord cu ea, dar ceva din adâncul sufletului ei îi zicea că încă mai era datoare.

Şi când îi zise asta lui Tiffany, amândouă găsiră o soluţie convenabilă.

Primul lucru pe care îl avea de făcut era să-l găsească pe Damon. După ce termina cu treaba asta, avea să-i spună marele adevăr şi lui Brian.

Aşa că îl sună pe Gerald Parks, cum îi sugerase toate, şi Parks reuşi să-l găsească pe Damon în mai puţin de o oră, căutând prin documentele lui de eliberare condiţionată.

Damon locuia în Bethesda, Maryland, pe unde bântuise mereu. Pe unde bântuise şi ea pe vremuri. Dintr-un motiv sau altul, ea se aşteptase ca el să aibă domiciliu stabil în Vegas, unde escroca oameni cu normă întreagă, dar se părea că ea avusese parte de un „noroc" chior că dăduse nas în nas cu el atunci.

Locuia la vreo patruzeci de kilometri de ea.

Bine, atunci. Trecuse prin focurile iadului – sau măcar prin purgatoriu – şi refuzase pe drept să-l lase pe Damon să-i strice tot restul vieţii şantajând-o din cauza unui colier idiot care nici nu valora destul cât s-o şantajeze, dacă ne gândim mai bine. Doar zece mii? Asta chiar nu valora nimic în cercurile prin care se învârtea Damon.

Abbey o rugă pe Tiffany să-l ia pe Parker la ea după şcoală, apoi se urcă în maşină şi se îndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Gerald. Era într-un bloc vechi şi înghesuit undeva lângă Arlington Road, o clădire care semăna mai mult a hotel abandonat decât a casă.

Îşi luă inima în dinţi, se duse drept la uşa lui şi bătu, aşteptându-se chiar să nu fie acasă.

Aşa că a rămas cu gura căscată când l-a văzut.

Şi el la fel.

—Mi-ai adus banii? întrebă el imediat ce îşi reveni din şocul de a se trezi cu ea la uşă.

Dacă era cumva curios cum ajunsese ea să-l găsească, se abţinu s-o întrebe.

Abbey îşi ridică bărbia şi sprânceana stângă.

— Opt mii de dolari, zise ea întinzându-i un plic.

— Am zis zece – fie şi nouă. Niciodată n-am zis opt.

— Aşa e. Dar am hotărât că nu meriţi să primeşti dobândă. Îi flutură plicul sub nas. Atâta dau. Ori accepţi, ori nu.

El îl luă.

— E cam subţire plicul ăsta, zise el. Sper c-ai băgat un cec înăuntru.

Ea nu îi răspunse, stătu acolo privindu-l cum deschide plicul, scoate ce era înăuntru şi face o faţă uluită.

— Ce pizda mă-sii e asta?

— Păi, ce scrie?

El îi aruncă o privire ostilă şi citi:

— A fost făcută o donaţie în numele dumneavoastră către Fundaţia pentru Întrajutorarea Bolnavilor de Artrită.

Abbey încuviinţă din cap.

— Opt mii de dolari. Exact cât ai zis că valora colierul. Nici mai mult, nici mai puţin.

— Ai dat banii mei unei fundaţii împuţite de caritate?

Ea nici nu tresări măcar simţindu-i furia.

— Aşa am făcut. Mi-am zis că, având în vedere toate oasele pe care le-ai fărâmat la viaţa ta, era pasul logic: Fundaţia pentru Întrajutorarea Bolnavilor de Artrită.

— Sper pentru binele tău că e o glumă.

— Nu e nici o glumă, Damon.

Îşi lansa cuvintele ca pe nişte săgeţi. Nu-i era frică de absolut nimic din ce ar fi putut el să-i facă acum. Nu mai avea nici o putere asupra ei.

— Am donat colierul ăla unei opere de binefacere acum mulţi, mulţi ani, dar când ai venit să-mi ceri socoteală... Observă privirea uluită pe care i-o aruncă el. Ca să te răzbuni, adică, ai reuşit să mă intimidezi câteva săptămâni.

— Aşa şi trebuia.

Ea ridică din umeri aproape imperceptibil.

— Ce să-ţi spun: recunosc, aşa a fost. M-am gândit că acel colier era în grija ta, într-un fel, deci cumva aveai dreptate să-mi ceri socoteală. Şi uite rezultatul socotelii pe care mi-ai cerut-o.

Nu i-a mai zis şi că donase doar cinci mii de dolari fundaţiei, doar atâta i se oferise pentru colier cu atâţia ani în urmă. În condiţiile astea nu conta ce valoare avea acesta pe piaţă; nu conta decât valoarea de pe piaţa neagră.

Faţa lui Damon se schimonosi şi se întunecă de furie.

— O să-ţi pară rău.

— Nu prea cred, i-o întoarse Abbey pe un ton blazat. Nu poţi să-mi faci absolut nimic. De

fapt, chiar ai noroc că am donat banii în numele tău, pentru că s-ar putea să fie ultima şi singura ta şansă de a nu fi considerat un om rău până în măduva oaselor.

El scoase un hohot de râs fals şi lătrat.

— Mă întreb dacă şi soţului tău o să i se pară lucrurile la fel.

Chiar dacă nu mai avea nici un rost, Abbey înţelese exact la ce se referea el şi îi răspunse cu un hohot de râs.

— Soţului meu nu-i pasă nici cât negru sub unghie de tine. Şi ăsta era marele adevăr pe care voiai să i-l spui despre mine? Ăsta e marele adevăr care o să-mi dea viaţa peste cap şi o să schimbe totul din cauza unui amărât de colier pe care l-ai furat? Clătină din cap. Ştie deja totul. N-ai ce să-mi mai faci.

De fapt, nu era chiar adevărat. Brian nu ştia încă adevărul. I se păruse mai normal să se ocupe de problema cu Damon înainte să vorbească cu el, ca să poată să îşi joace toate cărţile pe faţă la momentul potrivit. Dar Damon nu avea de ce să afle asta. Oricum, nu putea să ajungă la Brian înaintea ei, ca să întoarcă situaţia în favoarea lui.

— Am un bon de casă, zise ea. Deci oricum te hotărăşti să te ocupi de treaba asta, nu contează – dacă eşti atât de fraier încât să mai aduci asta în discuţie vreodată –, nu există nici o urmă care să arate că colierul a fost vreodată la mine şi, de fapt, această donaţie a fost făcută cu bani gheaţă.

— Dar chiar ai avut colierul la tine.

— Dovedeşte-o.

Faţa i se înroşi, apoi păli ca hârtia de pergament:

— Dar chiar l-ai avut.

— Şi ce-o să faci acum? O să chemi poliţia şi o să le spui că nu vreau să-ţi dau înapoi colierul pe care l-ai furat?

— La naiba, ştii foarte bine că nu pot să fac asta!

Ea încuviinţă din cap, da, ştia.

— De fapt, dacă suni la poliţie ca să reclami ceva, rişti să te ia de-o aripă şi să te vâre drept la mititica încă vreo zece ani. Nu cred că te-au acuzat încă de tâlhărie la drumul mare, nu? Şi totuşi, continuă ea dând din cap, eu pot dovedi că l-ai furat. Şi să nu uităm că şantajul e delict federal. Şi nu prea cred că poliţistul care se ocupă de eliberarea ta condiţionată, William Minor, o să fie prea fericit când o să-i spun cu ce te-ai ocupat în ultimele săptămâni.

— Eşti o curvă împuţită!

Era tare bucuroasă să audă una ca asta, pentru că însemna că Damon ştia clar acum că era total neputincios în ce-o privea şi o să continue să se târască prin mâzga şi întunericul pe unde hălăduiau şobolanii ăia uriaşi din oraş.

Se terminase. Cel puţin, în ceea ce-l privea pe Damon.

Acuma îi mai rămăsese doar să-i spună adevărul lui Brian.

Oricum ar fi ieşit întâmplarea aceea – şi se ruga cu cerul şi pământul să-i iasă bine –, aia avea să fie ultima povară luată de pe umerii lui Abbey. Ultimul obstacol în lupta cea grea de a-şi împăca trecutul cu prezentul şi viitorul.

Momentul potrivit e cheia.

Din păcate, Abbey nu-şi permitea luxul de a aştepta ca acel moment să vină. Oricând ar fi

fost. Aşa că în prima seară după ce Brian se întoarse de la spital, după ce îl duse pe Parker la culcare, avu discuţia pe care o aştepta de un car de ani.

— Cum te mai simţi? îl întrebă ea.

Marginea patului scârţâi când se aşeză lângă el.

— Nu-mă simt aşa de rău, îi răspunse Brian. Mă simt de parcă mă refac după o gripă groaznică.

— Mai ai nevoie de ceva?

El se întinse către ea.

— Doar de tine.

Ea îi zâmbi, dar se trase uşor de lângă el.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine – te simţi în stare?

Nu trebuia să-l pocneşti pe Brian cu un ciocan în cap ca să-şi dea seama că soţia lui chiar avea ceva serios de vorbit cu el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el pe un ton îngrijorat.

Un bărbat căsătorit cu o femeie de calibrul lui Abbey trăia mereu cu frica-n sân.

— N-are legătură cu mine, zise ea repede, încercând să-i mai aline teama care i se citea în ochi. Are legătură cu trecutul meu. Trebuie să-ţi povestesc despre el şi ştiu că nu e momentul potrivit, dar au apărut unele circumstanţe speciale şi nu mai pot să aştept să apară momentul propice.

Brian dădu din cap înţelegător.

— Te ascult, draga mea. Spune-mi ce crezi tu că trebuie să-mi spui. Eu te iubesc oricum.

Schiţă un zâmbet.

Parcă se rupse ceva înlăuntrul lui Abbey. Îşi dorea atât de tare să-şi petreacă tot restul vieţii

alături de bărbatul acesta! Acum ştia asta prea bine. Şi nu începuse tocmai aşa, dar în decursul ultimei luni aflase şi îşi dădea seama din ce în ce mai clar pe zi ce trecea cât de norocoasă era că-l are alături.

Şi tot ce putea face acum era să spere că nu era prea târziu şi să-şi dea seama că s-ar putea să fie deja.

— Şi eu te iubesc, zise ea curajoasă. Sincer. Din tot sufletul. Tu şi Parker sunteţi tot ce am mai bun pe lumea asta şi doar pentru că sunt obligată să-ţi povestesc tot soiul de lucruri vechi de când lumea şi pământul nu poate schimba asta câtuşi de puţin.

— Nu mă părăseşti, spuse el, dar de fapt era o întrebare.

— Nu, îi răspunse închizând ochii şi clătinând energic din cap. Asta dacă nu vrei să te părăsesc.

— Niciodată.

Acuma venise clipa s-o zică pe-a dreaptă.

— Nu m-am măritat cu tine pentru că te iubeam, Brian, spuse ea uimită de sinceritatea propriilor cuvinte. M-am măritat cu tine pentru că eram speriată. Speriată de moarte.

El părea surprins la auzul mărturisirii ei.

— Te-ai măritat cu mine pentru că erai speriată? Speriată? De ce erai speriată?

— Eram speriată că o să ajung în iad, mărturisi ea.

Şi fiecare cuvânt pe care-l folosea descria perfect starea ei de atunci, dar toate astea sunau ca o glumă proastă când le zicea cu voce tare.

— Când eram mai tânără, înainte să te cunosc, nu am dus o viaţă pe care ai putea-o numi exemplară. Nu mă dădeam în lături de la nici un

drog, sortiment de alcool sau bărbat – trase aer în piept din greu. Orice. Dumnezeu – Dumnezeul tău, orice Dumnezeu, de fapt – nu a jucat nici un rol în ecuaţia asta. De fapt, cred că adevărul golgoluţ e că pe vremea aia dispreţuiam oamenii ca tine şi ca mine.

El dădu din cap înţelegător.

— Nu erai singura. Şi cum de ţi-ai schimbat părerea?

Îi era tare greu. Nu voia să spună asta.

— Eu sunt de vină pentru moartea unei prietene foarte apropiate, spuse. Ezită o clipă, apoi adăugă: Şi pentru a mea.

Se lăsă tăcerea. El nu o rugă să explice mai departe, aşteptă doar să continue când putea.

Asta şi făcu.

— Cu câteva luni înainte să te cunosc pe tine, eram varză. Complet varză. Eram genul de om în preajma căruia n-ai vrea să-ţi laşi propriul copil, darămite să ajungi aşa. Experimentam cu tot ce-mi cădea în mână, fără să iau în calcul nici o clipă ce conţinea sau ce-ar putea să-mi facă.

— De ce? întrebă el. Nu părea gata s-o judece pentru faptele ei, ci pur şi simplu curios. Nu ai avut o copilărie groaznică, nu?

— Nu, zise ea clătinând din cap şi închise ochii ca să nu mai vadă în faţa lor expresia de buimăceală totală când fusese arestată prima oară pentru posesie de marijuana. Le-am făcut zile fripte alor mei şi n-am nici o scuză. Nu pot să mai dreg asta acum.

Chiar fuseseră în regulă. Poate că nu erau cei mai grijulii şi iubitori părinţi din lume. Dar îşi ţinuseră copiii sătui, îmbrăcaţi bine şi avuseseră grijă să le dea o educaţie, măcar până la liceu.

Şi nu făcuseră cu siguranţă nimic care să-i fi provocat rebeliunea asta nebunească.

— S-o dregi? Credeam că părinţii tăi au murit.

Abbey clătină din cap.

— Tata a murit cu mulţi ani în urmă, dar mama încă mai trăieşte.

Brian se arătă surprins.

— Nu mi-ai zis niciodată.

— Nu. E... e prea complicat. E prea împuţită treaba.

— Sunt sigur că nu-i prea târziu, îi spuse Brian şi din tonul pe care-l adoptase era clar că i se părea – aşa cum i s-ar părea oricui normal la cap – că mama ei ar primi-o înapoi în sânul familiei fără să privească la întâmplările din trecut.

Ea clătină din cap.

— Mama se preface că nu exist. Am încercat să vorbesc cu ea odată, chiar de curând, dar şi-a văzut de viaţă. Mi-a zis limpede ca bună ziua că nu mai exist pentru ea.

— Asta e de neconceput.

Abbey ridică din umeri.

— Nu pot s-o învinuiesc. Am fost egoistă. Hedonistă. Nesăbuită chiar, pentru că-mi aduc aminte că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie dacă muream său trăiam în continuare. Trăiam doar la timpul prezent. Asta până în momentul în care am făcut ferfeniţă Honda prietenei mele, lovind-o de un BMW parcat pe M Street. Abbey se uită în ochii lui Brian cu o amărăciune sinceră. A murit pe loc. Cred că părinţii ei au murit pe dinăuntru odată cu ea, erau aşa de apropiaţi.

Durerea care pulsa încet în pieptul lui Abbey de ani de zile se deşteptă şi bătea acum să-i spargă pieptul.

— Sunt sigur că n-a fost vina ta, începu Brian.

— Vai, a fost numai vina mea, mărturisi ea. Îi luă mâinile într-ale ei şi-l privi drept în ochi. Să nu cumva să crezi că nu, a fost doar vina mea. Dădusem pe gât singură o sticlă de şampanie, plus cele trei sau patru liniuţe de cocaină pe care le-am tras, zise ea ca să răspundă unei grimase de uimire pe care el n-o făcuse. Da, luam şi cocaină.

— Nu eşti singura care a făcut aşa ceva pe lumea asta.

— Eram singura din maşină care luase în seara aia. E numai vina mea. Nici nu mi-am dat seama că Paulina murise până n-a venit ambulanţa. Încă mai eram luată bine de tot. Îmi aduc aminte frânturi din drumul pe care l-am făcut cu ambulanţa, dar următorul lucru pe care mi-l amintesc e că m-am trezit la Washington Hospital Center două zile mai târziu şi mi s-a zis că am murit pe masa de operaţie, spuse ea, râzând amar. Mi-au zis că am noroc că trăiesc.

— Păi, chiar ai avut.

Abbey îl privi ţintă şi aşteptă o clipă înainte să zică:

— Nu vrei să mă întrebi?

— Ce să te întreb?

— Ce-am văzut. Pe cine am văzut, spuse ea, încercând să-şi ascundă amărăciunea din glas. Ce animal de companie din copilărie m-a întâmpinat zburdând pe o pajişte înverzită? Toată lumea vrea să ştie lucrurile astea.

— OK, zise Brian calm. Atunci spune-mi. Ce şi pe cine ai văzut?

— N-am văzut nimic, zise ea şi se uită în ochii lui. Absolut nimic. N-am văzut nici o rudă sau

prieten, n-am văzut nici o luminiţă, nici o pajişte, nici un înger, nici un blestemat de câine. Apoi se opri şi zise: Îmi pare rău.

— Te rog, nu te mai scuza în clipe din astea.

— Trebuie să fac asta, Brian, nu înţelegi? N-am văzut paradisul pentru că nu mă duceam în paradis. Toată lumea are tot felul de poveşti despre lumina albă şi calmul şi pacea pe care le simţeau. Niciodată nu auzi de la cineva care a fost în moarte clinică sau implicat într-un accident sau ceva de genul ăsta că s-a întors la cei vii fără nici o amintire. Fără demoni sau îngeri, nimic care să-mi arate că aş avea dreptul la vreun soi de viaţă de apoi. Acum lacrimile îi şiroiau pe obraji. Doar beznă. Doar... vid.

— Şi ce dacă? o întrebă Brian. Poate asta înseamnă doar că nu-ţi venise sorocul. Sau s-a întâmplat şi nu ţi-ai dat seama.

— Sau poate că eram blestemată pe vecie. Şi poate că, atunci când l-am cunoscut pe pastorul de la biserica din zonă, am reuşit să mă salvez agăţându-mă de el, căsătorindu-mă cu el şi făcându-i un copil... Acum plângea în hohote, chiar dacă ultimul lucru pe lumea asta pe care şi-l dorea era ca lui Brian să-i fie milă de ea. Poate că am ispăşit o viaţă plină de desfrâu cu un efort bine chibzuit s-o iau pe scurtătură şi să mă căsătoresc cu un om al bisericii. Încercă să-şi mai tragă sufletul. Poate că asta, mai mult decât orice pe lume, m-a blestemat pe vecie.

Brian o privi multă vreme şi totuşi ea nu putea să-şi dea seama ce anume îşi spune în sinea lui din expresia care i se întipărise pe faţă. O privea de parcă examina o nouă specie de delfin sau

ceva, o privea plin de curiozitate, dar fără vreun fel de sentiment.

Apoi zise:

— Dacă-i pe-aşa, şi eu sunt blestemat pe vecie.

Ea îl privi nevenindu-i să-şi creadă urechilor:

— De ce?

— Pentru că, atunci când te-am cunoscut, am vrut să te salvez.

— Tu vrei mereu să salvezi pe toată lumea, spuse ea neînţelegând ce voia el să insinueze.

— Pe tine voiam să te salvez, îi răspunse Brian. Şi nu cred că aia făcea parte din misiunea mea.

Ea îl privi.

— Şi eu am câteva secrete faţă de tine, continuă Brian. Ştiam de accidentul tău. Eram în spital cu alte treburi în noaptea aceea şi era nevoie de un preot, dar nu găseau pe nimeni, deci cred că eu eram mai bun decât nimic. Mi-au povestit ce se întâmplase şi m-au chemat la căpătâiul tău ca să mă rog pentru tine. Nu credeau că ai să supravieţuieşti. Dar imediat ce te-am văzut, am ştiut că vei trăi. Oftă adânc. Trebuia să-ţi fi spus toate astea cu mult timp în urmă, dar, ştii tu, n-a venit niciodată vorba. Şi ar fi cântărit mult mai mult dacă aduceam vorba de asta dintr-odată, când să zicem că mă minţeai sau ceva...

— Dar te minţeam!

— Nu, nu mă minţeai. Ştiu cine eşti. Ştiam cine erai în ziua când ne-am căsătorit. Ce-ai făcut cu două luni sau cu douăzeci de ani în urmă nu conta.

Ea se încruntă.

— Şi totuşi...

— Şi totuşi, zise el pe un ton definitiv.

De parcă nu mai conta nimic altceva pe lumea asta.

Dar conta.

— Deci viaţa mea dinainte să...

— Nu conta, răspunse Brian. Nu contează. Ascult orice vrei să-mi spui despre ea bucuros, dar nu vreau să-mi spui lucrurile astea pentru că te simţi vinovată sau dintr-o convingere idioată că trebuie să-mi mărturiseşti ca să-ţi duci crucea pe Golgota înainte ca eu să te accept şi să te iubesc pentru cine eşti cu adevărat. Îi cuprinse umerii cu braţul şi o trase mai aproape de el. Te accept şi te iubesc, orice-ai face.

— Chiar şi dacă m-am măritat cu tine ca să-mi fii colac de salvare pentru suflet?

El râse, apoi se schimonosi de parcă încă îl mai durea ceva.

— Te-aş fi luat de soţie în orice condiţii. Dar nu sunt fraier, Abigail. Ştiu că avem o căsătorie grozavă. Şi nu-mi pasă cum a început.

Avea dreptate. Chiar aveau o căsătorie grozavă. Chiar şi la începuturile ei, tot fusese o căsătorie bună. Nu făcuse cine ştie ce sacrificiu să fie cu el ca să se salveze. Era adevărat că nu se căsătorise din dragoste, dar nu se căsătorise ţinându-se de nas şi înghiţind senzaţia de scârbă pe care o simţea.

Brian era drăguţ, deştept, blând şi o iubea. Fusese tare uşor să se mărite cu el.

Şi fusese la fel de uşor să se îndrăgostească de el lulea.

De aceea trebuia să se asigure că ştia adevărul gol-goluţ. Îi povesti tot despre Damon şi cum se întâlnise cu el la Las Vegas, unde încercase s-o şantajeze, cum îi spusese că-i datora bani şi

cum trebuise să se angajeze la linia fierbinte – nu îi zise şi cui îi venise ideea – ca să poată să-i plătească suma pe care o ceruse.

Când termină povestea – nu-i venea să creadă una ca asta –, Brian râdea în hohote.

Nu ştia ce să înţeleagă din râsul lui, aşa că se abţinu să râdă cu el.

— Incredibil! exclamă Brian. Grozav! continuă el şi îşi deschise larg braţele, apoi o strânse din nou într-o îmbrăţişare caldă. Jos pălăria! Nu ştiu prea mulţi oameni cu atât tupeu cât tine.

— Vorbeşti serios? întrebă ea.

Se simţea aşa de încurajată de cuvintele lui că nu-i venea să creadă.

— Pe bune?

El izbucni din nou în hohote de râs.

— Da. Hai, Abbey, ştii că nu sunt genul de om care să se poarte pios când e vorba de lucruri din astea.

— Păi, nu, dar cât timp nu e vorba de soţia ta...

— Îmi iubesc soţia, zise el aspru. Să nu cumva să crezi altceva. Nu sunt atât de fraier încât să fiu căsătorit cu cineva unsprezece ani de zile şi să nu ştiu cu cine dorm în pat noaptea.

O privea atât de adânc şi de sincer drept în ochi, de parcă putea să-i vadă cele mai ascunse unghere ale sufletului.

— Ştiu exact cine eşti, zise el ferm. Şi ar fi trebuit să-ţi zic asta cu mult timp în urmă. Dacă e să învinuim pe cineva pentru toată harababura asta, ăla sunt eu.

— Nu, Brian.

Nu era deloc adevărat ce spusese el mai devreme.

— Nu.

— Ştii ce? îi trânti el. Nu-mi pasă a cui e vina. Sunt căsătorit cu cea mai frumoasă şi minunată femeie din lume şi sunt foarte fericit cu ea, continuă privind-o de aproape. Tu eşti fericită cu mine?

Ea stătu puţin pe gânduri înainte să-i răspundă exact cuvintele pe care trebuia să le spună din automatism mai devreme.

— Da. Mai fericită decât am visat vreodată c-o să fiu.

— Atunci hai să uităm de trecut. Să uităm de chestia cu moartea pe masa de operaţie. Ştii, în domeniul meu, ne place să predicăm că asta contează, dar adevărul ştiinţific ne dovedeşte că e doar o închipuire a minţii umane. Aşa că las-o baltă. N-ai fost moartă. Te-ai întors. Nici nu ştii cum e să mori cu-adevărat. Îi luă faţa în mâini şi vorbi cu mai multă emfază: Dar sunt sigur că, atunci când ai să mori, pe la 120 de ani, sper, o să vezi toate luminiţele, pe toţi cei care îţi sunt dragi şi toate animalele de companie din trecut. Deşi, sincer să-ţi spun, nu sunt foarte sigur cum se întâmplă toate astea. E foarte greu să crezi pe cuvânt pe cineva care e încă în viaţă despre ce-o să se întâmple când n-o să mai fii.

— Deci ţie nu-ţi pasă că am trăit în felul ăsta, că mă înhăitasem cu Damon şi că am ajuns să mă angajez la linia fierbinte până la urmă ca să-i plătesc o datorie lui Damon?

Acuma ea îl provoca doar, punea lucrurile în cea mai proastă lumină posibilă, ca el să nu mai aibă nici o alternativă decât s-o părăsească până la urmă.

Aproape nici o alternativă.

— Nu, zise Brian şi o privi gânditor o clipă, apoi clătină iar din cap. Nu, chiar nu contează. Nu mă pot supăra din cauza asta, oricât aş încerca.

Apoi îşi înclină capul, cu bărbia în piept, şi întrebă:

— Dar acuma nu întrerup cine ştie ce mărturisire importantă, nu? Mi-ai zis ce era mai rău, nu? Nu avem câteva cadavre îngropate în pivniţă, nu?

Ea izbucni în râs în sfârşit.

— Nu, ţi-am zis tot ce era mai rău. Nu mai avem nici un schelet prin ungherele casei noastre. Asta dacă nu sunt scheletele tale sau ceva.

— Ale mele? Ce, nu ştii, eu sunt aproape sfânt! glumi el.

În ochi i se citea zâmbetul şi din tonul său era uşor de ghicit că aşa şi era, în ciuda faptului că amândoi fuseseră afectaţi de accident.

Ea se ţinu scai de glumă, refuzând să vadă vânătăile.

— Asta dacă nu te şantajez în legătură cu nişte lucruri pe care mi le-ai spus în seara asta.

— Vezi? Asta-i femeia plină de idei pe care o ştiu şi-o iubesc.

Apoi îşi petrecură următoarea oră stând întinşi pe pat şi glumind, râzând şi discutând lucruri pe care nici unul din ei nu crezuse vreodată că celălalt le va înţelege. La sfârşit, Abbey simţea că pluteşte, uşoară ca un nor pe cer, fără nici o grijă care să-i împovăreze sufletul.

În sfârşit, în sfârşit i se ridicase greutatea de pe umeri.

Până când Brian, pe la sfârşitul acelei seri, îi ceru un ultim lucru.

— Mă gândeam că poate ar trebui să pui capăt chestiei cu linia fierbinte.

— Păi, deja mă hotărâsem să fac asta. Nu e chiar un lucru acceptabil în general.

— Nu are nici o legătură cu asta, zise el zâmbind şmecherește. Adevărul e că te vreau numai pentru mine.

Capitolul 22

Loreen abia reuşise să-l culce pe Jacob joi seara, după douăzeci de strategii complet inutile pe care acesta le pusese în practică pentru a se fofila, începând cu „aş vrea şi eu un păhărel de apă" până la „nu-mi găsesc figurinele de LEGO cu Darth Vader".

Acum stătea pe canapea şi se uita la o retrospectivă a evenimentelor zilei de pe MSBC, când auzi o bătaie scurtă în uşă.

Se uită la ceas şi văzu că era ora zece şi un sfert. Precaută ca întotdeauna, înşfăcă mobilul dintre pernele canapelei – deja formase 911, cine ştie – şi se duse la uşa din faţă să se uite prin vizor.

Era Robert.

Deschise uşa respirând uşurată.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi mai merge telefonul? Ai fi putut să mă anunţi că vii – m-ai speriat de moarte.

— Am încercat să te sun, dar receptorul e ridicat din furcă.

Se uită spre telefon. Era adevărat, butonul de ton licărea. Probabil că se aşezase pe el.

— Intră, îi spuse ea lăsând deoparte mobilul. Vrei ceva de mâncare?

— Nu, mersi. De fapt, am ceva pentru tine.

Îi arătă un tub de carton pe care-l folosea (el şi Mike Brady din *The Brady Bunch*) ca să ţină planuri şi să le care după el.

— Ai primit un nou contract? întrebă şi se aşeză pe canapea, iar el veni şi se aşeză lângă ea.

— Păi, e un proiect mai nou, nu e un contract nou. Sper că o să-i placă totuşi clientului.

— Şi vrei să mă uit şi eu peste planuri mai întâi?

— Exact, îi răspunse el şi dădu la o parte nişte reviste de pe măsuţa de cafea. Apoi scoase nişte planşe mari de hârtie velină din tub. Asta e casa, zise el şi întinse una din foi.

Loreen se uită cu atenţie. Apoi studie încă o dată camerele, cântărind.

— Hei, e casa asta.

El dădu din cap afirmativ, dar obrajii i se înroşiră un pic.

— Până una-alta. Dar mă gândeam că poate am putea extinde cămara – zise el şi arătă spre o debara pentru aşternuturi unde nu ţinuse niciodată mai mult decât o cutie de Tylenol şi o grămăjoară de cârpe cu care nu ştia ce să facă. S-o desfiinţăm şi să-ţi facem un birou adevărat acolo.

Apoi puse pe deasupra o folie transparentă, aşa cum îl văzuse făcând de-o mie de ori în trecut, dar de data asta vorbea despre casa ei.

— Mereu spuneai că cel de la subsol e prea răcoros şi întunecat.

— Păi, aşa şi e, spuse ea. Nu suporta să se ducă acolo jos. Îmi place la nebunie, dar...

— Foarte bine, pentru că... mai am o idee.

Apoi scoase o altă folie transparentă din tub şi o aşeză peste planurile deja existente.

Aceasta înfăţişa o latură a dormitorului, la care se adăugau un şemineu cu trei părţi – Loreen îşi dorise unul dintotdeauna – şi o cameră de zi.

— E minunată, exclamă ea încântată. E casa visurilor mele, dar... de ce? Eu nu pot să-mi permit una ca asta şi nu pot să te las să contribui. Asta dacă nu...

Îşi pierdu vocea complet. Nu îndrăznea să spună la ce se gândea: că toate astea ar merita făcute, de fapt, toate astea ar fi absolut perfecte, doar dacă s-ar întoarce şi el acasă.

Aşa că, atunci când el o zise cu voce tare, ea fu luată pe nepregătite.

— Ce chestie că zici asta, pentru că mă gândeam că poate, dacă mai locuieşti cu cineva, să zicem că ar putea să se ocupe de o parte din cheltuieli. Poate chiar cineva pe care să-l intereseze soarta ta şi a lui Jacob.

Ea spera din tot sufletul ca el să fie acela, dar nu era sigură.

— Şi tu ştii pe cineva de genul ăsta?

— M-am gândit eu la cineva, să ştii.

— Şi omul ăsta caută doar un loc unde să stea sau vrea o familie pe viaţă?

— Vrea familie, zise el dând din cap. Fără nici o îndoială. Pentru totdeauna.

Loreen îşi strânse buzele.

— Vorbeşti despre tine, nu? Să te muţi aici? Nu vreau să fie vreo neînţelegere la mijloc.

El se apropie şi se întinse după mâna ei.

— Da, despre mine vorbeam. Să mă mut aici. Să fim din nou o familie împreună cu Jacob. Te iubesc.

Acum părea pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Şi eu te iubesc, zise ea simţind că o înţeapă ochii.

— Pur şi simplu nu pot să te părăsesc, zise el. Păru că ezită o clipă. Asta dacă nu cumva vrei să te părăsesc. Eu... mai îngăimă el, apoi se întrerupse. Loreen, nu vreau să te oblig să faci nimic. Vreau doar să fiu din nou cu tine.

Şi ea îşi dorea din tot sufletul să creadă una ca asta. Voia să se arunce cu capul înainte şi să creadă fiecare cuvinţel fără să pună nici o întrebare. Dar era destul de în vârstă şi avea destul de multă experienţă şi pur şi simplu era suficient de cinică încât să întrebe mai întâi tot ce era de întrebat.

— Eşti sigur că n-o să te răzgândeşti mai încolo? Eu încă sunt cine sunt, să ştii.

— Slavă Domnului. Tu eşti tot ce vreau pe lume.

— Vreau din tot sufletul să fie adevărat, zise ea într-o încercare stupidă de a nu striga *Daaaaa!* cât putea ea de tare.

— Mă ştii bine, zise Robert simplu. Cred că ştii foarte bine că poţi avea încredere în mine.

Şi chiar ştia.

— Da. Înghiţi în sec, pentru că i se pusese un nod în gât. Nimic pe lume n-avea să-l înlăture, decât o tură de plâns. Aşa că zise din nou: Da.

Apoi se lăsă în voia propriilor sentimente, pentru că se întorsese în fine şi pentru totdeauna la ea acasă.

Gata. Cu asta basta. Sandra se hotărâse că nu mai voia să mai aibă întâlniri în viaţa ei. Şi când

Tiffany, Abbey şi Loreen aveau să afle ce se întâmplase în seara asta, n-aveau să-i mai zică să încerce niciodată.

O să-şi găsească un nou hobby. Poate o să se apuce de împletit sau de croşetat sau ceva. O să-şi cumpere câteva pisici. O să ajungă exact ca doamna Exstorm, bătrânica bizară care locuia la colţul lui Candlestick Lane cu Old Coach Road pe vremea copilăriei ei. Tuturor le era frică de doamna Exstorm. Circulau poveşti cum că ar fi o vrăjitoare care răpea copii şi-i mânca la cină, iar pisicile îi erau acolite care se căţărau pe prichiciurile ferestrelor copiilor şi amuşinau victimele.

Părinţii lor le ziseseră că nu, nu era aşa, era doar o doamnă în vârstă cu sănătatea mai şubredă. Mama Sandrei şi a lui Tiffany se jura că avea de-a face cu milioanele de pisici de la ea din casă. Nu era o atmosferă sănătoasă pentru nici una din ele.

— E foarte greu să respiri cu tot părul de pisică şi ghemotoacele de blană care plutesc prin casă, declarase mama Sandrei. Mă întreb cum de mai trăiesc încă în aşa o cocină.

Aşa că Sandra fără îndoială că nu avea de gând să cumpere niciodată mai mult de cinci sau şase pisici.

Copiii aveau să şuşotească pe la spatele ei, părinţilor lor le va fi milă de ea, dar măcar nu avea să moară asfixiată cu păr de pisică.

Luase hotărârea asta după o noapte foarte umilitoare când se dusese la restaurantul Galaxy Zed ca să-l cunoască pe Kenny, alias Trage_ma_de_deget pe Match.com. Da, îşi dăduse seama că

ajunsese la fundul butoiului cu bărbaţi dacă era dispusă să-i dea o şansă unui tip care-şi alesese numele de utilizator Trage_ma_de_deget, dar, când se uitase la profilul lui prima oară, nu citise cu atenţie cum îl chema. Credea că e doar un nume de utilizator ca oricare altul.

Şi oricum nu era chiar aşa de grav – părea drăguţ, nu fuma, ba chiar aveau unele interese comune.

Merita să-i dea o şansă, aşa cum o tot sfătuiau fetele să facă.

Dar până la urmă se dovedi că nu meritase câtuşi de puţin. Intrase în restaurant un pic emoţionată şi o luase la o parte pe picoliţă:

— Salut, mă numesc Sandra Vanderslice şi trebuie să mă întâlnesc aici cu Kenny... nu-ştiu-cum, zise ea foarte jenată că nu-i ştia numele de familie. A întrebat cumva cineva de mine?

— Păi, nu chiar, spuse picoliţa. Dar tipul ăla de la masă stă singur acolo de ceva vreme, continuă ea, arătând spre un tip care arăta drăguţ, deşi un pic cam comun ca figură, aşezat singur la o masă şi care privea în jur nesigur.

— Mersi, îi mulţumi Sandra.

Se duse spre masa lui cu pasul la fel de nesigur ca expresia întipărită pe faţa lui.

— Tu eşti...?

— Da, da, eu sunt, zise el respirând uşurat. Credeam că n-o să mai apari. Sau că ai venit şi ai plecat pentru că nu ţi-a plăcut cum arăt, bălmăji el.

Apoi izbucni în râs.

Nu era sigură cum au reuşit să petreacă douăzeci de minute discutând tot felul de nimicuri

fără să-şi spună pe nume, dar cert e că aşa s-a întâmplat. Până atunci i se păruse un tip foarte simpatic şi, chiar dacă nu era bărbatul visurilor ei, măcar era cineva cu care îşi închipuia că ar putea avea o relaţie care să dureze o vreme. Oricum îi mai clătină convingerea că toţi burlacii din lume sunt nişte descreieraţi.

Sau cel puţin parcă aşa gândise.

Mai târziu singurul lucru pe care şi-l mai amintea limpede era momentul când el o privi drept în ochi şi o întrebă:

— Aşa, să trecem la subiect. Şi de când îţi place să periezi ponei?

— Să periez ponei? Oare auzise bine? Adică să pariez pe cai la curse? întrebă ea.

El zâmbi şi arăta tare drăguţ.

— Nu înţeleg, ăsta-i vreun eufemism pentru a paria? Eu... sunt prospătură în zona aia.

Acum chiar că era confuză şi era şi jenată, pentru că nu părea o discuţie aşa de complicată. Oare ratase ceva scris în profilul lui? Sau poate era ceva scris în profilul ei care o făcea să pară interesată de cai?

— Uite, îmi pare tare rău, dar m-ai pierdut. Ce înseamnă a *peria ponei*?

El se trase înapoi de parcă l-ar fi plesnit ceva.

— Stai puţin, tu nu eşti Flicka de pe Perie-ponei.com?

— Flicka?

— Manny? întrebă o femeie cu păr ondulat, roşu aprins, care veni în grabă la masa lor. Eşti Manny?

— Da.

Sandra îl privi uimită:

— Tu nu eşti Kenny?

— Cine-i Kenny? întrebă Flicka. Apoi dădu mâna cu Sandra. Scuze, foarte nepoliticos din partea mea. Flicka, îmi pare bine.

— Sandra, spuse Sandra pe un ton de parcă nici nu mai ştia cum o cheamă.

Toată treaba asta suna a ceva gen care pe care.

— *Sandra?* întrebă Manny uimit. Credeam că eşti Flicka.

— Păi, zise Sandra dând din mâini nedumerită. Ea e Flicka.

— Da, eu sunt Flicka.

— Se pare că ne-am încurcat, zise Sandra pe un ton care lămurea doar o parte din harababură.

Flicka se uită la Sandra, apoi la Manny.

— Nu mi-ai zis că aduci pe cineva. Nu mă deranjează, dar ea are armăsar?

— Armăsar?

Manny începuse să se simtă de-a dreptul jenat de situaţie.

— Stai puţin, cred că e o neînţelegere la mijloc, zise el gesticulând. Tu ai venit aici ca să te întâlneşti cu cineva de pe internet?

— Da. Kenny. Trage_ma_de_deget?

Şi în timp ce zicea asta îşi dădea seama că Kenny nu avea nici o legătură cu situaţia în care era acum.

— De pe Match.com?

Manny dădu din cap înţelegător.

— Eu am venit aici să mă întâlnesc cu Flicka de pe Perieponei.com. Şi am crezut că tu erai Flicka. Evident, tu ai crezut că eu sunt Kenny de pe Match.com.

— Şi nu eşti Kenny? zise ea neştiind de ce mai deschide gura de fapt.

Era limpede ca bună ziua că nu era Kenny.

— Nu, zise el clătinând din cap şi privind-o de parcă era cam sărăcuţă cu duhul.

Chiar aşa, începuse să se simtă cam caraghioasă.

— Deci tot timpul ăsta eu credeam că tu eşti Kenny şi tu credeai că...

— Credeam că eşti Flicka, zise el mimând un pistol cu degetele şi „apăsând pe trăgaci" cu un plescăit din limbă.

— Dar *eu* sunt Flicka, zise aceasta complet buimăcită. Eşti sau nu eşti Man o' War?

Manny roşi până în vârful urechilor şi îşi drese glasul:

— Păi, hai să mergem la noi la masă, bine?

Apoi o cuprinse cu o mână pe Flicka s-o conducă departe de Sandra şi o salută pe aceasta din cap.

— Mi-a făcut plăcere. Sper să te simţi bine la întâlnire.

— Mersi. Scuze, bălmăji Sandra privindu-l cum se tot duce, umilită până în adâncul sufletului.

Se uită la ceas. Dacă Kenny avea să vină, fie întârziase douăzeci de minute, fie stătea în vestibul şi se gândea că ea întârziase foarte mult.

Picoliţa îi atinse umărul când trecu pe lângă ea şi o întrebă.

— Tu eşti Sandra?

Sandra se întoarse către ea.

— Da, răspunse.

Era aceeaşi picoliţă căreia i se prezentase cu douăzeci de minute în urmă.

— Da, păi, a venit un tip şi i-am arătat unde stăteai şi m-a rugat să-ţi zic că are ceva urgent de făcut şi că nu poate să vină în seara asta.

Picoliţa dădu înţelegător din cap, ceea ce, la urma urmei, era foarte umilitor pentru Sandra.

Toată lumea ştia ce înseamnă gestul ăla.

— A, OK. Mersi pentru mesaj.

Şi Sandra plecă, dezumflată de-a binelea. Colac peste pupăza bizară cu Flicka şi Manny, persoana cu care chiar avea întâlnire intrase în restaurant, o privise scurt şi apoi o ştersese lăsând-o pe picoliţa aia netoată să-i dea vestea.

Şi cu asta basta.

Nu voia să mai iasă cu nimeni în viaţa ei.

Şi nu se va mai lăsa convinsă de prietenele ei să nu se dea bătută.

În seara următoare le povesti lui Tiffany, Loreen şi Abbey întâmplarea în bucătăria curată lună a lui Tiffany, un loc unde părea că nu se putea întâmpla nimic rău pe lume.

— Bleah, nici nu ştiu ce-i mai rău: faptul că nepricopsitul ăla ţi-a tras clapa sau faptul că aproape ai avut o întâlnire cu unul care ţesală ponei, zise Loreen înfrigurată.

— Ce Dumnezeu e aia? întrebă Tiffany.

— Nu ştiu! exclamă Sandra, care rămăsese parcă trăsnită de codul secret dintre tipul cu care n-avea de fapt întâlnire şi tipa cu care se întâlnea el de fapt. Poate că e un fel de subcultură despre care ştie toată lumea în afară de mine şi de voi.

— Doar toată lumea care se uită la *Real Sex* pe HBO, spuse Loreen şi mai sorbi o gură de cafea. Sincer, chiar sunt uluită că nu ai dat niciodată de un periator de ponei la linia fierbinte.

Pe mine m-a prins unul săptămâna trecută. M-a îngrozit, continuă ea punând jos cana de cafea.

Gata. Curiozitatea Sandrei atinsese cote alarmante.

— OK, eu nu sunt pe fir. Sunt o operatoare proastă de linie fierbinte şi pe deasupra sunt şi nepricepută la întâlniri. Nu mă uit la HBO. Ce-i aia?

— E un canal de cablu din pachetul special, spuse Tiffany abţinându-se cu greu să nu zâmbească.

— Tiffany!

— Bine, bine, încetez!

Loreen zise:

— Păi, oamenii ăştia cărora le place să perie poneii sunt unii care se îmbracă în cai – cu de toate – căpăstru, hăţuri, şei şi chiar şi cozi sintetice – şi şi-o trag costumaţi. La fel ca nişte cai.

— Doamne sfinte! Cum fac clovnii ăia? întrebă Sandra, luând şocată o gură de vin.

Se uitase odată pe *Real Sex* şi oamenii din episodul ăla se îmbrăcau în clovni şi şi-o trăgeau în draci – clovnii o speriau de moarte pe Sandra.

Chestia asta îi vârâse frica în oase.

— Exact, zise Tiffany turnându-şi nişte vin.

Umplu paharul doar pe jumătate. Cealaltă jumate o umplu cu sifon. Aşa de echilibrată era.

— Am văzut şi eu episodul ăla.

— Deci tipul ăsta... zise Sandra amintindu-şi seara trecută.

Păruse aşa de normal. Aşa de simpatic. Aşa de obişnuit.

Pur şi simplu nu ştii peste cine dai în ziua de azi.

— Da, dus cu pluta în larg, zise Tiffany dând din cap încurajator.

— Nu trebuia să te sfătuim să te urci înapoi în şaua întâlnirilor, spuse şi Abbey abţinându-se din răsputeri să nu zâmbească.

— Ha, amuzant, răspunse Sandra. Foarte amuzant. Acum putem să schimbăm totuşi subiectul?

Se uită în jur la fete.

— Hai, nimeni nu vrea să zică nimic?

Loreen oftă adânc.

— Eu am ceva de spus. Şi dacă sunteţi slabe de înger, opriţi-mă acum, pentru că o să zic ceva tare urât.

Îşi plimbă privirea de la Sandra la Tiffany.

— Din cauza mea aţi intrat în afacerea asta cu linia erotică, zise Sandra întinzându-se spre unul din fursecurile Thin Mints pe care le vindea Kate ca să strângă fonduri pentru cercetaşe.

Ştia că odată ce a luat o înghiţitură nu va mai putea să se oprească. Şi după toate peripeţiile prin care trecuse simţea că merită un fursec.

— Ce poate fi mai urât decât asta?

— Hei, tu ne-ai scos din căcat. Nu glumi pe tema asta, îi spuse Tiffany.

Sandra o privi pe sora ei.

— Cred că e cel mai drăguţ lucru pe care l-ai zis vreodată despre mine.

— Dar eu spun tot felul de lucruri drăguţe despre tine, doar că nu le spun când eşti de faţă. Nu vreau să ţi se urce la cap.

— Păi, am fost la o întâlnire cu o marionetă şi un tip gay şi un ciudat care perie ponei. Nu cred că risc prea tare să mi se urce la cap. Doamne sfinte, v-am zis că m-am întâlnit cu Louis la cumpărături ieri?

Loreen icni:

— Louis Păpuşarul?

— Chiar el. A fost de-a dreptul îngrozitor. M-am dus la el să-mi cer scuze, na. Să mă port frumos cu el. Ceva de genul ăsta. Dar el stătea acolo cu pumnul strâns de parcă voia să mă pocnească. Şi cât mi-a povestit că Arlon era *internat în spital*, îşi tot strângea şi desfăcea pumnul, zise Sandra dând din cap.

— Sper că ai spălat putina rapid, zise Abbey.

— Da, răspunse Sandra. Dar nu înainte să-i observ cu atenţie pumnul. Strânse tare de buze şi le zise restul poveştii: Avea o faţă desenată pe mână. Cum îşi desenează copiii de clasa întâi. La care degetul mare e buza de jos şi poţi să-l faci să pară că vorbeşte.

Loreen, Abbey şi Tiffany râdeau cu gura până la urechi.

— Probabil că era înnebunit să aibă pe cineva cât era Arlon plecat. Sunt fericită că n-am vorbit cu pumnul lui, totuşi. Aşa că, zise ea fluturând din mână de parcă avea de gând să pună capăt vieţii ei sociale dintr-o lovitură: Aşa a fost viaţa mea amoroasă de anul ăsta. Poţi să te chinui din greu şi tot n-o să ai parte de dezastre mai cumplite.

— Am avut o aventură de-o noapte cu un tip superb în Las Vegas, spuse Loreen fără intonaţie. După aia mi-a cerut o mie de dolari pentru *serviciile prestate* tocmai când mă bucuram că el plătise băuturile, cică.

Sandra se opri o clipă uimită şi o privi pe Loreen ca să distingă vreun semn de glumă pe faţa ei.

Loreen dădu din cap.

— E adevărat.

— Ai câştigat, zise Sandra.

— Un gigolo? întrebă Abbey nevenindu-i să creadă. Aşa a început tot balamucul?

Loreen se îndreptă de spate:

— Da. Şi înţeleg perfect dacă nu vreţi să mai vorbiţi cu mine niciodată, pentru că v-am târât în povestea asta şi ştiu că e un păcat şi nu v-am spus nici uneia adevăratul motiv pentru care o făceam de la bun început.

Abbey izbucni în râs.

— Loreen, nu mi se pare un păcat. Îmi pare foarte bine că ai avut un motiv aşa de întemeiat.

— Motiv întemeiat? repetă Loreen complet prostită.

— Păi, una e să-ţi tragi o datorie de toată frumuseţea de la jocurile de noroc şi cu totul alta s-o faci din cauză că ai intrat în panică.

— Credeai că am pierdut toţi banii ăia pentru că mă plictiseam? întrebă Loreen. Apoi se mai îmbună un pic. Şi totuşi aţi riscat în halul ăsta ca să mă ajutaţi să mă achit de datorie?

Faţa lui Abbey se înroşi un pic.

— N-aş zice că am riscat chiar totul, dar intraseşi într-un bucluc adevărat. Şi nu prea conta de ce.

Ochii lui Loreen se umplură de lacrimi.

— Eu nu merit prietene ca voi, chiar nu merit.

Tiffany o luă în braţe.

— Da, păi, te-ai cam pricopsit cu noi pe viaţă.

— Chiar, exclamă Sandra. Din moment ce nu mă mai întâlnesc cu nimeni pe lumea asta.

— Dacă tot vorbim de întâlniri şi dorinţe de a nu-ţi mai încerca norocul în dragoste, Robert

a trecut pe la mine aseară, zise Loreen. Şi nu cred că mai divorţăm.

Tiffany era în culmea fericirii.

— Nu mai divorţaţi?

— Păi, ne tot dădeam târcoale ca să ne împăcăm, zise ea luând o banană din fructiera de pe masă şi decojind-o. Şi i-am povestit şi lui despre noaptea mea de desfrâu din Vegas, continuă, apoi muşcă din banană şi zise mestecând: Când i-am povestit, s-a cam crizat.

— E şi normal. Dar până la urmă a revenit la sentimente mai bune, nu? spuse Tiffany.

— Îhî, răspunse Loreen înghiţind. Cam aşa a fost.

— Uite ce-i, ai greşit şi tu o dată, nu e mare brânză. Toate facem greşeli câteodată. Eu aş fi foarte dezamăgită dacă Robert n-ar trece peste asta, totuşi.

Căzură o clipă pe gânduri.

Apoi sună telefonul Sandrei. Îl scoase din geantă şi se uită la numărul care apărea pe ecran, ca de-obicei. În caz că era vreo urgenţă de viaţă şi de moarte.

Era Doug, tipul cu care se întâlnise la Normandie Farm.

Ce ciudat!

— Răspunde! îi ordonă Tiffany când Sandra le spuse cine o suna. Află ce vrea!

Sandra deschise clapeta telefonului şi răspunse:

— Alo?

Apoi ridică un deget şi se dădu câţiva paşi mai în spate.

— Sandra?

— Da?

— Doug Ladd la telefon. Ne-am întâlnit acum vreo câteva săptămâni.

De parcă ar fi putut vreodată să uite.

— Bună, Doug, zise ea şi se strâmbă un pic către fete. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc. Ascultă, ai un minut liber?

— Sigur că da.

El oftă.

— Ştiu că s-ar putea să nu mai vrei să mă vezi şi, dacă-i pe-aşa, nu-i nimic. Doar spune-mi. Pentru că mie chiar mi s-a părut că se lega ceva când ne-am întâlnit prima oară şi apoi... Nu ştiu exact ce s-a întâmplat. Totul a devenit bizar.

Sigur că devenise bizar. Ea îl întrebase dacă era gay.

— Îmi pare tare rău, spuse ea. Tot ce pot zice în apărarea mea e că m-am ars de multe ori, de fapt, am tot avut întâlniri proaste, una mai ciudată decât cealaltă, aşa că... Ridică din umeri chiar dacă el n-avea cum s-o vadă la telefon. Acuma suflu şi-n iaurt.

— Cred că înţeleg ce vrei să spui, zise Doug. M-am prins că nu erai chiar cea mai încrezătoare tipă din restaurant.

— Nu, eu credeam că tu erai aia, spuse ea chicotind.

Chicoti şi el, apoi zise:

— Cam departe de adevăr. Oricum, vezi tu, şi eu am avut o serie de întâlniri proaste şi mă tot trezesc gândindu-mă la tine. Şi mi-ar plăcea să ne mai vedem.

Ei îi căzu faţa la auzul acestor vorbe.

— De ce?

— Ce-ai zis?

— Serios, Doug, mi-ar plăcea tare mult, dar de ce vrei să ne mai vedem? Eşti un tip foarte arătos. Ai tot ce ţi-ai putea dori pe lumea asta. De ce-ai vrea să ieşi cu mine în oraş?

— De ce să nu vreau? întrebă el uşor confuz.

Chiar trebuia s-o spună cu voce tare.

— Păi, nu sunt chiar Cindy Crawford...

Tiffany scoase un vaier exasperat, dar Sandra îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Şi ce? întrebă Doug. Nici eu nu sunt.

Ea izbucni din nou în râs, dar nu adăugă că voia să-l întrebe dacă vorbea serios.

— Bine, dar tu eşti aproape ca George Clooney. De ce vrei să ieşi în oraş cu o fată grasă?

Toate trei – Tiffany, Loreen şi Abbey – emiseră proteste zgomotoase. Sandra ridică mâna şi şuieră ca să le oprească, apoi ieşi din cameră, pentru că avea nevoie de mai multă intimitate.

Găsi un loc mai ferit la Kate în cameră.

— Grasă? se miră Doug. Te rog, nu te mai biciui atâta, Sandra. Eşti... eşti ca un model de lux al tuturor scheletelor ălora vanitoase pe care le-am cunoscut. Tu ai poftă de viaţă, de mâncare, de băutură. Eu sunt mulţumit cu toate astea.

Şi dintr-odată începu să-şi facă speranţe, însă le puse imediat capac. Era un obicei pe care-l avea dintotdeauna.

— Şi nu eşti vreun soi de fetişist, nu?

Asta pentru că deja cunoscuse prea mulţi luna asta.

— Doamne sfinte, Sandra, te porţi de parcă eşti cine ştie ce ciudăţenie de la circ sau ceva. Las-o baltă. Mie chiar mi-a plăcut femeia pe

care-am cunoscut-o la Normandie Farm. Şi aş vrea să ne mai vedem. Ce-i aşa de ciudat în asta?

Ar fi putut să continue să se certe cu el, dar lipsa de încredere în sine ar fi fost mult mai respingătoare decât oricare dintre lucrurile care o îngrijorau, plus că Doug chiar părea sincer.

Şi atunci când o cunoscuse, dar şi acum la telefon.

Şi nu avea de gând să distrugă cu mâna ei speranţa asta doar din cauză că nu era sigură pe sine.

— Nu, zise ea hotărâtă. Nu e deloc ciudat. Deci, ia zi, unde mergem?

Capitolul 23

Charlie era foarte nervos.

Şi Tiffany nu voia să aibă de-a face cu el. Gerald Parks tocmai sunase şi îi spusese că strânsese dovezile de care avea ea nevoie, aşa că voia să se ducă să asculte raportul ca să aibă probele la îndemână pentru următoarea confruntare explozivă pe care avea s-o aibă cu Charlie.

Charlie o făcea să se simtă prost. Să se simtă tristă în legătură cu viaţa ei, cu copiii lor. Charlie era morocănos, mereu prost dispus, veşnic nefericit, autoritar şi alte sute de asemenea adjective neplăcute.

În cele câteva luni care trecuseră de când îşi dăduse seama de asta, el plecase în călătorii de afaceri din ce în ce mai des şi Tiffany simţea că se bucura de vremea cât lipsea el de-acasă şi se temea de întoarcerea lui. Vestea că era posibil ca el să aibă o aventură extraconjugală, adică faptul că detectivul particular avea nişte poze pe care le-ar putea folosi împotriva lui ar fi distrus-o sufleteşte cu câteva luni în urmă. Dar acum era bine-venită. Ba chiar era prilej de sărbătoare.

Ăsta nu era doar un indiciu care s-o conducă la concluzia că ceva scârţâia în căsnicia lor, era ditai firma luminoasă.

Tiffany îi ceruse deja ajutorul lui Loreen în legătură cu bugetul ei, ca să poată avea grijă de copii de una singură. Presupuseseră că, dacă ea și Charlie divorțau, ar fi primit pensie alimentară, dar Tiffany nu voia să se bazeze pe așa ceva. Voia să se asigure că avea destui bani cât să se ocupe singură de toate astea.

Din păcate, nu avusese încă discuția cu Loreen și nici cu Gerald Parks când Charlie intră pe ușă ca un zmeu paraleu.

— Trebuie să folosesc contul tău, zise el – fără nici un preambul, fără să-și salute copiii – când intră în bucătărie.

— Ce-ai zis?

— S-a produs o... problemă. Cineva s-a dat drept mine și mi-a golit contul din bancă.

Sigur era ceva putred la mijloc. Fusese căsătorită destul de multă vreme cu el încât să știe lucrurile astea.

— Ți s-au furat datele? întrebă ea.

El dădu din cap.

— Se întâmplă mereu treburi din astea. Încerc să rezolv situația. Până una-alta, am nevoie să ridic niște bani din contul familiei.

— Stai puțin, zise Tiffany. Există contul tău și contul familiei?

— Da, zise el.

— Și cu mine cum rămâne?

— Cu tine ce să rămână?

— Unde e contul meu în toată povestea asta?

— Unde e venitul tău?

Ar fi vrut să zică *În contul meu*, dar nu voia să-și piardă avantajul față de el acum. Faptul că avea un cont privat din care plătea datoria de la

CPP şi aşa mai departe nu însemna că el putea să separe banii familiei în felul ăsta.

— Nu cred că un tribunal ar fi de părere că una ca asta contează.

Charlie se zburli imediat.

— Aşa deci, acuma vrei să mă târăşti prin tribunale.

Ea se îndreptă de spate.

— Nu sunt împotriva unei asemenea acţiuni.

El se încruntă la ea, apoi se întoarse spre Andy şi îi zise:

— Du-te să vezi ce face sora ta sus.

— Ce faci? îl întrebă Tiffany.

— Trebuie să discutăm. Între patru ochi.

Charlie îl dădu jos pe Andy din scăunelul lui şi îi făcu semn s-o ia la sănătoasa pe hol.

Tiffany îl duse pe Andy până la scări şi o strigă pe Kate să vină să-l ia sus, ceea ce ea şi făcu prompt.

Apoi Tiffany se întoarse în bucătărie şi el o întrebă:

— De ce naiba a trebuit să faci una ca asta? Voi două sunteţi în cârdăşie, nu?

— Ce?

— Mă săpaţi împreună, nu? Tu şi Marcia.

— Care Marcia? întrebă Tiffany. Apoi i se aprinse beculeţul: Marcia, secretara ta?

— De parcă n-ai şti.

— Charlie, *nu ştiu*. Despre ce vorbeşti tu acolo?

— Vorbesc despre ameninţările Marciei că o să-ţi spună de noi şi apoi mă trezesc că mi se goleşte contul din bancă.

Marcia! Tiffany n-ar fi bănuit în viaţa ei că ar face ceva de genul ăsta.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea. Mă înşeli cu Marcia?

— De parcă nu ştii! De parcă nu tu l-ai angajat pe tipul ăla cu aparatul de fotografiat care mă tot urmăreşte!

Ezită doar o fracţiune de secundă, apoi toată arama i se luă de pe faţă.

— *Marcia*? mai întrebă o dată Tiffany.

Charlie păli.

— Nu ştiai?

Tiffany se sprijini pe celălalt picior, apoi se uită în jos spre el.

— Ce te sperie mai tare? Că ştiam sau că nu ştiam?

— Nu te mai ascunde după deget, îi replică Charlie. Ai fost sau nu implicată în golirea contului meu?

— Nu, zise Tiffany rece. Dar amanta ta?

Charlie avea o voce cam gâtuită.

— Dar n-am zis că...

— Ba ai zis, i-o tăie Tiffany. Ai spus că amanta ta ţi-a golit contul.

El făcu o scurtă pauză, apoi îşi trecu mâna prin păr şi se apropie de Tiffany.

— Vai, scumpo, zise el întinzându-se spre ea şi cuprinzând-o într-o îmbrăţişare ţeapănă. Am făcut-o rău de tot de oaie. Mă vei putea ierta vreodată?

— Să te iert pentru că m-ai înşelat sau pentru că ţi-ai pierdut toţi banii din cauza ei? întrebă Tiffany. Da. Da, te pot ierta.

Charlie o strânse şi mai tare în braţe.

— Slavă Domnului!

— Dar nu pot să te primesc înapoi.

O strânse şi mai tare. Apoi se trase înapoi.

— Ce-ai zis?

— Că nu te pot primi înapoi, repetă Tiffany. M-ai trădat mult prea urât.

Se hotărî să se lase în voia furiei, pentru că îi era clar că o înşelase mai mult decât o singură dată.

— Erai aşa de ocupată cu copiii, se rugă el, dar era clar că exersase pentru momentul când avea să se întâmple.

Parcă era prea bine pregătit pentru clipa asta.

Şi chiar dacă nu, pledoaria lui era aşa de găunoasă încât nu putea să-l ia în serios câtuşi de puţin.

— Ea mă asculta, zise el. Ea se ocupa de nevoile mele.

— Ea ţi-a luat toţi banii, mai adăugă Tiffany. Şi oare cum a făcut-o? Cu numărul tău de identificare de la fisc?

El încuviinţă din cap.

— Aveam un cont comun, zise el. Era doar pentru afaceri, dar se pare că ea l-a folosit pentru alte chestii.

— Aveai un cont comun cu *amanta*, dar nu cu soţia, zise Tiffany dând din cap ironic. Incredibil.

— Îmi pare rău, zise el.

Era probabil prima oară în căsnicia lor când îşi cerea scuze.

— Pun pariu că-ţi pare rău. Şi se pare că eşti foarte ocupat cu reparatul erorii bancare şi cu mutatul din casă.

— Mutatul din casă?

Tiffany dădu din cap.

— Poate c-o să te primească Marcia la ea.

— Dar...

— Sau poate că nu. Nu ştiu. Tot ce ştiu e că trebuie să-ţi iei toate catrafusele şi mutra plină de ifose şi să te duci învârtindu-te. Dacă ai o amantă, să se ocupe ea de tine. Şi dacă n-ai, du-te şi fă-ţi rost de una. Sigur n-o să-ţi ia prea mult.

— Dar banii...

— Asta o să stabilim la tribunal. Nu e vina mea că ai fost atât de fraier încât te-a tras în piept amanta. Tot o să ne datorezi pensie alimentară şi pensie de susţinere financiară. Măcar, slavă Domnului, la salariul tău, îţi permiţi.

— Dar eşti soţia mea!

— Ar fi trebuit să-ţi aduci aminte de asta cu mult timp în urmă, îi răspunse Tiffany furioasă; apoi, aşteptând o clipă să vadă ce mai avea de comentat, plecă din cameră.

Şi până la urmă chiar se simţea mulţumită.

Pentru că, dacă se gândea mai bine, nu era vorba de ce făcuse sau nu făcuse Charlie... sau nu întru totul. Problema principală a căsniciei lor era cum o făcea el să se simtă mereu. Cât de prost o făcea să se simtă. Aşa că ştia deja că sfârşitul căsniciei lor era inevitabil.

Şi faptul că el îi permisese o ieşire aşa de enervantă şi triumfală – şi convenabilă – era doar un beneficiu. Dar oricum l-ar fi părăsit.

Şi acuma chiar îl părăsise.

Capitolul 24

Tiffany împingea căruciorul de cumpărături prin supermarketul Giant Food şi vorbea la noua ei cască pe Bluetooth. Şi-o cumpărase ca să aibă mâinile libere în timp ce lucra, dar aflase că era un dispozitiv miraculos când conducea, când făcea cumpărături, iar acum, că era burlacă, era chiar un bonus, pentru că, de când nu mai locuia cu Charlie, care pândea mereu s-o critice oricând avea chef, deja avea mai puţine griji pe cap.

Lui Tiffany îi plăcea la nebunie să comunice fără fir.

Şi îi mai plăcea la nebunie să ia mâncare doar pentru ea şi copii. Nu mai trebuia să cumpere ciozvârte uriaşe. Şi nici pungi de cartofi de cinci kile.

— Deci totul e achitat? o întrebă ea pe Loreen, cu care vorbea la telefon cât se plimba pe culoarul cu cereale de la magazin şi deschidea o cutie de Cheerios pentru Andy, care se agita ca microbii la microscop pe scaunul pentru copii.

— Totul. Şi avem 158 de dolari în plus pentru programe, oftă Loreen. Ne mai trebuiesc doar 450.

— Clovnul Bingo costă 600 de dolari? strigă Tiffany, apoi se opri brusc. Vorbeşti serios? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Îi întinse nişte Cheerios lui Andy.

— Nu, nu sunt pentru Bingo. Credeam că ne-am hotărât să-l angajăm pe Merle Îmblânzitorul de Litere.

— A, da, zise Tiffany oprindu-se în faţa rafturilor cu cafea.

Îi plăcea foarte mult cafeaua de import de la General Foods, dar se scumpise în ultimul hal.

— Şi totuşi, 600 de dolari e ceva...

— Asta la reducere, îi spuse Loreen.

— Vai, oftă Tiffany aruncând în coş o cutie de Café Français.

Avea să muncească un pic mai mult ca să plătească cei patru dolari şi şaptezeci şi cinci de cenţi.

— Am auzit că merită totuşi, continuă ea.

— Chiar aşa. L-am văzut odată la Urbana Elementary. Şi acuma pot să scriu corect condescendenţă datorită lui.

— Ce tare! exclamă Tiffany.

Andy aruncă în ea cu un fulg de porumb care îi ateriză în păr.

— Gata! îi şopti ea.

— Ce-ai zis? întrebă Loreen.

— Hai s-o facem. Dacă încă mai ţinem afacerea pe picioare, nu văd de ce n-am putea să facem donaţii proprii. Ştii, probabil, că suntem scutite de taxe.

Tiffany medită o clipă. La început toată afacerea fusese doar ca să plătească datoria către CPP, dar trecuseră prin multe ca să găsească un nume pentru ea, să deschidă un site şi să-şi facă pozele false, ca să nu mai vorbim de cele zece angajate pe care le aveau acum. Ura gândul că trebuia să distrugă toată munca lor.

— Hai s-o facem, zise ea. Să luăm cele mai bune programe pentru copiii noştri pe care le

găsim. Nimeni nu trebuie să ştie din ce le finanţăm.

— OK, zise Loreen pe un ton un pic agitat. Oare faptul că nu vreau să renunţ la afacere spune ceva despre caracterul meu?

— Şi dacă ar fi aşa, spune cam acelaşi lucru şi despre mine, îi răspunse Tiffany, apoi continuă în şoaptă: Cine-ar fi crezut vreodată că sexul la telefon – bine, actoria la telefon – e atât de distractiv?

Telefonul începu să-i bipăie în ureche.

— Hei, îmi moarte bateria, trebuie s-o şterg.

— Ne vedem mâine-seară?

— Sigur că da. Pa.

Tiffany închise telefonul, apoi înjură un pic bateria aia idioată. Poate că din cauză că-l folosea aşa de mult, telefonul încărcat o ţinea din ce în ce mai puţin. Câteodată se simţea de parcă abia apuca să vorbească un sfert de oră la el şi apoi murea. Era foarte enervant să fie mereu legată de priza de lângă uscător în timpul apelurilor.

Se opri şi scoase din geantă o baterie de rezervă. Acuma că era părinte pe cont propriu trebuia să fie mereu uşor de găsit pentru cei de la şcoală în caz de urgenţe.

Îşi porni din nou telefonul şi o luă către aleea principală, unde dădu nas în nas cu Deb Leventer.

Ăsta era unul dintre neajunsurile faptului că locuia într-un cartier unde era un singur supermarket pe-o rază de cincisprezece kilometri.

— Deb!

— Mi s-a părut mie că-ţi aud vocea, zise Deb, scuturându-şi părul proaspăt vopsit.. Şi iată-te!

— Iată-mă! zise şi Tiffany, iar Andrew îi mai aruncă un fulg în păr.

Evdent că lui Deb gestul ăsta îi va mirosi a proastă creştere.

— Am auzit că o să vină Merle Îmblânzitorul de Litere să le ofere copiilor o reprezentaţie, zise Deb. Cum Dumnezeu ai reuşit aşa ceva?

— Noroc chior, cred, zise Tiffany dirijându-şi căruciorul spre casa patru, unde lucra Maria – casiera care i se părea lui Tiffany că se mişcă cel mai repede. O s-o aduci pe Poppy?

Deb ridică din umeri a nehotărâre:

— Nu sunt sigură. Sincer să-ţi spun, scamatoriile lui Merle sunt cam plictisitoare de la un punct încolo. Speram să-i convingem pe cei de la Pluto Group să vină să vorbească despre Sistemul Solar.

— De ce nu propui tu asta la următoarea şedinţă de la CPP? îi sugeră Tiffany. O să vedem ce putem face atunci.

— Pun pariu c-aşa o să faceţi.

Un bărbat foarte păros şi masiv veni de după colţ cu o pungă mare de chipsuri în mână.

— M-am plimbat cu ăsta în mână prin tot magazinul după tine, îi zise el lui Deb şi lăsă punga în cărucior. Apoi o văzu pe Tiffany. A, salut. V-am întrerupt cumva?

— Nu, discutam doar treburi de la CPP, zise Deb. Ea e Tiffany Dreyer, zise Deb pe un ton care voia să însemne: *aia de care ţi-am mai povestit*. Ea se ocupă de programele educaţionale.

— Eu sunt Mick, zise el întinzându-i o mână păroasă. Ca Mick Jagger.

Tiffany se înecă. Oare toţi tipii pe nume Mick se prezentau aşa? Exact în felul ăsta? Oare ăsta era, de fapt, clientul ei fidel?

Cel care era aşa de mândru că-şi folosea propriul nume.

Privirea îi alunecă spre dovlecelul din coşul lor de cumpărături.

Tiffany simţea că se înroşeşte toată şi abia se mai putea abţine să nu izbucnească într-un râs isteric.

Deb Leventer, aşa de înţepată şi de superioară tuturor, era căsătorită cu un client fidel de al Nevestelor Fericite.

— Unde-i Poppy? îl întrebă Deb pe bărbatul ei.

— Credeam că e cu tine!

— Nu, era cu tine! Găseşte-o!

— Neruşinata aia mică probabil că e la rafturile cu biscuiţi.

Fără să mai privească în urmă, o luă la picior, uitându-se la ce scria în dreptul fiecărui culoar.

Neruşinată mică, nu?

Mick chiar era *Mick* ăla.

De necrezut.

Ce noroc pe ea!

— Scuză-mă, zise Deb. Am foarte multe pe cap.

— Păi, mi-a părut bine să te văd, zise Tiffany mult mai sinceră decât înainte. Şi mi-a părut foarte bine să-l cunosc pe soţul tău.

Deb părea doar nerăbdătoare şi atâta tot. Fluturându-şi coama proaspăt vopsită îi aruncă un: „Pa" şi îşi împinse căruciorul doldora de mâncare organică mai departe, dar roţile căruciorului se încurcaseră cu cele ale căruciorului lui Tiffany şi îl răsturnară.

Tiffany îl prinse pe Andy şi-l ridică la timp, dar mâncarea şi cutiile cu suc şi tot ce mai avea ea prin geantă se răspândiră pe podea.

— Vai! exclamă Deb.

Şi cu o mină sincer jenată de încurcătură se aplecă împreună cu Tiffany să ridice de jos toate cumpărăturile.

— N-am făcut-o intenţionat, zise ea în defensivă.

— Ştiu, zise Tiffany şi îl mută pe Andy pe partea cealaltă, apoi îşi luă sticlele cu medicamente de la farmacie şi le aruncă înapoi în geantă.

Harababura se încurcă şi mai tare când veni băiatul care se ocupa de băgatul cumpărăturilor în pungi să le ajute şi începu să pună mâncarea lui Tiffany în căruciorul lui Deb, ceea ce-o enervă la culme pe Deb.

Până la urmă fiecare cărucior fu încărcat corespunzător, mai puţin nişte mărunţiş pe care Tiffany n-avea nici un chef să-l culeagă de pe jos. Aşa că Tiffany se duse la casă, îşi scoase băiatul şi plasele din cărucior şi se îndreptă spre maşină.

Mergea mult mai sprinten acum şi ştia şi de ce.

— Mami fericită? întrebă Andy.

— Mami e foarte fericită. Dar tu eşti fericit?

El dădu din cap că da.

— Io fericit.

— Dacă eşti voios, bate din palme, cântă ea şi Andy, ştiind prea bine cântecul, îi urmă exemplul.

Ea continuă cântecul vesel, dar nu se putea gândi decât cum o să ajungă ea acasă şi o să-şi găsească un locşor ferit de unde s-o sune pe Loreen şi să-i povestească întâmplarea de mai devreme.

Telefonul care tot suna o înnebunea pe Deb. Plecase de la supermarket, îl lăsase pe Mick la

service-ul auto ca să-şi ia maşina de la reparat, apoi trecuse pe la poştă, iar acuma era la Target şi peste tot auzea cântecul ăla îngrozitor.

— Mamă, ce cântec e ăla?

— Nu ştiu, zise Deb împingând căruciorul la raionul de haine pentru fetiţe. Şi tu-l auzi?

— Se aude din geanta ta.

Deb se aplecă şi îşi lipi urechea de geantă. Chiar aşa, de-acolo se auzea sunetul. Ce naiba era? Băgă mâna în geantă şi îşi scoase de-acolo telefonul mobil. Sau ceea ce credea ea că e telefonul ei. Dar acuma, când se uită mai bine la el, îşi dădu seama că nu avea crăpătura aia pe mijlocul ecranului pe care o făcuse luna trecută când Mick uitase de ziua ei de naştere.

Şi, evident, nu suna ca telefonul ei.

Mai scotoci prin geantă şi scoase telefonul ei de-acolo. Deci de unde apăruse ăsta?

Apoi îşi aduse aminte. Atunci când Tiffany Dreyer dăduse peste căruciorul ei, totul se împrăştiase pe jos. Probabil că luase de pe jos telefonul lui Tiffany, pentru că îl confundase cu al ei.

— Vreau pijamalele Bratz, zise Poppy, trăgând lucrurile de pe rafturi şi punându-le în coş. Şi fusta de blugi!

— Fusta aia e prea scurtă, îi spuse Deb, încă ţinând în mână telefonul.

Se uită în jos şi observă că apăsase pe un buton şi formase un număr. Apăsă repede pe butonul de închidere.

— Ba nu e! urlă Poppy, care putea să treacă de la tăcere la răsfăţ maxim în mai puţin de o secundă. Toate fetele de la şcoală au din aia! Eşti o rea!

— Nu-mi pasă, începu Deb, dar apoi telefonul sună din nou.

Telefonul lui Tiffany. Pe ecran scria număr necunoscut. Aaa! Un apelant necunoscut!

Deb era mult prea curioasă ca să reziste unei asemenea provocări.

— Du-te şi probează fusta aia, zise ea arătând spre o fustă de prinţesă împotriva căreia avea o mie şi una de obiecţii, dar pe care ştia sigur că Poppy ar vrea s-o probeze.

Evident că Poppy se năpusti către cabinele de probă fericită nevoie mare.

Deb ezită o clipă doar, apoi răspunse la telefon.

— Alo?

— Sunt Ed de la centrală, îi spuse cineva. Am primit un apel de la numărul tău. Te loghezi?

— Pot să iau şi fusta neagră cu acelaşi model? îi strigă Poppy din cabina de probă.

— Da, îi zise Deb lui Poppy, dar bărbatul de la telefon îi răspunse:

— OK.

Deb închise dând din cap. Ce conta?

Telefonul sună din nou, aproape imediat. Probabil că era Ed de la centrală din nou.

— Alo?

— Mă temeam că nu lucrezi şi că o să mă paseze iar unei alte tipe.

Deb se încruntă.

— Ce?

— Am aşteptat toată ziua să vorbesc cu tine.

— Bine, spuse ea.

Niciodată nu fusese prea bună la imitat vocile altora, aşa că se gândi că cel mai bine ar face dacă ar vorbi cât mai puţin.

— Desfă-mă.

— Ce?

— Desfă-mă. Ştii tu, cu dinţii. Vreau să-mi sugi pula până explodez.

Deb icni atât de tare, că două femei se întoarseră spre ea şi o priviră dezaprobator.

Închise telefonul cu faţa arzându-i de ruşine.

Trebuie să fi fost o greşeală. Deb îl cunoscuse pe Charlie Dreyer. Un tip atât de demn şi de bun la suflet nu s-ar fi înjosit niciodată să vorbească aşa cu soţia lui.

Ţinând încă telefonul în mână, se îndreptă spre băncile de lângă cabina de probă ca să se aşeze. Asta era de-a dreptul tulburător.

Îşi dorea ca Tiffany să fi răspuns la apelul ăla.

Telefonul sună din nou. Şi Deb se uită la ecran, unde scria din nou număr necunoscut. Oare apelul ăla chiar era pentru Tiffany?

— Alo?

— Crystal?

— Nu...

— Toată ziua numai la tine m-am gândit. Iubeşte-mă şi pe mine puţin.

— Cine e?

Cel de pe fir ezită.

— Tu eşti Crystal?

— Nu.

— Tu care eşti?

— Deb.

Imediat ce-i zbură numele de pe buze, regretă amarnic. N-ar fi trebuit nici în ruptul capului să le zică numele ei adevărat. Acuma Tiffany avea să afle că răspunsese la telefonul ei! Păi, oricum putea să se dezvinovăţească dacă-i spunea că avusese impresia că era telefonul ei în harababura

creată când Tiffany îşi ciocnise căruciorul de al ei. Nu era vina lui Deb, evident.

N-avea de gând să-i spună că răspunsese la telefon chiar şi când ştia că nu era al ei, oricum.

— Deb, repetă el. Nu te-am văzut pe site. Cum arăţi?

— La ce site te uiţi tu acuma? întrebă ea.

— La site-ul Nevestelor Fericite, zise el. Ascultă aici, n-am chef să dau doi dolari nouăjnouă ca să-mi zici căcaturile astea. Vrei să mă ajuţi să mă masturbez sau nu?

— Păi, răspunsul e nu, zise Deb înţepată.

El închise.

Bun, deci două apeluri explicite din punct de vedere sexual în zece minute. Primul putea fi greşeală sau vreo coincidenţă, dar al doilea?

Trebuia să vadă site-ul ăsta cu Neveste Fericite.

— Poppy, trebuie să plecăm.

— Dar n-am terminat de probat hainele.

— Nu-mi pasă, pune-le în cărucior acum. Şi dacă nu-ţi vin, le returnăm mai târziu.

Deb conduse acasă la limita legală de viteză şi ignoră soneria telefonului, chiar dacă murea de curiozitate să afle cine suna.

Odată ce ajunse acasă, se năpusti spre vizuina lui Mick, unde-şi ţinea computerul. Nu voia să-l folosească pe cel din bucătărie, ca nu cumva să intre peste ea Poppy şi să vadă cine ştie ce imagini cu tentă sexuală.

Apăru imaginea de desktop şi Deb apăsă imediat pe icon-ul de la Internet Explorer. Dar înainte să termine de scris nevestefericite.com, Internet Explorerul completă literele rămase.

Şi o duse la un site de linie fierbinte unde erau femei care puteau să gătească, să cureţe şi să dezmierde oricât şi orice ai tu chef. Erau câteva poze acolo cu Crystal, Brandee, Mimi, Sophia, Lulu şi încă alte câteva curviştine photoshopate. Şi nici una nu era Tiffany.

Ce ciudat!

Şi totuşi, dacă Tiffany se băgase într-o afacere murdară cu linia erotică pe bani, n-ar fi atât de proastă încât să-şi folosească numele ei adevărat sau să pună o poză cu ea pe site.

Deb se mai plimbă pe site o vreme, căutând informaţii care ar putea duce la Tiffany. Dar nu reuşi să descopere decât un contor de vizitatori care anunţa cât de multe accesări avusese site-ul de la data înfiinţării, care era cam la o săptămână după ce se întorseseră din excursia de la Las Vegas.

De atunci începuseră Tiffany şi Loreen să devină aşa de secretoase şi ciudate.

Iar Deb ştia exact cum să folosească situaţia asta în avantajul ei. Căută numărul de acasă al lui Tiffany şi sună aşteptând cu sufletul la gură să răspundă.

— Alo?

— Tiffany? Deb Leventer la telefon.

— Bună, Deb. Uite ce-i, sunt foarte ocupată, aşa că nu pot vorbi chiar acum.

— A, cred că o să te intereseze foarte tare ce am de spus. S-a zis cu tine, Tiffany. Ştiu cu ce te ocupi. Şi dacă tu şi tot comitetul tău nu vă daţi demisia de la CPP în clipa asta, o să afle toată lumea.

Se lăsă o tăcere scurtă şi încordată la celălalt capăt al firului.

— Nu știu despre ce vorbești, îi răspunse Tiffany pe un ton care dovedea că știa foarte bine la ce se referea Deb.

Dar asta era în regulă. Pe Deb nu o deranja câtuși de puțin să intre în amănunte.

— Vorbesc despre faptul că ești operatoare de linie fierbinte. Curvă, ca să spunem lucrurilor pe nume. Și nu cred că avem nevoie de asemenea oameni la conducerea CPP-ului.

Tiffany respiră adânc.

— Nu știu despre ce vorbești.

— O, ba da. Să vezi ce chestie s-a întâmplat azi. Ți-am luat telefonul din greșeală la supermarket, pentru că arată exact ca al meu.

O auzea pe Tiffany prin telefon cum scotocea disperată după telefon în geantă.

— Mi-ai luat telefonul?

— Aha! răspunse Deb. Se simțea în al nouălea cer. Și a sunat Ed de la centrală. Îl știi bine pe Ed, nu-i așa?

Tăcerea care urmă îi indică lui Deb că da, Tiffany îl cunoștea pe Ed.

Deb râse sumbru.

— Și ce să vezi? În clipa următoare au început să curgă tot felul de apeluri. Apeluri pornografice.

— Ai răspuns la telefon?

Deb oftă.

— N-am putut să rezist tentației. Știu că am greșit, dar, desigur, nici o greșeală de-a mea nu se compară cu ale tale. Nu-i așa? Tiffany?

— Și ce vrei, Deb?

— Ce chestie că mă întrebi! Vreau ca tu și toate prietenele tale să vă retrageți de la conducerea CPP-ului. Vă dau răgaz până mâine la

prânz să faceţi asta de bunăvoie, dacă nu, am să vă umilesc în public.

Deb era foarte mulţumită de ce făcuse. Îşi tot derula în cap conversaţia cu Tiffany şi-şi imagina expresia de groază pe care trebuie s-o fi avut Tiffany pe faţă.

Era absolut genial.

Când telefonul lui Tiffany sună din nou, simţi că lucrurile aveau să devină din ce în ce mai geniale.

Se uită la el. Ce să facă? Ar putea să-i strice reputaţia lui Tiffany în branşă. Dar apoi n-ar mai avea nici o dovadă pe care s-o ducă la comisia de disciplină a şcolii. Sigur că ţara asta nu voia ostaşi în serviciul CPP-ului care să lucreze la linia fierbinte.

Aşa că mai bine nu răspundea.

Dar curiozitatea birui.

— Alo?

— Mick la telefon. Trebuie să ne mişcăm repede, pentru că sunt în toaleta bărbaţilor de la reprezentanţa de maşini. Aşa că suge-mi-o repede şi strânge-mi-o tare cu dinţii.

— *Mick?*

Se lăsă o tăcere buimăcită.

— Deb?

— Da, Deb, zise ea uitându-se către ecranul telefonului.

Oare era al ei?

— Cred... cred că am greşit numărul.

— Şi pe cine încercai să suni?

— Pe Suzannah. Suzannah era secretara lui Mick. Se ocupă de o afacere pe fugă pentru mine.

— Şi o sunai de la toaleta bărbaţilor?

— Da, trebuie, ăăă, să închid. Vorbim mai încolo, bine?

Apoi închise înainte ca ea să mai poată să zică ceva.

Ce naiba se petrecea aici? Privi telefonul. Nu era al ei. Nu era crăpat şi... şi... nu avea cum să ocolească subiectul. Telefonul ăsta era al lui Tiffany.

Mick tocmai o sunase pe *Tiffany* pentru sex.

Probabil Mick crezuse că se încurcaseră liniile şi că telefonul formase un număr din agendă în loc de numărul lui Tiffany – dar Deb ştia care era tristul adevăr. O sunase pe Tiffany ca să-l satisfacă sexual.

Doar că nu părea adevărat.

Poate era vreo greşeală sau ceva. Sau o chestie care s-a întâmplat doar o singură dată.

Se uită la registrul de accesare al computerului lui Mick ca să vadă de câte ori intrase pe pagina nevestefericite.com.

Se pare că intrase de foarte multe ori. De multe, foarte multe ori. Dintr-odată Deb se simţi murdară doar pentru că stătea la biroul lui. El stricase totul şi asta numai din cauza plăcerilor lui idioate. Deb era complet distrusă. Asta trebuia să fie clipa cea mai fericită a vieţii ei: reuşise să găsească ceva cu care s-o aibă la mână pe inamica ei de moarte.

Tiffany Dreyer era operatoare la linia fierbinte.

Dar Mick era clientul ei.

Capitolul 25

— Care-i urgenţa? întrebă Loreen, care intrase la Tiffany în casă fără să se mai obosească să bată la uşă.

— Copiii tăi sunt bine?

— Sunt sus, se uită la un film înarmaţi până-n dinţi cu popcorn, bombonele şi orice altceva care i-ar putea împiedica să coboare, spuse Tiffany. Nu vreau să audă nici o vorbă din ce-o să discutăm noi acum.

— Ia zi, ce s-a întâmplat? întrebă Loreen.

Sandra era şi ea acolo şi părea nerăbdătoare, se fâţâia pe canapea.

— Nu ştiu, îi răspunse ea lui Loreen, care o privea întrebător. Nu vrea să-mi zică.

Tiffany pălise toată.

— Nu vreau să mă port aşa misterios cu voi. Desfăcu o sticlă de vin Mondavi şi puse patru pahare pe măsuţa de cafea. Doar că avem o problemă foarte gravă şi aş vrea să vă spun tuturor deodată.

Se auzi o bătaie în uşă şi Tiffany se opri din turnat vin şi îi strigă lui Abbey să intre.

Odată ce se aşezaseră toate, aproape ţinându-se de mână şi privind-o pe Tiffany cu nervii întinşi la maximum, ea le dădu vestea proastă.

— Deb Leventer ştie.

Se lăsă o tăcere mormântală, până ce Loreen întrebă:

— Şi cât ştie?

— Ştie destul, zise Tiffany înghiţind în sec. Mi-a furat telefonul. Şi a vorbit cu Ed.

— Vai, nu! zise Sandra clătinând din cap.

— O, da! îi răspunse Tiffany oftând. Şi m-a sunat azi după-amiază să-mi ceară să demisionăm toate din CPP până mâine sau organizează conferinţă de presă.

Abbey icni speriată, exclamând:

— Dar nu poate să facă aşa ceva!

— Iar eu ştiu prea bine că exact asta o să facă. Dacă nu găsim o cale s-o oprim, zise Loreen perspicace.

— Nu cred c-avem cum s-o oprim decât dacă dăm peste ea cu autobuzul sau ceva, zise Abbey cu un strop de mânie în vocea ei blândă. Dar nu sunt de-acord să facem asta, chiar dacă sună tentant, continuă ea.

— E numai vina mea, zise Tiffany îngropându-şi faţa în palme. Ce fraieră eram, mă plimbam prin supermarket şi vorbeam despre asta în gura mare chiar dacă locul e înţesat de oameni din cartier şi de la şcoală.

Începu să se smiorcăie, îşi trase nasul, apoi se uită la ele cu ochii injectaţi.

— Ce să mai zic de Deb, cred că vă vine să mă omorâţi, nu alta.

— Ia stai niţel, s-a prins de toată afacerea noastră din discuţia dintre voi două? întrebă Loreen suspicioasă.

Poate că mai aveau vreo speranţă aşa. Dar speranţa asta nu ţinu prea mult. Tiffany clătină din cap.

— Nu, ne-au căzut toate lucrurile pe jos şi tot ce-aveam în geantă a zburat în stânga şi-n dreapta şi ea mi-a ridicat telefonul şi l-a luat cu ea. Apoi cred că a început să primească apeluri.

— Dar cum a reuşit? întrebă Sandra.

— Erai logată în timp ce vorbeai cu Loreen la supermarket?

Tiffany se înroşi şi mai tare.

— Nu, dar cred că dintr-un motiv sau altul Ed a sunat-o şi m-a logat. Sau, na, a logat-o pe Deb în reţea. Sau... îngăimă ea simţind că o bușește plânsul, ne-a logat pe toate. Îmi pare rău, aşa de rău.

— Ce încurcătură, spuse Sandra şi-i mai turnă lui Tiffany nişte vin în pahar.

— Reputaţia lui Brian va fi distrusă, spuse Abbey pe un ton gâtuit. Dacă Deb dă afacerea noastră în vileag, n-ar mai putea ieşi niciodată basma curată.

— Dar ea nu ştie că eşti implicată, îi zise Tiffany repede lui Abbey. Sau că eşti implicată şi tu, Loreen. Din câte ştie ea, eu lucrez pe cont propriu pentru o companie. N-o să afle niciodată nimic despre voi.

— Dar tu nu lucrezi pe cont propriu, îi spuse Loreen luând-o de mână pe Tiffany.

Nu putea s-o lase să se confrunte cu toate astea de una singură.

— Suntem toate băgate în povestea asta.

Tiffany zâmbi cu jumătate de gură, apoi zise:

— Dacă tot e să dea în vileag ce fac eu în timpul liber, n-o să mă simt mai bine dacă vă demască şi pe voi. Luă o gură din paharul pe care tocmai i-l umpluse Sandra. Şi, în prostia mea fără margini, îmi imaginam că eu am aflat

chestii scandaloase despre ea, dar m-a bătut. M-a bătut măr.

Sandra îi umplu din nou paharul lui Tiffany, apoi pe ale tuturor.

Tiffany îşi ridică privirea, se încruntă şi zise:

— Ia stai puţiiiin.

— Ce e? întrebă Abbey plină de speranţă.

Loreen îşi ţinu respiraţia.

Sandra se aplecă în faţă pe scaun, de parcă Tiffany le şoptea vreun secret.

— Vai, ce fraieră sunt! strigă Tiffany.

— Te rog, nu-ţi mai face atâta sânge rău, îi spuse Loreen, deşi era de-acord pe jumătate cu ce spusese ea.

N-ar fi fost drept totuşi. Era o greşeală pe care ar fi putut s-o facă oricare dintre ele, mai ales în preajma unei creaturi aşa de afurisite ca Deb Leventer. Nu era vina lui Tiffany.

— Nu, nu, zise Tiffany ştergându-se la ochi. Nu înţelegeţi. Chiar o am cu ceva la mână.

— Ceva mai straşnic decât cu ce ne are ea pe noi la mână? întrebă Abbey.

Tiffany dădu din cap şi zise:

— Cred că da. Ştiţi, soţul lui Deb e *Mick*.

— Nu înţeleg, spuse Abbey.

Dar Sandra înţelesese.

— Adică *Mick, ca Mick Jagger*?

Tiffany încuviinţă.

Sandra le explică lui Loreen şi lui Abbey:

— E unul din clienţii fideli ai lui Tiffany.

— Şi poţi să dovedeşti asta? întrebă Abbey nerăbdătoare.

Starea generală de disperare se mai însenină şi în aer plutea entuziasmul.

— Dacă ai avea cum să faci rost de listele de apelanți, ai putea dovedi asta, zise Loreen. Dar tot n-ai avea nici o bază legală s-o condamni.

— Și totuși ar putea să aibă, zise Abbey pe gânduri.

— Cum? întrebară Tiffany și Loreen într-un glas.

— Șantajul e ilegal, spuse Abbey. Jur. Și dacă Deb ne șantajează, noi putem chema poliția și castelul de cărți de joc al lui Deb se va prăbuși cât ai bate din palme. Și dacă vrea să ne târască prin noroi, o s-o târâm după noi.

— Fetelor, sunteți date naibii, zise Sandra admirativ. Îmi place de voi.

— Nu *noi*, i-o întoarse Tiffany. Eu singură. Și dacă vreți să vă aruncați de pe o stâncă împreună cu mine, o să mă faceți să mă simt și mai prost.

— Nu se aruncă nimeni de pe nici o stâncă, o contrazise Loreen. Trebuie s-o suni pe Deb în clipa asta. Până nu e de acord să se retragă cu coada între picioare, încă mai avem o problemă și va trebui s-o oprești până nu le zice tuturor prietenelor ei.

— Asta dacă nu le-o fi zis deja, adăugă Abbey privindu-le sceptică. Probabil că le-a zis deja. Ea și Kathy Titus sunt apropiate ca două cloști.

— O sun chiar acum, spuse Tiffany.

Se ridică și luă telefonul fix de pe tejgheaua barului, apăsă pe tasta speaker-ului, apoi înșfăcă și lista de telefoane din clasă pe care i-o dăduse doamna Rosen, învățătoarea, și formă numărul lui Deb.

Deb răspunse din prima.

— Alo?

— Deb, Tiffany Dreyer la telefon.

— Aha, răspunse ea pe un ton plictisit. Ce mai vrei?

Ăsta nu era deloc tonul triumfător al cuiva care tocmai îşi îngenunchease inamica, umilind-o.

Loreen, Abbey şi Tiffany făcură feţe-feţe.

— Evident, te sun în legătură cu ameninţarea de mai devreme.

Deb trase aer pe nas şi Loreen îşi închipuia cum se îndrepta de şale şi se pregătea de confruntare.

— Nu era o ameninţare, îmi exprimam doar o intenţie. Cineva trebuie să facă ce trebuie pe lumea asta.

Abbey îşi dădu ochii peste cap.

— Există diverse grade de dreptate pe lumea asta, îi atrase atenţia Tiffany. Aşa se face diferenţa dintre legal şi ilegal. Dacă lucrezi pentru linia fierbinte, eşti în legalitate.

— Poate o fi legal, dar nu e moral, zise Deb pe un ton indignat. Şi ştii foarte bine că dacă află cineva din CPP că tu te ocupi cu activitatea asta imorală, o să te dea jos cât ai bate din palme.

— Dar şantajul e moral, nu?

Trecură două secunde.

— Despre ce vorbeşti acolo? o întrebă Deb.

— Despre ameninţarea ta că, dacă nu demisionez din CPP şi nu le conving şi pe celelalte din comisie să facă la fel, dai totul pe faţă. Ăla e chiar şantaj. Şi nu numai că e imoral, dar mai e şi ilegal.

Se lăsă o tăcere lungă. Apoi Deb întrebă nehotărâtă:

— Sunt pe speaker, nu?

— Da, răspunse Tiffany veselă. Chiar aşa. Voiam să audă şi avocatul meu discuţia noastră.

— Avocatul tău?

— Da. Cum îţi spuneam, e ilegal să şantajezi pe cineva, chiar dacă, după cum ziceai tu mai devreme, e imoral să faci sex la telefon. Bănuiesc că vorbeşti despre ambele persoane implicate în treaba asta, nu?

— Unde vrei să ajungi cu asta? i-o întoarse Deb.

— Dacă nu renunţi la ameninţări, va trebui să mă adresez poliţiei şi dacă poliţia intră în ecuaţie, atunci ei vor cita, evident, factura ta telefonică. Tiffany se uită în sus şi ridică din umeri. Şi oare ştii ce vor găsi pe listele de apeluri, Deb? continuă Tiffany la fel de veselă.

Loreen asculta cu urechile ciulite. Îi bătea inima aşa de tare, că abia mai auzea.

— Nu, răspunse Deb. Şi nici nu vreau să aflu.

— A, ba eu cred că vrei. Pentru că am un client fidel. Îl cheamă Mick. Ştii, ca pe Mick Jagger?

Deb nu răspunse. Ceea ce era ciudat, pentru că în mod normal ar fi turbat pe loc.

— Mai eşti pe fir, Deb?

— Sunt foarte mulţi bărbaţi pe lumea asta pe care-i cheamă Mick, îi răspunse Deb după încă o clipă de grăitoare ezitare.

— Şi câţi dintre ei stau în aceeaşi casă cu tine şi vorbesc de la mobilul soţului tău? întrebă Tiffany.

Deb închise.

Tiffany se încruntă şi se uită în jur.

— Ce credeţi că vrea să spună cu asta?

— Eu cred că vrea să spună că stă în casă cu un singur tip pe nume Mick, care sună de pe telefonul soţului ei, spuse Sandra dezgustată. Şi mai cred şi că ea ştie asta prea bine.

Abbey căzu pe gânduri.

— Da, dar nu-mi place chestia asta. Dacă intră în panică, s-ar putea să povestească toată tărăşenia fără să se mai gândească la consecinţe.

— Nu prea cred, îi răspunse Loreen. Imediat ce-a auzit numele soţului ei, s-a intimidat. Te-a crezut cel puţin parţial. Cred că primul lucru pe care o să-l facă o să fie să-l sune pe soţul ei ca să se asigure că-i adevărat.

— Dar de ce i-ar spune adevărul? întrebă Tiffany.

Loreen o privi încrezătoare:

— Dac-ai fi în locul lui, tu ai minţi-o pe femeia aia în faţă? Te-ar înhăţa şi ţi-ar smulge cele mai de preţ organe dacă i s-ar părea că nu eşti sincer cu ea.

— Şi pun pariu că Mick îşi ţine organele la mare preţ, spuse Abbey.

— Ştiu sigur, zise Tiffany râzând. Pe unele mai tare ca pe altele.

— Prietenul nostru Gerald Parks a făcut treabă tare bună în ultima vreme, zise Loreen. Nu credeţi că ar putea să ne facă rost şi de lista de apeluri detaliată?

— S-ar putea, zise Sandra.

— Dar n-ar folosi la nimic. Dacă vreţi să i-o arătaţi lui Deb şi ea tot nu vrea să creadă, o să-şi închipuie că e falsificată.

— Ceea ce n-ar fi aşa de greu.

Tiffany oftă.

— Aş vrea şi eu să ştiu cine are aşii în mânecă acum.

Telefonul sună. Tiffany se uită la ecran.

— Deb la telefon.

— Pune-o din nou pe speaker, îi şopti Loreen. Hai să aflăm toate cine are aşii în mânecă.

Tiffany îi avea, evident:

— Deb.

— M-am hotărât să scutesc CPP-ul de dezvăluirea dureroasă despre cine e de fapt preşedinta care se ocupă de programe, zise Deb fără nici o introducere.

Tiffany făcu ochii mari.

— Ce vrei să spui?

Deb respira cam hârâit.

— O să ţin secretă treaba asta. Dar nu pentru că aş crede o iotă din ce mi-ai spus despre soţul meu, sper că înţelegi.

— Sigur că nu.

— Dar, dacă ar ieşi la iveală adevărul, copiii ar fi traumatizaţi în toată povestea asta. Şi ăsta e principalul meu interes: să le fie bine lor.

— Ai un suflet mare, Deb, îi zise Tiffany dându-şi ochii peste cap. Şi eu mă gândesc la binele copiilor.

— Deci... nici tu n-ai vrea să se afle adevărul, nu? spuse Deb un pic nesigură.

— Chiar aşa, îi răspunse Tiffany.

Era limpede că amândouă ştiau despre ce vorbeau acum şi că se hotărâseră că amândouă ar avea la fel de mult de pierdut de pe urma unui scandal.

— Dacă lista clienţilor mei ar ieşi la iveală, închipuie-ţi cât de mulţi oameni din parohia

noastră ar avea de suferit. De fapt, Deb, chiar şi tu ai avut de-a face cu treaba asta.

— Nu-i adevărat!

— O, ba da. Atunci când ai răspuns la telefonul meu.

Deb scoase un ţipăt de exasperare.

— N-ai cum să dovedeşti asta.

— Eşti sigură? întrebă Tiffany. Eşti absolut sigură că nu pot?

— Această conversaţie a luat sfârşit, spuse Deb. Şi nu vreau să mai aud nici un cuvinţel despre asta în veci. E limpede ca bună ziua, sper.

— Sigur că da. Limpede ca cleştarul[1].

1. Joc de cuvinte: *crystal clear*, o aluzie la numele de „scenă" al lui Tiffany (engl.).

Epilog

Şase luni mai târziu

— E seara fetelor! o anunţă Tiffany pe Kate din pragul uşii. Andy doarme dus, pizza e în cuptor, DVD-ul cu *Anne of Green Gables* ne aşteaptă în DVDplayer.

— Iuhuu! strigă Kate şi se năpusti drept în braţele lui Tiffany. Era îmbrăcată cu o pijama roz din flanelă. Îmi plac la nebunie serile între fete! Vine şi mătuşa Sandra?

— Sigur că da! A renunţat la întâlnirea cu Doug din seara asta şi l-a lăsat pe mâine doar ca să vină la noi. Nu-i drăguţ din partea ei?

— O iubesc pe mătuşa Sandra!

— Şi eu!

Coborâră la parter şi Tiffany deschise cuptorul ca să vadă dacă se făcuse pizza. Era aproape gata. Salata era în frigider, împreună cu apa minerală pentru Kate şi şampania pentru Sandra.

În seara asta aveau motive de sărbătoare.

— Alo? E cineva acasă? întrebă Sandra bătând la uşă şi intrând. E cineva acasă?

— Mătuşă Sandra! strigă Kate şi se năpusti spre ea. Ai adus îngheţata?

Sandra îi arătă o plasă de la Safeway.

— Mentă cu fulgi de ciocolată. Slavă Domnului că nu-mi plac aceleaşi arome, copile, zise ea zâmbind şi pasându-i punga lui Kate.

— Pot să mănânc îngheţată acum? o întrebă Kate pe Tiffany. Promiiiit că mănânc şi mâncarea de seară.

— Nuu. Bag-o în congelator.

Fără prea mare tragere de inimă, Kate duse plasa în bucătărie, unde strigă de fericire când văzu staniolul de la floricelele Jiffy Pop pe care le cumpărase Tiffany ca să le mănânce în timpul filmului. În seara asta făceau festin cu *junk food*.

Libertatea îi prindea tare bine lui Tiffany.

Sandra, pe de altă parte...

— Ia, hai, arată-mi-l! exclamă Tiffany nerăbdătoare.

— Hmmm? Ce vrei să-ţi arăt?

Tiffany o privi cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Ia nu te mai ascunde după deget, soro, arată-mi inelul!

Sandra izbucni în râs şi îşi întinse mâna stângă. Diamantul de culoarea smaraldului strălucea de-ţi lua ochii, înconjurat de două safire montate pe un inel de platină. Doug Ladd avea gusturi excelente la femei şi la inele de logodnă.

— E superb! exclamă Tiffany.

Şi chiar era fără pereche de frumos.

— Eşti fericită?

Sandra arăta de parcă era gata să explodeze de fericire.

— Da!

— Cât de fericită? o întrebă Tiffany.

Ăsta era un joc pe care-l jucau ele când erau mici, doar că atunci îl jucau cu „cât de rău îţi pare" în loc de „cât de fericită eşti".

— Aşa de fericită încât nici nu-mi vine să cred că-i adevărat!

— Mie-mi vine, răspunse Tiffany şi o îmbrăţişă pe sora ei, ţinând-o strâns un pic mai mult decât de obicei. Sunt aşa de fericită pentru tine! Cu adevărat fericită! E cel mai mişto tip din lume.

— Ştiu, dar să vezi cum e prietenul lui, Ron...

— Nu, nu, nici vorbă, zise Tiffany întrerupând-o. Nu încă. Pentru prima oară în viaţă dorm pe mijlocul patului. Gătesc ce am chef şi când am chef; am monopol asupra telecomenzii... Nu-mi strica fericirea, spuse ea şi izbucni în hohote de râs. N-am mai fost femeie singură de o veşnicie. Şi sincer, îmi place foarte mult aşa. Aşa că să ne întoarcem la viaţa ta. Când mergem să-ţi alegem rochia?

— Oricând, spuse Sandra. Mi-am ales deja pantofii, desigur.

— Îţi asortezi pantofii la rochie? întrebă Tiffany nevenindu-i să creadă. Nu alegi mai întâi rochia?

Sandra clătină din cap.

— Doamne sfinte, nici gând. O rochie e uşor de găsit, dar, atunci când găseşti perechea perfectă de pantofi, trebuie să te agăţi de ea cu dinţii. Şi ăştia, zise ea scoţând o pagină dintr-un catalog de pantofi din geantă şi întinzându-i-o lui Tiffany, ăştia sunt pantofii perfecţi pentru nunta mea.

— Modelul Sandra, citi Tiffany, apoi o privi pe sora ei. Nu pot să cred că a numit o pereche de pantofi în cinstea ta!

Sandra zâmbi cu gura până la urechi şi dădu din cap.

— Citeşte mai departe.

— Pantofi cu vârf ascuţit, din piele întoarsă, alb-perlat, cu toc cui, decupaţi. Se uită la poză şi comentă: Sunt atât de sexy. Aproape indecent de sexy.

— Ştiu!

— Păi, şi ăsta e un motiv de sărbătoare.

Tiffany o conduse pe Sandra până în bucătărie şi scoase o sticlă de şampanie din frigider. Mai luă cu ea două cupe de şampanie din bufet.

— Sunt onorată! zise ea şi desfăcu staniolul din jurul dopului.

— E de necrezut! exclamă Sandra. Şi tu? Cum te descurci ca agent imobiliar? Cum e Loreen ca profă?

— E cea mai bună profă din lume, zise ea şi destupă sticla, apoi turnă în pahare lichidul care spumega vesel. Cred că se bucură foarte tare că şi-a mai eliberat programul şi mi-a dat mie o parte din sarcinile ei.

Tiffany îi dădu un pahar Sandrei.

— În cinstea minunatei mirese şi muze pentru cei mai tari pantofi ai sezonului!

— Şi în cinstea surorii ei, preşedinta CPP-ului, distins cu prestigioasa panglică albastră a şcolii Tuckerman!

— În cinstea lor! spuseră ele şi ciocniră.

— Închide ochii, îi zise Brian lui Abbey. Am o surpriză uriaşă pentru tine.

— N-o să-ţi vină să crezi ce mişto e! exclamă Parker entuziast.

— Nu mă da de gol, băiete! îi făcu Brian observaţie. Apoi se întoarse către Abbey şi zise: Vorbesc serios, închide ochii.

— Dar nu trebuie să-mi dai nimic. Mi-e destul că vă am pe voi doi!

— Ce drăguţ, scumpa mea, ştiu că-i adevărat, dar nu trebuie să faci mereu pe sfânta, bine? zise el zeflemitor şi-i dădu un ghiont. Orice femeie se bucură de o trataţie specială din când în când, aşa că închide ochii.

— Bine, zise ea râzând şi închise ochii. I-am închis.

— Eşti sigură că nu vezi nimic? o întrebă Parker.

Ea simţea o boare de vânt care-i dezmierda faţa şi îşi dădu seama că Parker îi flutura mâna prin faţa ochilor ca să se asigure că nu vede nimic.

— Nu văd nimic.

— Întinde mâinile.

Le întinse.

— Poftim, zise el şi îi înmână o cutie lunguiaţă şi îngustă. Acum poţi să-i deschizi.

Deschise ochii şi văzu cutia, evident, una pentru bijuterii. Şi, iarăşi evident, sări în sus de bucurie când o văzu.

Apoi intră în panică. Imediat, pe neaşteptate, sigură că avea o premoniţie, intră în panică, pentru că ştia că în cutie era colierul pe care-l vânduse cu atâta timp în urmă ca să doneze banii bisericii. Colierul din cauza căruia Damon aproape că-l trimisese pe Brian pe lumea cealaltă.

Brian îl găsise. Şi probabil că făcuse economii ani şi ani de zile ca să i-l cumpere pentru că îşi închipuise că e vreo amintire nepreţuită.

— Mai ţii minte când ne-am întâlnit? zise Brian.

Ea îl asculta, dar îi îngheţase sângele în vine.

— Aveai o bijuterie foarte specială pe care ai vândut-o ca să donezi banii bisericii.

— Da.

I se uscase cerul gurii. Vocea îi era ca un cârâit cu o vocală în coadă.

— Păi, foarte multă vreme m-am simţit prost că ai făcut asta, continuă Brian.

Opreşte-te, îşi zicea ea disperată. Te rog, opreşte-te, te rog, te rog, te rog, nu continua şi nu mă face să deschid cutia.

— Pentru că o femeie ca tine, aşa de frumoasă cum eşti tu, merită şi ea să aibă ceva frumos doar al ei, spuse el şi arătă spre cutie. Aşa că, hai, deschide-o.

Nu avea cum să iasă din încurcătura asta, nu avea cum să zică nu, mersi, apoi să lase cutia în altă parte. Mersi de intenţie, asta contează sau ceva de genul ăsta. Nu, trebuia să deschidă cutia, să vadă colierul şi apoi, apoi ce-avea să facă?

Renunţase la sexul la telefon. După ce şi-a plătit toate facturile şi mai contribuise cu o sumă frumuşică pentru programele CPP, nu mai avea nici un motiv să rămână operatoare. Acuma era pur şi simplu o nevastă fericită.

Dar odată ce deschidea cutia, oare cum avea să se schimbe situaţia?

— Te ajut eu, îi zise Parker băgându-şi mânuţele lipicioase drept în miezul problemei ca să deschidă cutiuţa.

Înăuntru, pe o perniţă de catifea neagră, trona un lănţişor de aur subţire pe care erau înşirate trei diamante stinghere.

Nu era acelaşi colier.

— Știu că nu e la fel ca acela pe care l-ai vândut, zise Brian parcă cerându-și scuze, fără să-și dea seama că și ea gândea același lucru cu ușurare și recunoștință. Dar mereu m-a cam deranjat că n-ai cu ce să-l înlocuiești. Așa că am găsit colierul ăsta la bijutierul de la mall și l-am cumpărat. Fiecare diamant reprezintă un membru al familiei, unul din noi. Tu, Parker și cu mine. Și dacă ne mai binecuvântează Domnul cu vreun dar, mai putem adăuga un diamant. Dar sper că n-o să se întâmple asta prea curând, pentru că mi-am făcut o gaură în portofel, mamă-mamă.

Sigur că glumea. Ea știa foarte bine că și el își dorea încă un copil mai mult decât orice pe lumea asta și că banii niciodată nu aveau să conteze pentru el.

Încerca doar s-o facă să se simtă cât mai în largul ei pentru că știa prea bine că gestul ăsta i se va părea de o extravaganță nemaipomenită.

— Brian Walsh, ești cel mai grijuliu bărbat din lume! zise ea cu lacrimi de fericire în colțul ochilor.

— Și eu? întrebă Parker.

— Și tu! exclamă ea și-i strânse pe amândoi în brațe. Vă iubesc peste orice măsură!

— Și noi pe tine, mama!

— Da, zise Brian privind-o drept în ochi. N-ai să poți măsura asta în veci.

— Aici Mimi, spuse Loreen, întinsă pe patul acoperit cu așternuturi de satin.

Apoi stinse lumina.

— Ce ai pe tine? întrebă o voce grăbită de bărbat.

— Port un furou vişiniu din dantelă şi jartiere negre, ciorapi de plasă şi o pereche de pantofi cu toc minuscul, marca Carfagni, din piele neagră.

Şi chiar aşa era. Iar pantofii erau incredibil de comozi.

— Vreau să ţi le scot de pe tine pe toate. Una câte una.

— Şi eu vreau să faci asta, zise ea oftând. Pe cuvânt de onoare.

— Şi apoi vreau să-ţi acopăr tot corpul cu sărutări. Fiecare colţişor, centimetru cu centimetru.

Ea se gândi o clipă şi-i răspunse:

— S-ar putea să-ţi ia ceva timp să faci asta.

— Avem tot weeekendul la dispoziţie. Şi vreau să ţi-o trag de multe, multe, multe ori. Începând de-acum.

— Şi apoi?

— Apoi o facem din nou.

Ea râse.

— Şi apoi?

— Apoi îţi aduc micul dejun la pat. Căpşuni, clătite şi cafea cu frişcă.

— Aşa mai vii de-acasă.

— Ştiu cum să te ispitesc.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Robert, pune telefonul în furcă şi vino aici, exclamă ea zâmbind. Te vreau în clipa asta.

— Aşteaptă două minute, îi răspunse el, iar pe fundal se auzeau zgomote de parcă ustensilele de bucătărie erau puse în maşina de spălat vase. Vin cât ai bate din palme.

— Te aştept, zise ea, apoi se gândi că n-o excita nimic mai tare pe lumea asta decât când bărbatul ei se oferea să aranjeze cu părinţii lui

să stea cu nepotul lor tot weekendul ca să-i facă toate plăcerile soţiei lui de ziua ei.

— A, Robert, ştii ceva?

— Ce e, dragă?

— Te iubesc.

Se auzi un sunet de parcă Robert tocmai scăpase ceva.

— Robert? strigă ea în receptor. Apoi se încruntă. Alo?

— Şi eu te iubesc, zise el şi intră pe uşă, îşi scoase peste cap cămaşa şi se îndreptă spre pat. Vasele mai pot să aştepte. Dar asta... începu el. Se urcă în pat şi o trase la pieptul său gol şi fierbinte. Asta chiar nu mai poate aştepta. Nu-mi mai irosesc nici o clipă fără tine în viaţa vieţilor mele.

Colecția

CHIC

Autoarea romanului *Clubul dependentelor de pantofi* revine cu un nou *chick-lit* de succes. De data aceasta, protagonistele se confruntă cu datorii enorme, şantaj emoţional şi... o groază de necunoscuţi cu cele mai bizare fantezii. Dar, probabil, aşa se întâmplă după o noapte de pomină în Las Vegas!

„*Secretele unei dependente de pantofi* este o poveste captivantă, cu o intrigă complet trăsnită, scrisă într-un stil vioi şi cu un umor ce reuşeşte să salveze personajele din cele mai ridicole situaţii."

Publishers Weekly

„Un nou roman semnat Beth Harbison, *chick-lit* de la cap la coadă, cu râsete şi năbădăi."

People

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1275-8

www.polirom.ro

Pe coperta: ilustraţie de Radu Răileanu